

КОНСПИРОЛОГИЈА

Александар Дугин

НАУКА О ЗАВЕРАМА,
ТАЈНИМ ДРУШТВИМА
И ОКУЛТНОМ РАТУ

Наслов оригинала
Александр Дугин
КОНСПИРОЛОГИЯ
(Наука о заговорах,
тайных обществах и окультной войне)
«АРКТОГЕЯ»
Москва, 1993.

Уредник
ВЛАДИМИР МЕДЕНИЦА

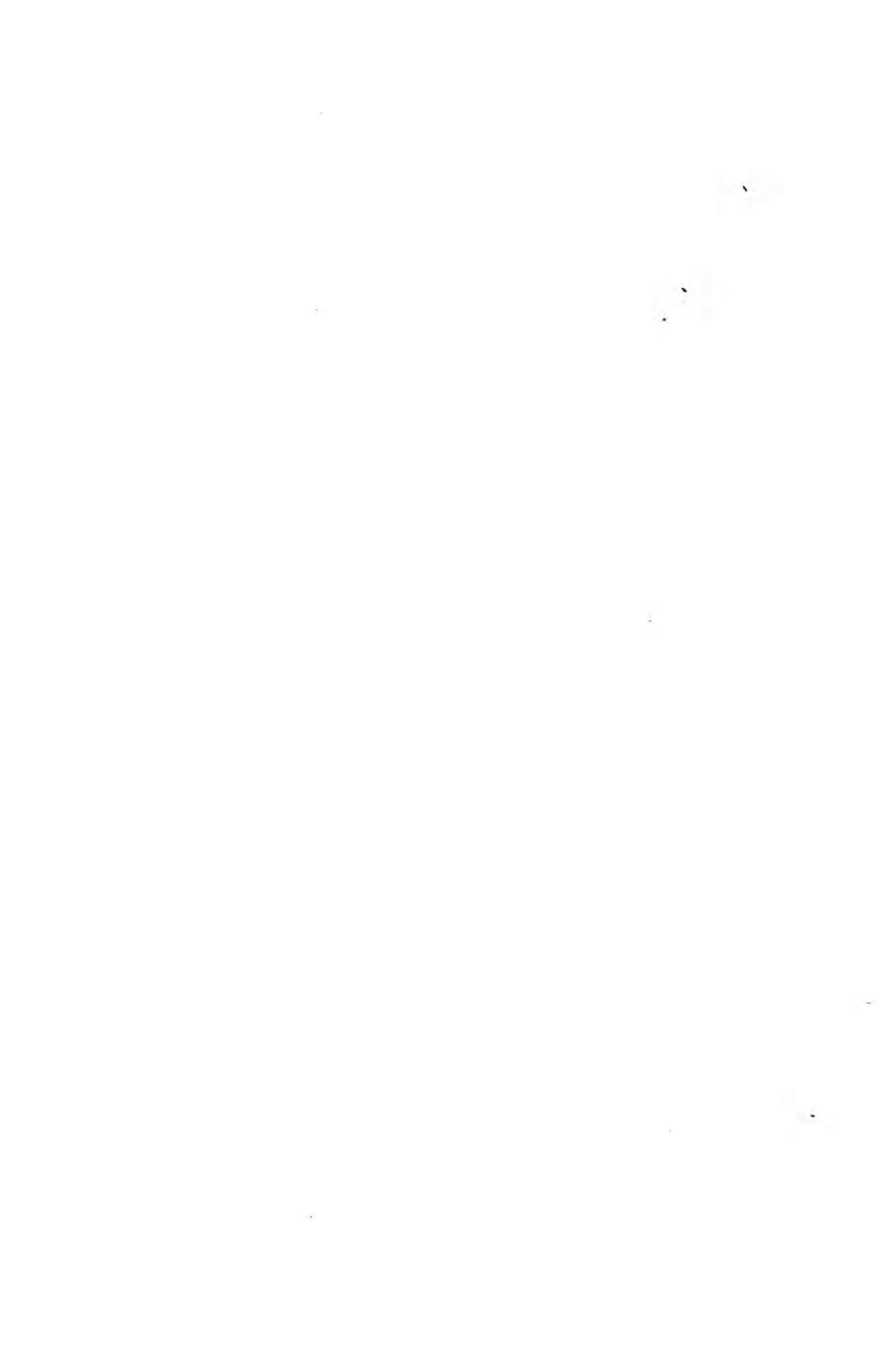
АЛЕКСАНДАР ДУГИН

КОНСПИРОЛОГИЈА

(НАУКА О ЗАВЕРАМА, ТАЈНИМ
ДРУШТВИМА И ОКУЛТНОМ РАТУ)

Превео
ЗОРАН БУЉУГИЋ

Београд, 2008

I

ПАРАДИГМЕ ЗАВЕРЕ (Увод у конспирологију)

ПРЕДМЕТ ИСТРАЖИВАЊА

Почињући расправу о тако осетљивом проблему као што је “теорија завере”, расправу која свуда распирује страсти (не само новинарске већ и политичке, па чак и правничке!), хтели бисмо да одмах одредимо особеност нашег приступа овој теми. Потпуно смо убеђени у то да постојање или непостојање саме “завере” апсолутно ништа не би изменило у овој проблематици. Јер, хтели не хтели, током последњих векова савремене историје конспиролошки мотиви у историографији, културологији, па и у дневној политици играју тако значајну улогу (а у извесним случајевима представљају чак најјачи аргумент), да нас то већ само по себи приморава да пажљиво проучимо феномен “конспирологије”. Ту је могуће, наравно, *mutatis mutandis*, направити паралелу са религијом која не постоји на рачун чињенице Вога, већ чињенице вере. У нашем случају могло би се рећи да “завера”, у најопштијем смислу речи, постоји, будући да постоји читава једна историјски и социолошки фиксирана вера у њу, која се заснива, између осталог, на више или мање брижљиво разрађеној и прилично разноврсној аргументацији. Свакако, проблем је у својој пуноћи скоро бескрајан, те нипошто немамо намеру да претендујемо на његово исцрпно разматрање. За нас је, напротив, најважније да понудимо принципијелну пролегомену за непристрасно и утемељено истраживање “теорије завере”, изван полемичких или чисто фактолошких спорова. Ако је током више столећа мноштво људи било и наставља да буде убеђено у постојање више или мање универзалне мреже “завереника”, који имају неке своје посебне планове и желе да их наметну човечанству, предмет проучавања сигурно постоји.

Аргумент који најчешће наводе противници “конспиролошког” приступа историји састоји се у указивању на гротескност лаичке “конспирологије”, чије су максиме заиста сликовито неодрживе и понекад апсурдне. (То је нарочито карактеристично за антимасонске митове с краја XIX века – “случај Таксила” итд.). Али захваљујући истраживањима савремених социолога и историчара религије (а посебно Мирче Елијадеа), знамо да на први поглед неодговарајућа оцена различитих слојева друштва о овим или оним историјским феноменима може да потврди (и у већини случајева потврђује!) постојање истих несвесних архетипова који конкретне чињенице и догађаје доводе до митолошких парадигми, иако те парадигме могу остати потпуно изван рационалног плана. На пример, руском болшевизму својствени месијански патос и очигледне аналогije с новогвинејским карго-култовима (в. М. Елијаде: *Мефистофел и Андрогин*) не представљају толико аргументе у прилог томе да су ти људи “грешили”, да су “били преварени” или су “поверовали у химеру”, колико сведоче о дубокој архаичности и одређених слојева народа који су насељавали Руску Империју уочи Октобарске револуције, и о постојаности извесних митолошких комплекса у равни колективног несвесног. Исто тако стоји ствар и са лаичком “конспирологијом”. Њена претераност и упрошћеност су знаци који указују на неке архаичне слојеве. Они не могу бити до краја осветљени рационалношћу, али ипак теже да из својих дубина изађу на површину како би саопштили своју нему и понекад неартикулисану поруку о “опасности светске завере”. И чињеница је да је одушевљавање конспирологијом често повезано с реалним психичким поремећајем. Такође, многи душевни болесници природно и спонтано, без икакве претходне припреме, у општим цртама репродукују све етапе “конспиролошке логике” (треба се само сетити различитих врста манијакално-депресивних психоза!). Ово поново доказује укорененост проблема “завере” у најдубљим основама човекове индивидуалне и социјалне психе, и никако не може послужити као доказ да је завера производ психичког поремећаја. Ту је логика обрнута. Слабљење, из ових или оних разлога, рационалних индивидуализованих структура свести разоткрива управо оно што представља најдубљи садржај психе, те само осветљавање тог садржаја (а никако бекство од њега) може довести до формирања истински потпуне личности. Идеалан пример за то су ортодоксни религиозни мистици који

психичке поноре обасјавају светлошћу конкретне, рационалне, па чак и надрационалне теологије.

Било како било, “конспирологија”, сама по себи, неоспорно захтева систематску анализу и проучавање. Такво проучавање (или барем, колико је то могуће, његов почетак) и представљамо оним истраживачима заинтересованим за ову област, као и присталицама и противницима узнемирујуће “теорије завере”.

ОСНОВНИ КОНСПИРОЛОШКИ МОДЕЛ

Размотримо сада шта се заправо има у виду у најопштијем случају када се помиње “завера”, тачније, “завера светских размера”. Јер управо идеја такве “глобалне завере” и представља основу конспирологије, чак и у оним случајевима када се ради о објашњавању или “разоткривању” неке посебне, локалне завере.

Схематски, може се рећи да почетни аксиом конспирологије представља идеја о постојању тајног друштва, чији чланови теже да покоре цео свет и створе потпуно нови поредак у којем ће они заузимати кључне позиције и апсолутно господарити. При томе је важно да претпостављени поредак неће бити било какав поредак, већ потпуно супротан ономе који постоји сада или који је постојао “јуче”, то јест потпуно супротан “природном” поретку. Тајно друштво се не састоји просто од “лоших” али “обичних” људи, већ од посебних “генија Зла”, који при том поседују извесну фундаменталну типску аномалију у поређењу с “нормалним”, “природним” човечанством.

Према томе:

1. У центру “завере” налазе се људи.
2. Ти људи су скривени под велом тајне.
3. Ти људи су принципијелно дефектни у самој својој основи.

4. Циљ “завере” је стварање “антиреалности” која одговара “антинормалности” самих завереника.

5. Негативни циљ “завере” је уништење “природног”, “нормалног” поретка ствари који представља “сметњу” и “препреку” (или барем подјармљивање и потчињавање “нормалне” реалности).

Одмах треба подвући да прва тачка нипошто не представља таутолошки суд. Напротив, она је једна од најфунда-

менталних црта савремене конспирологије, настале после епохе просветитељства, за разлику од аналогних концепција које постоје у традиционалним, “сакралним”, друштвима. У принципу, то да историја има некакав циљ, логику и предодређене етапе признају сва религиозна, као и извесна чисто профана учења (рецимо, марксизам са својом логиком “смене економских формација”). Али одговорност за циклично кретање историје, која се непрестано удаљава од свог сакралног извора, дакле у правцу њене непрестане деградације, религиозни догмати најчешће приписују безличним силама Усуда, Судбине или ванљудским извршиоцима Предодређења – Ангелима, Демонима, Суштинама Мрака, које “вуку” човечанство ка есхатолошком пропадању и распадању. У савременој конспирологији, пак, непрестано се подвлачи управо људски карактер завере, а телеолошке идеје Предодређења по правилу играју помоћну улогу и то само код одређених типова конспиролога (о чему ћемо касније подробније говорити). “Завера” – то је обавезно “завера људи” и није случајно што се појава историјске конспирологије подудара управо са епохом просветитељства, када је “хуманистички”, “чисто људски” фактор постао културна доминанта за одређени део човечанства (то јест, Запад).

У целини, нови век је представљао оштар раскид с последњим инерцијалним остацима сакралне цивилизације у Европи, која је нагло почела да се дезинтегрише негде од последњих столећа средњовековља. Нови век представља тријумф “човека”, узетог као некакав *causa sui*. Паралелно са офанзивом “хуманизма” на све области културе, историјска Предодређеност и вера у њу током многих векова реално је надживела крах религиозне цивилизације на Западу и попримила форму “тајног друштва” људи који су одговорни за негативни историјски ток догађаја, за све “зло” које се дешава у друштву и цивилизацији у глобалним размерама.

На тај начин, конспирологија је у већини случајева спојена са “световним”, “лаичким”, “нерелигиозним” односом према логици историје. Али истовремено типична конспиролошка свест у пракси је прожета и схватањем о неизбежности таквог развоја догађаја, што очигледно представља остатак сакралног погледа на свет. Тачније речено, за конспирологију је у целини карактеристичан управо спој “световних” и “религиозних” мотива (заправо “хуманизма” и “фатализма”). Тај спој (који, осим свега осталог, најчешће остаје несвестан) об-

јашњава посебну екстравагантност која је често својствена конспиролошким концепцијама.

Тајност друштва “завереника” такође исходи из двојаког приступа схватању историјских механизма. С једне стране, оно је скривено од обичних људи, као што су за вернике скривене оностране силе Зла. С друге стране, то је ипак друштво, то јест некаква социјална структура, а не “демонска свита Ђавола”, нити “војска Асура” у хиндуизму.

И “нови светски поредак” који представља циљ “завереника” исто тако је мистичан као и “апокалиптичко царство Антихриста”, али је истовремено и људски рационалан, само у посебној, обрнутој, “хуманистичкој” логици. На пример, уместо “најбољих” тамо ће владати “најгори”, уместо “норме” тамо ће бити озакоњена “патологија” итд.

И најзад, ту је агресија “завереника” против садашњег *status quo* у постојећем, конкретном друштву.¹ Та агресија постојана је само у једноме: она је увек уперена против онога што постоји сада, а шта је то што постоји сада и није толико важно. Дакле, за религиозну свест деградација реалности, универзални “грехопад” света има само један правац – ка све већем и већем распадању, све до последње есхатолошке катастрофе и нове интеграције с Начелом. Зато је за конспирологе негативан сами ток историје цивилизације, а не њена конкретна фаза. Та мржња према садашњости приписује се “завереницима” у свакој конкретној епохи у мери у којој се мењају друштвена уређења и политички приоритети.

Сви ови издвојени моменти изврсно се слажу са полунесвесним карактером конспиролошких концепција. У њима, у својству “архаичног” и “инерцијално и несвесно религиозног” елемента, иступа магловито поимање сакралног детерминизма Историје, њена циклична Предодређеност, а у својству “рационалне надградње” – позитивистичко-хуманистичка представа о “човеку као ствараоцу историје”. Отуда, уосталом, и чест призив менталне патологије код конспиролога – то је последица спајања двају различитих координатних система у једном истом приступу тумачењу реалности. Зато

¹ Важно је приметити: ако су конспиролози једног покољења оптуживали “заверенике” за рушење постојећег друштвеног поретка, врло често су конспиролози следећег покољења оптуживали исте “заверенике” за рушење оног уређења које је за њихове претходнике било синоним “антицивилизације” и идеал “завереника”, али виђених у оптици претходне историјске етапе. (Прим. аут.)

“завереници” у очима њихових противника добијају карактер посебних монструма код којих се “људско” (и, наравно, сви људски пороци) спаја се “нељудским”, одражавајући на тај начин основну оријентацију конспиролога, у чијој свести су оба ова плана по правилу помешана.

КОНСПИРОЛОГИЈА И ТРАДИЦИОНАЛИЗАМ

Сада ћемо се донекле удаљити од теме и позабавити се помало другачијом сфером, али сфером која је ипак непосредно повезана с конспирологијом. Имамо у виду оно што се данас, уз одређени степен условности, зове “традиционалистичка мисао” (*la pensee traditionnelle*). Ради се о специфичном правцу који представља беспошtedну критику савременог света, али, за разлику од огромне већине критичара савремене цивилизације, традиционалисти се не ослањају на “хуманистичке” и “прогресивне” вредности, већ на вредности Интегралне Традиције, схваћене као “тотални феномен” коме су подређени сви аспекти друштвеног, политичког и културног живота. Најистакнутији представник и, могло би се рећи, оснивач овог приступа, био је француски езотеричар Рене Генон који је формулисао основне принципе “традиционалистичког” приступа. Ретроспективно, после Генона, у претече традиционализма убројани су и чувени “теократски конзервативци” Запада, као што су Доносо Кортес и Жозеф де Местр, као и неки писци “окултног” правца (на првом месту Сент-Ив д’Алведр). Но, ипак су тек Генон и мислиоци на које је он извршио пресудан утицај “традиционалисти” у правом смислу те речи.

Конспиролошки мотиви свакако нису нити су били централни за традиционалисте. Истовремено, они су за њих увек испољавали велико интересовање (о чему сведочи, између осталог, чињеница да је Генон неко време сарађивао са једним тако познатим конспирологом и антимасоном као што је Абел Кларен де ла Рив, и чак је под псеудонимом “Сфинга” писао у његовом часопису *Антимасонска Франиуска*). Али ствар није у томе што је конспирологија у извесној мери заокупљала традиционалистичку мисао; за нас је далеко важније то што су управо традиционалисти први пут и потпуно јасно формулисали интелектуалну и историјску парадигму оног феномена који се код обичних конспиролога по правилу нази-

ва “завером”. Традиционалисти су, у потпуности признајући неоспорни ауторитет сакралне и религиозне Традиције и доводећи до крајњих граница примену традиционалних учења на читаву сферу цивилизацијских и историјских феномена, били (барем теоријски) ослобођени предрасуда “хуманистичке” и “позитивистичке свести; предрасуда које су, заправо, стајале у основи менталног комплекса конспиролога. Зато је традиционализам могао слободно да разјасни и искаже оно чему су тек “полусвесно” тежиле присталице “теорије завере”. И, у исто време, управо је традиционалистичко разумевање овог проблема могло да разоткрије све грешке, претеривања и заблуде својствене чисто конспиролошкој методици.

Све ово нас приморава да, колико нам то дозвољавају оквири овог рада, сажето и у основним цртама репродукујемо логику традиционалиста који разматрају и оцењују конспиролошки фактор.

С тачке гледишта традиционалиста, Историја је у потпуности сакрална, она има ванљудски (божански, анђеоски) извор и ванљудски крајњи циљ. Логика Сакралне Историје предређена је целокупном метафизичком структуром Бића и потчињена искључиво закону Највишег Божанског Провиђења. У оваквој историји човек има изразито симболичку и обредну улогу. Он у земаљском свету заступа и подражава Небеско Начело, реализује у том свету Божански План Провиђења. У тој перспективи човек је сасуд ванљудског, Божанског. (Подсетимо се чувеног места из *Псалтира*, где Бог каже: “Рекох вам: богови сте”). Али, истовремено с овим, структура Сакралне Историје је потчињена закону Деградације, Инволуције, јер одмах након по својој суштини (есенцији) добродетели (пројаве) света, тај свет има само један пут развоја – удаљавање од свог Извора; у противном, повратак у крило Творца значио би престанак постојања света као нечега што је одвојено од Творца, то јест нестанак света као таквог, његов Крај. Дакле, свет, који остаје творевина (а не Творац) креће се у правцу Пада (Пропадања), погоршања, губећи све више и више своју сличност са Начелом. Када циклус света достигне свој минимум (то јест максимум деградације), долази до тренутне Реинтеграције, Повратка отргнуте реалности у крило Првоизвора. Ови пулсирајући циклуси (Појава – Постепено Пропадање – Тренутно Васпостављање) чине основни садржај парадигме Сакралне Историје у најопштијем облику. Човек је у свом свету један од елемената целог сак-

ралног комплекса, што значи да је и његова историја, људска историја, процес цикличне деградације од рајског анђеоског статуса Првобитног Адама Златног Века до палих демонизованих “нељуди” апокалиптичког времена, по чијем истеку се на тајанствен начин јавља Ново Сакрално Човечанство следећег Златног Века.

У оквиру ове слике, улога људског фактора у историји добија квалитет дуализма. С једне стране, људи само извршавају планове Провиђења, потчињавајући се објективној логици циклуса, а с друге, и сами представљају актере те историје, јер у земаљској равни управо човек (у сакралном смислу овог термина то значи “виши човек”, “човек као носилац метафизичке свести”) заступа Начело у односу према другим бићима. Пошто с традиционалистичке тачке гледишта људи суштински и принципијелно нису једнаки, и у сфери историје постоји хијерархија између различитих типова људских бића. Једни стоје ближе Вољи Провиђења – и они су активни учесници Историје – а други стоје даље од те Воље и пасивни су у односу на ток историје. У чисто људској перспективи (то јест стављајући у заграде план Провиђења) први тип људи јесте и сматра се владајућим, а други потчињеним. Но, пошто се сакрална хијерархија Традиције заснива на примату Јединства над мноштвом и Квалитета над квантитетом, природно је што се хијерархија владајућих сужава уколико је ближа врху, где се налази један једини симболички Краљ Света, Бого-Човек, Медијатор, Велики Посредник између Земље (људи) и Неба (духа). Ова симболичка фигура (Њакраварти хиндуистичког учења, сакрални Император кинеске традиције, Цар-Месија јудаизма итд.) представља извор земаљске власти и центар који предоређује земаљску људску историју у складу са Законом Провиђења. Али то биће више није човек у пуном смислу те речи. Он је нешто више, Он је Бого-Човек, очовечени Анђео.²

По мишљењу традиционалиста и Традиције, ми данас живимо у завршном периоду циклуса, у доба помрачености и крајње удаљености творевине од Творца (и у томе се међусобно слажу све аутентичне религије и сакралне традиционалне форме: како хиндуизам тако и ислам, како хришћанство тако и будизам, како таоизам тако и најархаичнији фетишистички деградирани култови). Зато се помрачује и скрива од људи и само Сакрално Начело, што значи и личност Краља Света, нај-

² Видети: Р. Генон, *Краљ Света*. (Прим. аут.)

вишег извршитеља планова Провиђења на земљи, а центар Историје се такође покрива копреном тајне, ишчезава из видокруга свеопште пажње, одлази у тајанствене и недостижне пределе. Ипак, удаљавање Начела не значи његово реално и потпуно одсуство, оно наставља да бива свеприсутно, само на посебан и тајанствен начин. Тајанствено дсловање Краља Света и његових изабраних сабораца не престаје ни на тренутак, чак ни у најмрачнијим и најпрофанијим раздобљима.

С друге стране, уколико је у Божанској Логици Историје деградација света метафизички нужна, морају постојати и реализатори те нужности, морају постојати носиоци Разарања. Уколико се ради о људском постојању, онда носилаца сила Разарања мора бити и међу људима. У богословљу се силе Разарања и Деградације персонификују у лику Ђавола, палог Анђела. Метафизичка перспектива традиционализма, пак, означава центар сила Разарања као “Контраиницијацију”, то јест као посебан тип традиције у којој су све пропорције изобличене и сви акценти премештени на потпуно супротна места. Овај центар Контраиницијације јесте други пол историје, извор цивилизацијске инволуције. На његовом челу је пародијски, супротни “Краљ Света”, онај кога Јеванђеље зове “Кнез Овога Света”. Показна заменица “овај” подвлачи имитациони карактер Контраиницијације, која у обрнутој перспективи, “одоздо”, “у чисто оностраном”, репродукује структуру центра Власти Провиђења “одозго”, Власти која има “онострани”, “трансцендентни” карактер – центра на чијем челу стоји истински Краљ Света. Стога је природно што Контраиницијација има и своју људску пројекцију, то јест посебан тип људи који у великој мери свесно извршавају Вољу Усуда, покуравајући се силама Разарања. Овај тип људи, “агената” Кнеза Овога Света, исламска традиција зове “авли-еш-шејтан”, што дословно значи “свечи Сатане”. Деловање овог контраиницијацијског центра обавезно мора бити скривено од туђих погледа пошто циљеви и задаци Контраиницијације не могу а да не ужасну “неутралне” људе у којима увек нужно постоје макар остаци сакралног и религиозног осећања.

Резимирајући традиционалистички поглед на метафизику историје, можемо рећи да смо утврдили постојање тајног центра људске историје који се, осим тога, састоји од двају супротних делова центра Провиђења (Краљ Света) и центра Контраиницијације (Кнез овога света). Неоспорно је да и Деградација света улази у планове Божанског Провиђења и служи

некој вишој трансцендентној сврси (дакле, на крају крајева, и сам Кнез Овога Света само је инструмент истинског и једино свемогућег Краља Света!). Али, ипак, у процесу Историје два пола тајне власти међусобно су раздвојена безданом и налазе се на двема странама у односу на човечанство, представљајући његове историјске и духовне границе: границу Уздизања и Светости, и границу Пада и Греха. Између ова два пола тајне власти води се, током читаве Историје, непомирљива борба која представља последњи и најдубљи садржај глобалног циклуса човечанства.³

Традиционалистичка перспектива нам на тај начин даје најпотпунију и најкомплекснију слику сакралне позадине конспирологије. Али најважније је, по нашем мишљењу, то што обична конспиролошка оптика не омогућава да се направи јасна разлика између тајног центра Провиђења и центра Контраиницијације, што значи да је у току конспиролошких истраживања увек могуће помешати Краља Света с Кнезом Овога Света (као и њихове изабране служитеље, сараднике и “агенте” којима је додељена посебна историјска мисија). То целу ову област чини крајње опасном за недовољно компетентне истраживаче и делимично објашњава онај узнемирујући призвук којим се одликује конспирологија у целини, као и честе и необјашњиво трагичне судбине конспиролога. Будући да нису у стању да разлуче две сукобљене силе унутар тајанственог центра “завере”, конспиролози потпуно спајају нешто што је исто толико међусобно удаљено као што су вода и ватра, рај и пакао. Стога је њихова интуиција осуђена на то да увек буде само узнемирујуће “подозрење” у којем је виша истина чврсто спојена са чудовишном лажју.

КОНСПИРОЛОШКЕ ВАРИЈАЦИЈЕ

Пре него што приступимо општем концептуалном прегледу конкретних конспиролошких модела, изложићемо варијанте које се најчешће сусрећу. Наше схематско предочавање не претендује на исцрпну класификацију, али ради згоднијег представљања издвојили смо неколико основних типова “теорије завере”.

³ Видети Р. Генон: *Царство количине и знаци времена*, Ј. Евола: *Побуна против модерног света*, итд. (Прим. аут.)

1. “Масонска завера”. Ова тема је најкарактеристичнија за контрареволуционаре религиозне оријентације, католичке интегрите, православне конзервативце и фундаменталисте. У разобличавању масонске завере традиционално преовлађује теолошка мотивација.

2. “Јеврејска завера”. Овај “чувени” конспиролошки концепт има две основне верзије: теолошку (у којој се критици излажу религиозни аспекти јудаизма) и расистичку (ту је реч о националној специфичности Јевреја и њиховој расној мисији).

3. “Завера банкара”. У ширем смислу: “економска завера”. Ту се конспирологија додирује с политикологијом, економијом и социологијом. Неки аспекти ове конспиролошке варијанте фактички се подударају с политичким доктринама марксизма.

4. “Завера сиромашних” или “бољшевичка завера”. Ова концепција, са своје стране, одговара клишеима европске масовне свести.

5. “Мондијалистичка завера”. Најновији облик конспирологије који разоткрива планове “тајне светске владе” током последњих десетлећа. Одлика ове конспиролошке варијанте састоји се у томе што главни објекат истраживања постају Сједињене Америчке Државе као посебан геополитички центар са својом специфичном и, у низу аспеката, веома сумњивом културном и футуролошком концепцијом.

6. “Завера секти”. Као нову верзију ове прилично старе конспиролошке теме требало би посебно издвојити концепцију “неоспиритуалистичке завере” која разматра политичку активност новомистичких група и покрета.

Овде ћемо у неколико речи описати специфичност сваке од ових концепција.

ЂАВО С КЕЦЕЉОМ, ЧЕКИЋЕМ И МИСТРИЈОМ

Теорија “масонске завере” почела се озбиљно формирати од времена Француске револуције, мада су и раније, у XVIII веку, постојала прилично озбиљна антимасонска иступања (в. *Писмо и консултација поводом Слободних зидара* које је написало шест доктора са Сорбоне 1743. године). Најфундаменталнија дела која су разоткривала масонску и антирелигиозну суштину Француске револуције били су радови француског опата Огистена Бариела и Енглеца Џона Робинсона, објавље-

ни 1797. године. Занимљиво је да је Робинсон и сам припадао енглеској масонској ложи, али путовање по Европи, нарочито по Француској и Немачкој, уверило га је да постоји радикална различитост “антирелигиозног” континенталног масонства и оног енглеског, потпуно лојалног Цркви. Назив главног Робинсоновог рада говори сам за себе *Докази о завери против свих религија и свих држава Европе, прикупљени на скуповима Илумината, Слободних зидара и књижевних друштава* (Лондон, 1797). И други значајан откривалац “масонске завере” и непомирљиви непријатељ револуције такође је био масон највишег степена посвећења, Жозеф де Местр, који се сматра оснивачем “апсолутног теократског конзервативизма” и “оцем светске контрареволуције”.

Логика Бариела и његових настављача у целини се сводила на следеће: масонство не представља филантропску секуларистичку организацију невиних научника-чудака хуманистичке оријентације, како се уобичајено сматрало у XVIII веку, већ тајно друштво антихришћанског и сатанског усмерења, чији је циљ уништење Цркве и европских монархијских држава, успостављање крваве диктатуре и сатанских култова. То друштво има вишевековну историју и одговорно је за све главне катастрофе европске хришћанске историје. Под маском либерализма и слободоумља у масонству се скрива тоталитарни атеизам и тиранија, а спољашња бесмисленост масонских ритуала само служи да прикрије чврсту и разгранату интернационалну космополитску структуру која већ покрива цео свет. Француска револуција била је пројава те сатанске, ђаволске силе.

Све масонске ритуале Бариел је протумачио у демонском кључу, а масонству се приписивало демонопоклонство, све врсте богохулних и светогрдних радњи, црне мисе итд. Већ у првим антимасонским књигама појављују се типичне и устале дефиниције попут: “масонство је социјалнополитички израз сатанизма”, “масон то је убица, развратник, атеиста и богоборац”. Касније ова конспиролошка тема не добија скоро никакве нове теоријске допуне, а све нове и нове чињенице и интерпретације чињеница прикупљаће се у књигама које демаскирају “ђаволе са кецељом, чекићем и мистријом”.

После једног столећа папа Лав XIII издаје антимасонску булу која садржи чувени позив: “Здерите с масонерије маску, покажите је онаквом каква јесте!” На овом новом таласу антимасонства појављују се познати конспиролози, као што су

Арман Жозеф Фава, Пол Копен-Албансели, де Бесоније (познатији под псеудонимом Габријел Сулакроа), Абел Кларен де ла Рив и Лео Таксил (разоткривања сатанске суштине масонерије из пера овог последњег, а касније признање фалсификовања и извртања чињеница, својевремено су изазвали огроман скандал у читавом католичком свету).

У XX веку ову линију су наставили пољски аристократа Емануел Малински који је написао 25 томова *Мисије Божијег народа*, и његов коаутор Леон де Понсен који је издавао часопис под класичним називом *Контрареволуција*.

У Русији су ову конспиролошку антимасонску линију Запада (и то првенствено западног католичанства) подржали аутори Алексеј Шмаков и Александар Сељањинов који су, будући упознати са идејама европских контрареволуционара, не само препричали те идеје руској публици путем домаћих дешавања, већ су додали и православни елемент теолошкој подлози антимасонске полемике. Али најзначајнија личност (барем судећи по утицају његових открића на историју XX века) постао је Сергеј Нилус који је објавио чувене *Протоколе сионских мудраца* у којима су “теорију завере” у најупадљивијем и најупечатљивијем облику изложили сами “завереници”.

Ваља истаћи да практично у свим делима антимасонских писаца строго конзервативног, контрареволуционарног начина мишљења основна парадигма остаје непромењена. Разобличавање масонерије спроводи се по једној истој традиционалној схеми.

Чак и данас антимасонски конспиролози фактички понављају Бариела, како у Европи, где су, уосталом, контрареволуционарна, католичко-интегративистичка (дакле, имплицитно антимасонска) расположења почела последњих година поново да се шире у одређеним политичким и црквеним круговима, тако и у Русији, где *Протоколи сионских мудраца* у време перестројке постају обавезна књига људи са најразличитијим политичким погледима.

Занимљиво је напоменути да огорчена тристогодишња полемика антимасона и бранилаца масонства са свим навођеним доказима, разобличавањима, открићима фалсификата и бурним кампањама у штампи, апсолутно никога ни у шта није убедила (и вероватно неће ни убедити). Конспиролошка антимасонска расположења нипошто нису стварана због посебне тежине аргумената откривалаца масонске завере, нити су опадала због убедљивости масонских оповргавања. У конспиро-

лошким циклусима убедљивост фактички није имала никакав значај. Упркос свим истицаним чињеницама, стране са необичном упорношћу остају привржене првобитним парадигмама, које се, ма како то било чудно, током времена скоро не мењају, те у XX веку имају не мање присталица него у XVIII.

Антимасонска теза одликује се необичном постојаношћу. То доказује, у најмању руку, да она одговара извесним реалним психо-политичким архетиповима који не само што изазивају сличне интуитивне бојазни код људи међусобно тако различитих поколења трију последњих столећа, већ вероватно делују и на сам масонски свет, откривајући стварно присуство двоструког дна у овом чудном политичко-културном покрету, дна које је можда непознато и самој браћи-градитељи-ма Храма.

“НАЈБОЉЕГ ГОЈА УБИЈ”

С концепцијом “масонске завере” тесно је и понекад нераскидиво повезана концепција “јеврејске завере”. Ова веза је уобличена у изразу, за конспирологе тако карактеристичном, “јудеомасонска завера”. Тај израз је постао распрострањени клише како противника “завере”, тако и антиконспиролошке пропаганде која стално покушава да докаже неодрживост и гротескност ове синтагме. Ипак, антимасонска конспирологија није увек истоветна са антијудаизмом, нарочито због тога што антимасонство скоро у целини представља религиозну и контрареволуционарну доктрину која првенствено прибегава теолошкој аргументацији, док је антијудаизам често потпуно независан од сваке теологије и заснива се на чисто расној или етничкој аргументацији.

Наравно, историјски антијудаизам, као и антимасонство, били су превасходно хришћански. Неприхватање Исуса Христа од стране јудаизма у потпуности је значило темељну опозицију двеју религиозних перспектива, која се још више појачавала захваљујући одређеној прејемствености (континуитету) хришћанства у односу на јудаизам. Осим тога, антијудејски патос је својствен и неким местима из *Новог Завета*. Проблем је у томе што се многобројна места у *Талмуду* одликују непомирљивом и теолошки заснованом (у јеврејској перспективи) мржњом према Исусу Христу и према хришћанској Цркви. За разлику од ислама или других традиција, чија је оп-

шта религиозна перспектива сувише удаљена од религиозне догматике хришћанства, у компетенцију јудаизма улазила је сва теолошка проблематика у вези са *Старим Заветом*, његовим тумачењем, дешифровањем смисла личности будућег Месије, итд. То се, свакако, вршило у духу потпуно супротном хришћанском учењу које је недвосмислено, преко светог апостола Павла, објавило крај ере Закона (дакле и теолошке методологије, повезане са том ером) и почетак нове ере Благодати која је наступила заједно са оваплоћењем Речи-Логоса, Христа-Емануила, и која је на радикалан начин изменила све сакралне пропорције религиозног доживљаја света. На тај начин, после Доласка Исуса Христа јудаизам је постао природни и прворафсни теолошки противник Цркве Христове.

Конспиролошки антијудаизам се појавио много касније, тек у оно време када је теократска хришћанска цивилизација Запада почела нагло да се распада. Видећи опадање сопствене религије, неки хришћани су то логично доводили у везу са “роарењима” непријатеља своје вере, а такви су били и јесу — не само “митолошки” него и теолошки — Јевреји који исповедају Закон тако као да Благодат још није дошла у свет. Тако је деградација Цркве и постепено губљење њених централних позиција у друштву довело до настанка концепције “јеврејске завере”, то јест до тезе о постојању политичке и интернационалне тајне организације Јевреја која тежи победи своје религиозне исправности на социјалном, политичком и економском плану, што је могуће само ако се у свету уништи хришћански поглед на свет и с њим повезан друштвени поредак. Конспиролози антијеврејског правца обратили су се талмудској и пост-талмудској литератури и у њој пронашли основне принципе посебне јеврејске политичке стратегије, засноване на религиозним принципима јудаизма. Одређена места су одисала религиозном мржњом према онима који, с тачке гледишта ортодоксних Јевреја, представљају “невернике”, “идолопоклонике”, “пагане”, “Гоје” (на старојеврејском “народ”), “акуме” (старојеврејска скраћеница од израза “поклоници звезда и планета”). И док је предконспиролошки антијудаизам оптуживао Јевреје за релативно “ситне” магијске и економске преступе (што је често доводило до масовних прогона Јевреја), особеност конспиролошког антијудаизма састојала се управо у разоткривању међународне тајне организације која има за циљ тоталну владавину јудаизма као најјаче религиозне и политичке силе на планети. Веома је занимљиво да су

антијеврејска конспиролошка открића претходила таквим политичким феноменима као што је оснивање “Светског јеврејског савеза” Адолфа Кремјеа или ционистичког покрета, који као да су у целини потврђивали бојазни конспиролога о могућој глобалној и према хришћанској цивилизацији деструктивној политичкој делатности јудаизма.

Антијеврејске концепције XIX века скоро увек су једнодушне у третирању политичког масонства као инструмента политичког јеврејства. Ово масонство постаје “помоћни” саставни део завере, док су у XVIII веку, напротив, Јевреји сматрани само “савезницима” деструктивне масонске политике. Односи и релације XIX века преносе се у XX век, штавише, антимасонска догматика конспиролога одлази у други план, а антијеврејски мотиви постају доминантни.

На размеђу XIX и XX века ствара се и посебна, чисто етничка, расна конспиролошка верзија антијудаизма коју често називају “антисемитизмом”. Тај термин уопште не одговара реалности јер се у огромној већини случајева критици и разобличавањима излажу само представници јеврејске нације, док се осталим семитским народима најчешће не упућују никакве “оптужбе”. Овде имамо посла са двоструким феноменом. У првом реду, секуларизована јудофобија, лишена теолошких конотација, повезана је са чињеницом да се јудаизам као религија јасно и недвосмислено обраћа искључиво Јеврејима по националности, то јест једној јединој етничкој заједници. За разлику од већине других религија, јудаизам одбацује прозелитизам и не допушта могућност исповедања јудаизма свим оним људима чије мајке нису Јеврејке по крви. Зато јудаизам као религија претпоставља безусловну припадност јеврејству као нацији и као раси. Отуда и поистовећивање од стране хришћанских конспиролога, природно и делимично основано, јудаиста са етничким Јеврејима који исповедају посебну религију. С друге стране, у овом историјском периоду, у свету који је још увек номинално хришћански, теолошки аргументи нагло ишчежавају из сфере борбе идеја, а њихово место све више заузимају нове атеистичке или чисто позитивистичке теорије. Током ове епидемичне де-христијанизације Запада богословски антијудаизам губи своју убедљивост. Како су конспиролошке мотивације далеко дубље од рационалних идејних конструкција, антијудаизам религиозне конспирологије прелази у чисто етничку расну доктрину јудофобије, чији носиоци постају пре свега протестант-

ски конспиролози или чак неопагански расистички мистици. Они се најчешће срећу у протестантским германским и саксонским земљама. Као пример могу се навести Чемберлен у Енглеској или Јорг Ланц фон Либенфелс, Немац по националности који је живео у Аустрији.

Етничка јудофобија, уколико наравно није у спрези с расистичком гнозом (као у случају Гвида фон Листа и његових следбеника ариософа), своје непријатељство према јеврејству заснива на тврђењу да су социјално-културне околности довеле јеврејски народ у расејању (а можда и много пре њега) до својеврсног изрођавања у патолошку, социјално (понекад чак и биолошки) болесну заједницу која није способна да се интегрише у социјално “здраве” етносе. Зато је организовала “заверу” да би потајно разјела те “здраве” етносе и наметнула свету свој сопствени диктат “националне и економске патологије”. У оваквој оптици религиозна специфичност јудаизма се сагледава само као културни израз био-етничке особености јеврејства, а из ранијих антијеврејских оптужби хришћанских конспиролога етничка јудофобија позајмљује само културно-политичке, економске и правне аргументе. Паралелно са преласком на конспиролошку јудофобију ове врсте, први пут настају и антихришћански мотиви од стране самих конспиролога. Стварају се нове теорије о “јеврејској суштини” самог хришћанства. Појављује се прилично распрострањена једначина: “хришћанство = мина коју су подметнули Јевреји ради уништења аријских народа”. У првој половини XX века управо ова изразито етничка, биолошка и ванрелигиозна варијанта биће прихваћена као основа теорија националсоцијализма и делимично италијанског фашизма. Занимљиво је приметити да је руска конспирологија, како у емиграцији тако и међу дисидентима у земљи, веома ретко прибегавала оваквој чисто етничкој јудофобији, јер су класичне концепције хришћанских контрареволуционара XVIII-XX века биле и даље најраширеније. Међутим, мора се сагледати утицај који је расистички приступ извршио на ову област у целини, и треба признати да чак и тамо где главни акценат пада на теолошке претензије према јудаизму као религији, у конспирологији XX века се увек чисто етнички фактор узима у обзир на овај или онај начин (што је било потпуно туђе ранијим контрареволуционарима за које је одрицање етничког Јеврејина од јудаизма као религије и његово прихватање хришћанства већ самим тим било довољно за његову “конспиролошку рехабилитацију”).

Посебна варијанта јудофобије постао је “аријски расизам”, својствен националсоцијалистичким концепцијама. Ова верзија је унеколико усложњавала општу слику “завере” тиме што се, осим Јевреја као извора деградације аријске цивилизације, овде посебно подвлачила улога неаријских народа који су окривљени за “расну сарадњу” са Јеврејима у њиховој негативној геополитици. Неаријске расе су проглашаване “ко-лаборационистима” Јевреја. На тај начин, осим масона, “јеврејски завереници” су по расистичким конспиролозима добили нове “инструменте” “ниже”, неаријске расе.

Парадигма “јеврејске завере” представља у највећој мери архетипски конспиролошки концепт; ова идеја постала је толико универзално раширена да је далеко за собом оставила антимасонску конспирологију. Судбина јеврејског народа у XX веку: прогони у Немачкој, стварање државе Израел, ратови на Блиском Истоку, све то не само да потхрањује теоретичаре “јеврејске завере”, него и чини “јеврејски фактор” заиста најважнијом геополитичком концепцијом XX века. Зато читава конспиролошка аргументација данас поново постаје актуелна као никада до сада. С друге стране, идеја “јеврејске светске завере” преноси се и на друге етносе у локалним условима. Тако се по обрасцу ове парадигме граде друге посебне теорије “завере етничких мањина”. Али све оне представљају само прераду једне исте конспиролошке концепције, и није случајно да се тамо где је реч уопште о било каквој “завери”, “јеврејски фактор” појављује пре или касније, независно од тога да ли за то постоје неке основе или не. Цела ствар је у томе што идеја “јеврејске завере” неоспорно одговара дубинским несвесним архетиповима међусобно најудаљенијих људских заједница и можда представља активизацију несвесних енергија које формирају “конспиролошки инстинкт” у његовом зачетку.

ВЛАСНИЦИ КАМАТНЕ ПАУЧИНЕ

У једној другој верзији конспиролошких концепција “завереници” су “банкари”, “господари светских финансија”. Ова теорија у свом чистом облику садржи најмање мистичних или теолошких елемената и оперише углавном категоријама политичке економије. Међутим, то не значи да је ова грана конспирологије потпуно одвојена од других праваца. Че-

сто “завера банкара” и у антимасонским и антијеврејским концепцијама представља органску компоненту свеукупног непријатељског комплекса конспиролога према “завереницима” јер ту је реч о планском освајању економске власти над геополитичким простором планете.

Суштина теорије “завере банкара” своди се на следеће: паралелно с настанком зреле капиталистичке цивилизације на Западу, новац, односно капитал као самостална појава, постао је најважнији друштвени фактор, док су раније, у предкапиталистичком и раном капиталистичком друштву, финансије играле мање важну и подређену улогу у поређењу са државним, религиозним и чисто политичким формама. Самосталност у оквиру друштвеног живота финансије су добиле тек онда када су духовне и религиозне правне форме биле одгурнуте на периферију друштвеног живота и престале да одређују карактер друштвеног поретка. При томе се банка, то јест позајмица и камата као извор зараде, а не тржиште, претворила у главни извор стицања капитала. Профит, а не приватни власник, постаје стварни контролор политичких и друштвених процеса. Кредитне способности банкара могле су бити веће од њиховог реалног капитала. Да банка не би банкротирала, путем “узајамног јемства банкара” сваки конкретни банкар ужива подршку међународних кредита. Осим тога, сама специфичност банкарства могла је постати животном опредељење једне посебне идеолошке категорије људи, пошто у нормалном случају хришћанско учење, као уосталом и већина других религија, категорички забрањује зеленаштво. На тај начин, “завера банкара” није завера експлоататора који искоришћавају најамни рад, већ “завера паразита”. С тачке гледишта хришћанске идеологије, они користе стицање новца не на рачун рада, већ на рачун самог новца и, на крају крајева, чак не на рачун реалног новца, већ на рачун фиктивног, који је само обећан клијенту према универзалном договору међу свим лицима која се баве овим бизнисом.

У тежњи да се супротстави “завери”, Ватикан је крајем XIX века чак покушао да организује своју, алтернативну католичку банку, борећи се против “непријатеља” његовим средствима. Али тај покушај се завршио фијаском, захваљујући кампањи у штампи, организованој са циљем да се дискредитује председник ове банке. Историјски успешни покушаји да се прекине зависност од Светске банке били су само краткотрајни периоди постојања Рајхсбанке у Хитлеровој Немачкој

и Националне банке у Мусолинијевој Италији, као и покушај да се организује исламска банка у савременим исламским земљама. Тако је теорија “завере зеленаша” у одређеној мери предодредила конкретне политичке потезе неких политичких режима, не остајући само пуко теоретисање идеолога конспирологије.

Против Светске банке била је уперена пропаганда одређене струје марксиста који су иступали не само против “присвајања вишка вредности” од стране капиталиста-предузетника, него и против берзанског система који представља светињу развијеног (али не и раног!) капитализма. Уочљиво је да историјски марксисти нису увек покретали ово питање. Веома често је банковно-каматни аспект капиталистичког система антикапиталистичка комунистичка критика једноставно прећуткивала. Чак је и Лењин покаткад наводио банковни систем капитализма као узор за социјалистички систем. Најдоследнији антибанкари били су управо националсоцијалистички теоретичари (у првом реду Готфрид Федер) и савремени исламски економисти-фундаменталисти.

На “пауке каматног капитала” антибанкарска конспирологија пројектује целу основну структуру општег конспиролошког архетипа. Циљ њихове завере је потчињавање човечанства, стварање посебне цивилизације коју само они контролишу и у којој ће све економске и социјално-политичке вредности бити преокренуте: сваки стваралачки импулс (не само производни већ и организациони и приватно-сопственички) биће потчињен економској цензури паразита који ништа не производе и чак ништа не организују. Паразита који узурпирају право апсолутне контроле сваког друштвеног и приватног подухвата. Интересантно је да неки савремени антибанкарски конспиролози (посебно чилеански писац М. Серано) учеснике “завере банкара” не сматрају само крајње порочним људима и стециштем свих изопачености и грехова, него и тврде да се “светско братство банкара” састоји од посебног типа створења, која Стари Завет зове “*шеддим*” и која представљају резултат ванредне мутације до које је дошло код продуката преступних бракова између људи и животиња. Понекад се оваквим екстравагантним демистификацијама у својству илустрација додају веома упечатљиве фотографије водећих светских банкара! На тај начин “окултна” димензија основног конспиролошког сценарија може се открити и у једној тако прозаичној сфери, као што су економија и финансије.

ПОДСТРЕКАЧИ СВЕТСКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ

У посебну подврсту “завере” убраја се комунистичка теорија “светске револуције” која је у пракси, после револуције у октобру 1917. године у Русији, почела логично да значи “извоз совјетског модела”. Управо је “бољшевичка претња” и с њом повезана теорија “бољшевичке завере” за извесно време заменила конспиролошку забринутост европских антимасона прве половине XX века, а затим се управо на тој основи формирао широко распрострањени клише “капиталистичке” и “антисовјетске” пропаганде.

Ова концепција се може одредити као “завера беде”. Смисао “завере” је у томе што одређена категорија људских бића, односно посебан социјални тип, не поседује неопходне квалитете ни за организацију производње, нити за учешће у њој у својству најамне радне снаге, нити пак за укључивање у систем банкарске контроле над сфером производње. Но, упркос томе, ова категорија није задовољна својим маргиналним положајем и тежи тренутној одмазди и успостављању власти над читавом структуром друштвених односа и организовању “диктатуре сиромашних”. Одређени аспекти комунистичке идеологије – “диктатура пролетаријата”, мржња према производним (те стога и “реакционарним” и “колаборационистичким”!) елементима – професионалним радницима, сељацима итд, као и извесне стране совјетске историје, у потпуности су потврђивали основне поставке ове теорије. Завера “чистих” револуционара усмерена је ка искоришћавању кризних појава у друштву које отварају широко поље рада за “заверенике”, потпуно лишене ма каквог програма, те у условима дисциплине, цинизма и лукавства дају “сиромашнима” политичку власт, док друге политичке снаге остају робови сопствених идеолошких конструкција. Првобитна реалност бољшевичких револуција одговарала је управо оваквом “лumpенпролетерском” сценарију, а тек касније су цинични пробисвети, који су дошли на власт, почели да прагматично искоришћавају елементе позитивнијих социјалних програма.

Пошто овај маргинални елемент постоји мање или више у свим друштвима, после победе бољшевика у једној геополитичкој области, може се очекивати извоз њихових теорија и у друге области јер носиоци ових теорија потенцијално увек

постоје. На тој основи опасност “бољшевичке завере” увек је присутна на политичком хоризонту свих оних режима “који још нису постали комунистички”. Стварањем “социјалистичког лагера” после Другог светског рата опасност од “светске револуције” је добила конкретне, опипљиве облике у виду “просовјетске пропаганде”, “совјетских специјалних служби” итд. Као посебан случај антибољшевичке конспирологије, створен је мит о “свуда присутном КГБ” који је стекао статус посебне тајне организације, тајног друштва, чији су се циљеви и задаци простирали знатно даље од политичког и идеолошког програма совјетске државе. “КГБ” је постепено прерастао у самосталну конспиролошку категорију која је постала скоро независна у односу на саме комунистичке режиме. Комунистички режими су, будући да су реализовани у пракси, постепено губили црну копрену нељудске чудовишности, савршено неопходну свим конспиролошким конструкцијама. Осим тога, реални бољшевички режими (изузев, можда, Камбоџе у време Пол Пота) прилично брзо су упили у себе знатан број социјално позитивних државних или националистичких елемената који су социјалистичке земље претворили у сувише обичне системе за конспиролошке појмове. “КГБ” је пак, због своје тајновитости, остао језгро антибољшевичких открића конспиролога.

Теорија “завере сиромашних” има, наравно, и “окултну” позадину. Прво, ратоборни атеизам комуниста је увек у религиозним конспиролозима изазивао сумњичавост и узнемиреност, атеизам који у теолошкој перспективи већ сам по себи мора да значи “присуство ђавола”, а то значи и његових мање или више свесних људских агената. Друго, и то се нарочито односи на касни, такозвани “развијени социјализам”, интересовање одређених кругова у Брежњевљевом совјетском руководству за окултизам и неоокултизам створило је концепцију о постојању “института црне магије” у оквиру КГБ који користи мистичку праксу ради реализације психичке контроле унутар земље и ради организовања планетарних психо-диверзија. На тај начин, антибољшевичка конспирологија поседује традиционални и архетипски “окултни” аспект, карактеристичан за ову област. Осим тога, постоје занимљиви конспиролошки (у мањој или већој мери) радови који разјашњавају “мистични” карактер комунистичке идеологије у целини. (Најзанимљивији су, по нашем мишљењу, радови *Фанатици Апокалипсе* Н. Кона и *Социјализам као појава светске историје* И. Шафаревича.)

ПРЕТЊА “НОВОГ СВЕТСКОГ ПОРЕТКА”

Током последњих деценија, нарочито после Другог светског рата, развио се још један, најновији конспиролошки правац који се бави разоткривањем “завере мондијалиста” или једноставно “мондијализма”. Реч “мондијализам” потиче од француске речи *monde*, што значи *свет*. У принципу, то је нова актуализација традиционалних конспиролошких упозорења о “тајној светској влади” која води човечанство ка последњој, крајње чудовишној фази постојања. Ново у антимондијализму јесте посебна геополитичка улога Сједињених Америчких Држава, као и онај културни и социјални архетип који се дефинитивно и стабилно формирао унутар ове велике силе. “Американизам” је основна црта мондијализма, јер су управо САД постале стратегијски и идеолошки центар постиндустријског неокапитализма, и управо у њима су идеолошке импликације капитализма достигле свој логичан врхунац, и економски и културно.

Антимондијалистички конспиролози (најзанимљивији међу њима су: Јан Монкомбл, Анри Костон, Жак Бордје, Жорж Пирбо, Жак Плонкар д’Асак, Бо де Ломни, Пјер Фонтен, Пјер де Вилмарест, Пјер Вирјон, а од руских аутора на првом месту треба поменути публицисту А. Кузмича) посебну пажњу поклањају полутајним организацијама, као што је Трилатерална комисија или Билдербершки клуб, и званичним организацијама, као што су Римски клуб, УНЕСКО и Међународна амнестија. Према овој конспиролошкој верзији, мондијалистички покрет тежи да свим земљама света наметне један исти социјално-политички образац друштвеног уређења који ће бити копија америчког модела и у којем ће све националне, територијалне и културне особености држава и нација бити укинуте, као што је то историјски већ остварено у случају америчких држава. Идеолошки модел мондијализма јесте посткапитализам, посебни “Нови светски поредак”, заснован на доминацији технократске елите и тоталној контроли природних социјалних процеса. Мондијалисти нарочито предлажу да се од магнетне картице, која већ сада у већини европских земаља служи као основни финансијски документ личности, начини некаква “протеза

Ја”⁴, што подразумева укидање и законску забрану свих квалитативних карактеристика које су до данашњег дана одређивале човекову личност — укидање и забрану националне, државне и политичке припадности, све до потпуне нумеризације и изједначавања човека са обичним редним бројем. Нови светски поредак представља варијацију “утопијског социјализма”, али је у њему посебан акценат стављен на технолошку, постиндустријску страну која ће, по мишљењу идеолога мондијализма, омогућити остваривање потпуне контроле процеса производње и расподеле, што се није могло постићи у историјском индустријском социјализму.

С тачке гледишта антимондијалистичких конспиролога, будуће уједињење Европе представља чисто мондијалистички подухват, усмерен ка коначном уништењу националне и културне специфичности европских народа и држава. Стога препостављени Нови светски поредак, виђен из оваквог угла, добија чудовишне црте некакве цивилизације Антихриста која треба коначно из света да протера последње остатке квалитативног постојања како у социјалној, тако и у културној сфери.

“Завереници” и мондијалисти, у представама конспиролога, овога пута су политичари “проамеричке” усмерености који заступају геополитичке интересе “американизма” и “космополитизма”. При томе, доминантни мотив “завере” постаје технократија и апсолутни примат “либералне економије” (економије потпуно слободног тржишта) над свим осталим социјалним, националним и политичким факторима. “Американисти” у очима антимондијалистичких конспиролога не поистовећују се, наравно, са Американцима, као што, уосталом, у другој конспиролошкој верзији “агенти бољшевичке завере” нипошто нису истоветни са “совјетским људима”. “Американисти” — то је најновији облик оног истог старинског и једнообразног типа “завереника” који као и увек тежи изградњи “антицивилизације”, некаквог у највећој мери патолошког поретка ствари, само што овог пута “завереник” није толико “масон” или “бољшевик”, колико “технократа” и прагматични, срачунати “футуриста”.

⁴ Израз је сковао познати мондијалиста Жак Атали, Митеранов саветник и претендент на положај председника Европске банке после уједињења Европе 1992. године. (Прим. аут.)

Антимондијалистичка конспирологија и актуелне трансформације бившег социјалистичког лагера третира као резултат укључивања “совјетских режима” у опште мондијалистичке планове, а нови руски конспиролози чак наводе ко од чланова Политбироа или Академије Наука СССР улази у састав мондијалистичког комитета Трилатералне комисије. Ова верзија “завере” у обновљеном облику свакако представља данас најактуелнију верзију и као да у себи сумира све предходне конспиролошке теме и мотиве, дајући им нови и савремени призив. У принципу, најдоследнији антимондијалисти сматрају “светску заверу” прошлих столећа преамбулом мондијализма, а као доказ за то наводе чињенице историјске повезаности мондијалистичких структура са савременим масонством (на пример, оснивач Билдербершког клуба био је масон), ционизмом и јеврејством у целини (поменути Жак Атали који је Јеврејин по вероисповести и по крви), с “банкама” (што је очигледно) и чак са “бољшевизмом” (што се доказује позивањем на процесе перестројке у Источној Европи). Но како се крај XX века не одликује нарочитом религиозношћу, теолошких аргумената и помињања ђавола нема код савремених конспиролога (барем код савремених европских конспиролога, док се, ма како то било парадоксално, руска конспирологија из времена “перестројке” обраћа религиозним догматима исто тако често као и исламска).

Занимљиво је истаћи улогу која се у Новом светском поретку додељује једној посебној идеологији коју противници мондијализма називају “идеологијом Волта Дизнија”. Карактеристично је да је Дизни био један од најистакнутијих представника америчког масонства, што служи као довољан разлог његовог укључивања у сферу посебне пажње традиционалних конспиролога. Али у области културе “мондијалистичка идеологија Волта Дизнија” дефинише се као усађивање у масовну свест “вештачке безбрижности”, претерано велике пажње која се поклања најбезначајнијим детаљима свакодневног понашања (као код јунака његових цртаних филмова), примата забаве над интелектуализмом, конформистичке аполитичности, ситног људског опортунизма у бизнису и, у целини, некаквог посебног привида живота који се одвија по законима визуелног илузионизма цртаних филмова. Стога за конспирологе чак и Мики Маус постаје веома злокобна фигура која угрожава идентитет националних и државних структура европских друштава. (Иста оваква судбина задеси-

ла је и јунака совјетских цртаних филмова Чебурашку, кога су руски конспиролози оптужили за “космополитизам” и одсуство у њему не само националних него и животињских карактеристика по којима би се могао уврстити у неку одређену врсту животиња.)

СВЕТСКА ИНТЕРНАЦИОНАЛА ЈЕРЕСИ

Као чист израз “окултне завере” могу да послуже конспиролошке теорије које се односе на геополитичке програме различитих јеретичких секти. Најочигледнији објекти демаскирања овде су свакако сатанска тајна друштва која отворено проглашавају своју преданост Ђаволу и Злу. Такве сатанске секте (као на пример Лавејева “Црква Сатане” и многи други покрети) савршено потврђују општу конспиролошку доктрину. А опет, политички и геополитички утицај управо ових неприкривено сатанских секти до те мере је ништаван, да се чак и најсмелији конспиролози не усуђују да наводе “доказе” њихових контаката с више или мање утицајним носиоцима друштвеног или политичког живота.

Другачије је с оним сектама које се најчешће одричу сваког сатанизма и, напротив, издају се за аутентичне носиоце религиозне и езотеричне истине. Као карактеристичан историјски пример може да послужи теософски покрет који је знатно утицао на међународну политику почетком XX века, нарочито у Индији, где руководилац Теософског друштва Ани Безан умало није била изабрана за председницу индијског националног Конгреса. Осим тога, позната је епизода из историје овог покрета када су његови лидери на превару хтели да наметну свету специјално припремљеног “Месију”, у чијој улози је требало да наступи млади Кришнамурти који је, међутим, измакао контроли својих учитеља. Значајан утицај на политику имали су и чланови окултистичког покрета Паписа и његових следбеника. (Уочи пада монархије у Русији “окултисти”, како западни тако и домаћи, играли су прилично чудну и мало познату улогу у највишим врховима политичког живота државе.)

Почев од шездесетих година XX века, од свих претходних неоспиритуалистичких и чисто јеретичких струја почело се формирати више или мање хомогено културно поље које неизоставно карактерише претензија ка “месијанском” васпостављању духовности и мржња према ортодоксним тради-

цијама. За конспирологе је ова појава била симптоматична, пошто су у овој “новој духовности” без тешкоћа откривали елементе типичне “завере”, усмерене на рушење остатака ортодоксије и подривању последњих људских критеријума. Већина секти нудила је својим члановима “отвореност у односу на онострану реалност”, што је неизбежно доводило до душевне патологије. При томе су се неке од неоспиритуалистичких секти отворено мешале у геополитичке процесе (посебно секта Муна која потпомаже и чак оснива неке мондијалистичке комитете). Врхунац конвергенције неоспиритуалистичких и секташких покрета јесте покрет New Age (“Ново Доба”, “Нова Епоха”) некакво универзално и прилично неформално удружење најразличитијих праваца неомистицизма и савремених јереси. Чини се да је Њу Ејџ постепено постао псеудорелигиозна компонента мондијализма, синкретички и свеобухватни заједнички именилац сваке хетеродоксне и јеретичке мистике и религиозности. Уз то, Њу Ејџ ужива покровитељство једне, с тачке гледишта савремене конспирологије, тако “истакнуте” личности као што је енглески принц Чарлс који је повезан са свим могућим мондијалистичким, ционистичким и масонским комитетима, те се налази у центру пажње разоткривача “светске завере”.

Као посебна подврста неоспиритуалистичке “завере” може се сматрати “уфолошка завера”, то јест “завера бића из летећих тањира”. Овде архетипска парадигма конспирологије достиже свој екстремни облик пошто у центру “завере” више нису само људи, већ “разумна бића с других планета”. Дошљаци из летећих тањира су “тајни управљачи земље” који теже да успоставе посебан поредак што одговара посебним “нормама космоса”. Често уфолози своје доктрине украшавају таквим изразитим подробностима да се чини да их они намерно измишљају како би максимално удовољили захтевима разоткривача “завере”. Постоје чак верзије да се “бића с других планета” и “пилоти летећих тањира” не појављују из других светова већ из средишта земље (што тачно одговара традиционалним представама по којима се пакао налази у средишту земље, иако, очигледно је, слична претпоставка због нечега не пада ни на памет уфолозима који заступају концепцију “подземних бића с друге планете” *“intraterrestre”*). Најподробније излагање уфолошких теорија у конспиролошкој перспективи може се наћи у књигама Жана Робена и сада већ покојног Пола Бержијеа.

На чудан начин повезани с темом “летећих тањира”, јављају се код конспиролога и мотиви “нацистичког езотеризма”. Први пут су се појавили у књизи Луиса Пауелса *Јутро мага* и надаље послужили као извор надахнућа за низ аутора који су истраживали ову тему. У овој верзији “завереници” постају бивши хитлеровци (посебно хитлеровски научници) и њихови неонацистички сарадници. Они и после пораза Немачке у Другом светском рату теже успостављању светске владавине путем примене “алтернативне технологије” или посебних магијских средстава, разрађених у тајним лабораторијама Рајха скривеним у Јужној Америци, Канади или чак на Антарктику. Неки тврде да су управо “нацистички езотерици” лансирали летеће тањире као своје тајно оружје и треба признати да је прво веродостојно помињање НЛО датирано 1944. године и то од стране енглеских пилота који су обављали војна надлетања изнад територије Немачке. Фрагменти овог “антинацистичког” конспиролошког модела, који доказује да тајне силе Четвртог Рајха спремају човечанству страшну катастрофу као одмазду за пораз у рату, често се срећу у информативним средствима како Истока тако и Запада, изазивајући параноидни страх од “фашизма”. Производња таквог страха карактеристична је за пропаганду међусобно потпуно супротних савремених политичких режима, који често немају ничег заједничког осим овог пароласког и наметљивог антифашизма.

ЗАКЉУЧАК

Могли бисмо наставити набрајање конспиролошких варијанти и даље развијање сваке од набројаних тачака, издвајајући њихове подврсте и поједине прелазне верзије. На исти начин могли бисмо да путем спајања ових или оних аспеката конспиролошких теорија “завере” знатно проширимо спектар конспиролошких могућности, било већ разрађених, било оних које ће разрађивати будућа поколења конспиролога. У сваком случају, нама је било важно да пре свега илуструјемо конкретним конспиролошким концепцијама нашу тезу о озбиљности конспирологије као методолошког, па чак и идеолошког феномена који је у сваком случају вредан детаљног и непристрасног изучавања и анализе. Не треба ни помињати да су у целом свету овој теми посвећене не само стотине и хиљаде књига, већ и стални конспиролошки часописи и билтени

који садрже најновије и актуелне информације о овој проблематици. Одсуство нечег сличног код нас, уз постојање очигледне склоности мноштва публициста па и обичних људи према конспиролошким темама и расправама, очигледно представља тужан пропуст. То често доводи само до емотивних и гневних и, нажалост, некомпетентних полемичких спорова који не воде никуда и који не откривају ништа ново у овој области. По нашем мишљењу, неопходно је исправити овај недостатак.

С теоријске стране, у закључку бисмо хтели истаћи да ни у западним истраживањима нема јединствене синтезе различитих конспиролошких мотива и хипотеза, што је жалосно, будући да на европским језицима постоји богата традиционалистичка литература која даје све неопходне принципе за свођење посебних аспеката у јединствену конспиролошку слику. Та слика би, уз максималан степен истинитости, не само одговарала историјској реалности, већ би и најпотпуније осветљавала фундаментални несвесни импулс који подстиче све нове генерације истраживача да се, независно од њихове политичке и идеолошке опредељности, обраћају конспиролошком методу и непрестано репродукују разноврсне варијанте јединствене и опште конспиролошке схеме, како на глобалном, светском, тако и на посебном, локалном нивоу.

II

ТАЈНА ДРУШТВА И ОКУЛТНЕ СИЛЕ ИСТОРИЈЕ

МЕТОД “ИСТОРИЈСКОГ БЕЗУМЉА”

У свом реферату о данас већ заборављеном езотеријском аутору Грасе д'Орсеу (о којем ћемо касније говорити), на колоквијуму “Politica Hermetica” француске асоцијације за истраживање тајних аспеката Историје – Жан Клод Друен је поводом овог изузетно занимљивог конспиролога употребио израз “безумник од историје” (“*le fou historique*”), по аналогiji са “безумницима од књижевности” (“*le fous littéraires*”), како француски културолози називају све “уклете песнике и писце” од Нервала и Бодлера до Селина, Антонена Артоа и Езре Паунда. Израз “безумник од историје” је, по нашем мишљењу, веома срећно изабран. Јер, ослањајући се на сличност ове формуле са “безумницима од књижевности”, може се рећи да се управо “безумницима од историје” мора приписати централно место у савременој историјској науци, исто онако као што су “безумници од књижевности” данас постали мерило и централне личности савремене “књижевности”. С друге стране, оно што је фарисејској и лицемерној позитивистичкој култури буржоаске Европе друге половине XIX и почетка XX века изгледало као “патологија” у светлости савремених истраживања у области историје религија, “дубинске психологије” и митологије показало се као најјаснији и најдрагоценији израз интелектуално-психичке “норме”. Односно, као откривање фундаменталних архетипова људског бића и основа његовог несвесног и делом надсвесног нивоа. Према ставишту с краја XX века, један рани “социјалистички реалиста” као што је Зола, с његовим бескрајним серијским романима, оптерећеним подробним дескрипцијама, изгледа далеко више “патолошки” и “безуман”, него Лотреамон или Рембо, у чијем се привидном “безумљу” стварно откривају

кристалне интуиције вечних сакралних истина које граде основу сваке интелектуалне и психичке норме.

Исто то важи и за “историјско безумље”, то јест за “конспиролошко” (у најширем смислу) виђење историје. “Буржоаска” и “позитивистичка” догма о фундаменталној случајности свих историјских процеса у наше време исто је тако гротескна и апсурдна као и метод “социјалистичког реализма” у уметности. Интуиција неумољиве логике Историје (фаталне у неким случајевима и провиденцијалне у другим), као и претпоставка о учешћу посебних категорија људи који су потпуно или делимично свесни своје мисије у припремању и оријентацији историјског процеса представља основу метода “историјског безумља”. Тај метод, шокирајући агностике, заправо потпуно одговара свим сакралним и религиозним учењима, духу и слову сваке истинске и аутентичне традиције.

Историја има смисао и циљ. Њоме управљају комбинације архетипских принципа који се изражавају у овим или оним идеолошким облицима и који, са своје стране, имају међу људима своје носиоце. Носиоци су хијерархијски груписани око идеолошких принципа у складу са својим схватањем њихове суштине. Овај циљ и смисао Историје у вези су са Божанским Планом и стога њихово разумевање спада у област метафизике, духа, традиције, а у одређеним случајевима и у област религије. При томе је управо ова област најскривенија и најтајанственија, јер се у њој остварује реални контакт Божанског и земаљског. Стога је то област тајне, а духовне организације које исправљају и усмеравају ток историје јесу “тајне” организације. (У хришћанству ова идеја се пројављује у предању о седам невидљивих праведника на којима се држи свет, а у Другој Посланици апостола Павла Солуњанима овај говори “о оном који задржава” (на грчком *катехон*), то јест о тајанственом присуству које штити “средину”, земаљски свет, од доласка Антихриста, итд.) Али да би непосредно утицали на ток спољних догађаја, метафизички и савршено “тајни” центри су принуђени да стварају посредничке организације, еманиције које не поседују пуноћу и непоколебљивост строго метафизичког знања. Управо су те полутајне организације, које служе као инструмент правих скривених центара, и добиле назив “тајних друштава” (*la société secrète*). Метод “историјског безумља” најчешће истражује управо ова полутајна друштва, јер прави метафизички центри остају изван видокурга људи који се руководе само “историјском интуицијом”,

а не непосредном и потпуном иницијацијом и духовном реализацијом. Попут “књижевних безумника” који тек посредно долазе до интуиције сакралног, поседујући његов одраз у психичкој сфери (јер услед одсуства иницијације нису у стању да достигну највише висине непосредног поистовећења с Небеским Логосом), “безумници од историје” интуитивно разумевају тајну логику цикличног разпоја и препознају метафизику историје по њеним одразима у полутајним организацијама и њима својственој идеологији. Стога су и једнима и другима својствене извесне погрешке, исклизућа и искривљавања по којима се разликују од истинских посвећеника. У томе се и састоји једини аспект у којем се реално и без знакова навода на њих може применити термин “безумље”. У поређењу са профаним “нормалним историчарима”, пак, они представљају истинске “геније” и натпросечне истраживаче, а њихове концепције по својој истинитости и методолошкој вредности далеко превазилазе сав онај бедни, чисто фактолошки и бесмислени Сизифов посао “позитивиста” и “критичиста” историјске науке.

СИНАРХИЈА СЕНТ-ИВА Д’АЛВЕДРА

Један од изузетно занимљивих и открићима богатих окултних конспиролога јесте Сент-Ив д’Алведр. Аутор је многих књига, у чији је наслов обавезно улазила реч “мисија” (*Мисија Јевреја*, *Мисија Суверена*, *Мисија Индије* и чак *Мисија Радника* итд.). Сент-Ив д’Алведр имао је тесне езотеријске контакте с представницима европских и источњачких (нарочито хиндуистичких) иницијацијских организација од којих је преузео многе аспекте своје доктрине. Његов учитељ и инспиратор био је француски езотеричар Фабр д’Оливе, аутор многих фундаменталних радова из области езотеризма, посебно гигантске књиге *Реконструисани јеврејски језик* у којој разматра сакралне основе иврита, објашњава многа загонетна места из *Књиге Постања* на основу симболизма јеврејског језика и сакралне јеврејске терминологије. Како било, Сент-Ив је међу првима формулисао опсежни конспиролошки модел Историје. Упркос многобројним фантастичним и имажинативним искривљавањима, овај модел се може разматрати у својству синтетичке концепције којој су на овај или онај начин корелативне остале конспиролошке верзије.

Суштина д'Алведрове теорије је следећа:

Првобитна власт на земљи (првобитна барем у оквиру нашег човечанства) припадала је црној раси. Центар њене владавине биле су јужне области, а северне земље, насељене белом расом, окупирали су црни господари који су све белце претворили у робове. То је етапа не сасвим јасне и недовољно детаљно описане Предисторије. Еру црне расе докрајчио је Аријац аватара Рам који се појавио на Северу у време када се сазвежђе Овна налазило у сектору зимског солстиција (око 8 до 6 хиљада година пре Христовог Рођења). Ваља нагласити да Сент-Ив белу расу и Аријце у целисти поистовећује с Келтима.

Управо од доласка Рама почиње сакрална, тајна Историја човечанства, Историја која интересује Сент-Ив д'Алведра.

Овде су положени темељи оне парадигме, с чијим се фрагментима и антитезама човечанство касније суочавало и суочава се до данас. Божанствени Рам је основао огромну теократску Империју Овна ("Рам" на древном сакралном језику значи "ован"), која је обухватала све претходне сакралне центре. Материјални јарам црне расе био је збачен и на земљи је завладала Бела Духовност. Рам је створио систем владавине Империјом по троделном узору, у складу са сакралном и темељном идејом Тројичности. На три дела је такође био подељен Велики Свештени Колегиј, највиши орган власти у Империји који је имао своје аналоге и одразе у различитим земљама Империје. Највиши ступањ Колегија је пророчки, чисто метафизички и трансценденталан. То је ступањ непосредне Божанствености, Краља Света, чији је прототип био сам бели аватара Рам, ступањ потпуне синтезе свих функција власти. У метафизичким терминима, овај ступањ одговара Првом Лицу Тројице или Апсолуту, Трансцендентном Начелу, "Тами изнад Светлости", Надбићу.

Други ступањ је Свештенички, Сунчани, Мушки. То је сфера Бића и Светлости. Овај Свештенички ступањ служи као прималац невидљивих утицаја Пророчног Плана, прилагођавајући их нижим плановима Појавног света. Он се односи на Другу Ипостас св. Тројице, тј. на Сина. Символи овог другог ступња Највишег Колегијума јесу Бела Боја, Ован и Империјални Орао.

И, најзад, трећи ступањ Колегијума – Царски – јесте сфера Месеца. Јер земаљски Цареви служе као примаоци свештеничке Светлости и организатори друштвеног поретка у

складу са “одраженим” сунчаним утицајима Жреца (свештеника). Символи овог ступња су Бик, Црвена Боја, Голубица. Он одговара Трећој Тројичној Ипостаси – Светоме Духу. Овде главну улогу такође игра симболизам Жене и њених репродуктивних органа (“јони”, на санскриту).

Тако изгледа устројство Рамове беле Империје, која одражава најчистији поредак и уређење метафизичког устројства бића. Ту је све засновано на универзалној хармонији и законима хијерархије “свештеног чина и поретка”. Сент-Ив д’Алведр је овакву структуру назвао Синархијом, то јест Савлашћем (сувладавином), чиме се истиче синтетичко јединство трију функција: Пророчке, Свештеничке и Царске у питањима уређења Империје. Управо Синархија представља за д’Алведра сакрални, духовни, традиционални, религиозни и политички идеал који се мора остварити упркос свим спољашњим околностима, пошто је у Синархији у најчистијем виду оваплоћена апсолутна Воља Провиђења која не зависи од историјских конкретности.

Неколико векова после Рамовог повлачења с послова управљања сакралном Империјом, у Индији долази до сакрално-политичке катастрофе која је послужила као деструктивни импулс у односу на читаво устројство Рамове Империје. То је био устанак принца Иршуа. У том устанку Иршу није имао само за циљ да освоји власт, на коју није имао права према законима Рама, него је извршио и *религиозну револуцију* – Примо-револуцију која је постала парадигма свих каснијих историјских револуција. То је био устанак трећег, Царског, ступња Највишег Колегијума против двају виших ступњева, нарочито против другог, Свештеничког ступња. Иршу је истакао претензије на целокупност власти у Индији и прогласио доволност само једног ступња – Царског. Иршуовом устанку придружили су се сви анархични и антиномизму склони елементи у Империји Рам: потомци Црних Краљева, незадовољни интеграцијом у систем Рама, преступници кастинских и религиозних прописа, служитељи култа Телета који је претходио царским реформама Овна и други револуционарни кадрови. Символи устанка постали су Црвена Боја, Бик, Црвена Голубица и Полумесец. У Индији су Иршу и његове присталице претрпели пораз, али талас Револуције је заплуснуо све континенте, створивши низ антисвештеничких и антитројичних револуција. “Иршуизам” је постао стални фактор сакралне Историје. Он се испољио у најездама Јонаца (по д’Ал-

ведру, реч “Јонци” потиче од санскритског “јони”), у освајању Египта од стране Хикса, у императорском пурпуру Рима, у најездама туранских обожаваца Бика (турских народа) на обожаваоце Овна (Иранце) итд. При томе је занимљиво да Сент-Ив повезује “иршуизам” (“цезаризам”) са “монотеизмом”, а “рамизам” с “тројичношћу”. Аутентични Највиши Колегиј има три ступња, а “иршуистички” монархизам само један. С друге стране, религиозне култове Јонаца д’Алведр доводи у везу с пантеизмом, натурализмом и иманентизмом, као и с магијом и крвавим жртвоприношењима. У целини, пак, Иршуова Револуција у религиозној сфери може бити одређена као одрицање Трансцендентног Принципа и Духовне Власти. При томе, међутим, “јонска” Црвена Револуција никако не значи атеизам. Она претпоставља постојање посебне анимистичке, натуралистичке и оргијастичке сакралности, посебних култова са истакнутом женском, екстатичком особеношћу. То су култови Бика, култови Венере, Месеца, Земље, Велике Мајке, као и свих телуричких и лунарних демонских сила.

Целу сакралну историју после Иршуовог устанка Сент-Ив посматра као супротстављање двеју религиозно-политичких парадигми: Синархије и Анархије (чији посебан случај представља Монархија отргнута од двају других ступњева Највишег Колегијума). Анархичне тенденције наступају не само и не толико као самосталне религије или државне идеологије, колико као елементи социјално-религиозних структура способних да, у зависности од прилика, било изађу на површину и прогласе Лунарно-Женско-Царско-Биковско-Црвену Анархију, диктатуру антитројичне, антисвештеничке и антипророчке Револуције, било да прикривено подривају темеље Синархијске владавине кроз телуричке култове Мајке Земље, кроз оргијастичке мистерије и лунарну духовност мага. Стога је после спољних најезди Јонаца, Хикса, Филистејаца и других, борба ових двеју идеологија постала углавном прикривена и од тада се одвијала у оквиру једне исте државе, једне исте религије итд. Интересантна је д’Алведрова посебна оцена маздаизма и зороастризма које је сматрао екстремним изразом чисто соларне тенденције. То је други, Свештенички ступањ Највишег Колегијума који специјално наглашава не толико Тројну (Тројичну) Синархију, колико Двојну (Дуалистичку) анти-Монархију, анти-Анархију, као прагматично средство религиозног рата с натуралистичким

“Јонцима” који у иманентној екстази истрајавају на јединствености Појавног света и, у складу с тим, на јединствености Царске функције, на пантеистичком монизму. (Сент-Ив не оправдава дуалистичко одступање од Синархије, већ показује практичне узроке те појаве.)

Библијски јудаизам д’Алведр убраја у принципијелно “рамидске” религије, видећи алузију на Рама у имену патријарха Авраама (Абрахам, Аб-Рама). Јудејско супротстављање Египту он тумачи као идеолошку борбу Синархиста-Јевреја против Царских Анархиста, фараонопоклоника Египћана. Али религиозну страну Египта и његових жреца д’Алведр види као елементе Синархијског Система (Тројство: Озирис-Изида-Хор). Но, касније је и у самом јудаизму дошло до антисинархијске рволуције. Јудаизам је коначно био испачен после одбацивања Исуса Христа, највишег и најчистијег есхатолошког лика Овна, Пророка, Свештеника и Цара истовремено, пројављеног и тоталног остварења провиденцијалне мисије Рама који је у извесном смислу био прволик самог Спаситеља. И као убеђени хришћанин, д’Алведр види синархијску истину Тројичности и у другим традицијама – у хиндуизму, таоизму итд. Међутим, и хришћанска цивилизација, која је у одређеним аспектима воспоставила Рамову Империју, и то не само духовно већ и географски (карактеристично је да је огромну улогу у томе Сент-Ив додељивао Руском Православљу и уопште Словенима – успут речено, био је ожењен руском кнегињом Келер), била је изложена унутрашњем и спољном утицају “неоиршуиста”. То се коначно испољило у Француској револуцији, у Црвеној Застави, у пантеистичком материјализму социјалиста, у протестантској завери европских кнезова против Рима и Цркве, у дехристијанизацији Запада. Последњим остацима Тројичне Империје Рам д’Алведр је сматрао католичку Аустро-Угарску и православну Русију.

То је у најопштијим цртама конспиролошка схема Сент-Ив д’Алведра коју је он, уз огроман број крајње занимљивих подробности, развио у својим обимним радовима, пуним историјских примера, езотеријских тумачења религиозних учења и текстова, сакрално-лингвистичких дешифровања имена и назива (ту се могу срести како очигледне и неоправдане натегнутости и фантазије, тако и изузетно вредне интуитивне претпоставке и подударности), објашњења библијских одломака, позивања на конкретне историјске личности: царе, се-

наторе, политичаре, препричавања источњачких иницијацијских легенди и др. Све то заслужује најдубље проучавање, као што је интересно пратити нити утицаја његових идеја не само на окултисте: Паписа, Седира, Андре Савуреа и остале, него и на политичаре тога времена. Јер тема Синархије је у XX веку постала изузетно популарна код јудофоба и антимасона, који су поистовећивали синархијске принципе са плановима чувених “Сионских мудраца” (најчешће, при томе, нико није налазио за сходно да прочита радове самог д’Алведра и да схвати њихов смисао, излажући критици само вулгаризовани и политизовани концепт). С друге стране, није искључено да су његове књиге заиста биле познате неким лидерима левог социјалдемократског покрета који су вероватно на свој начин схватили и протумачили његове радове и у пракси применили његове одређене идеје у виду пародије или карикатуре. Тако, на пример, изненађује д’Алведрово упорно коришћење речи “Савети” при опису Највишег Синархијског Колегија. Чак се говори о “Саветима Пророка”, “Саветима Свештеника” и “Саветима Царева”. Осим тога, идеје Синархије он је и отворено наменио радницима у помало наивној, али на свој начин занимљивој књизи *Мисија Радника*. Није искључено да између д’Алведрових идеја и система “Совјета” (Савета) пролетерских држава постоји нека окултна узајамна веза, иако, наравно, ово последње није ништа друго до груба пародија и чак директна супротност метафизичком принципу реалне и трансцендентне Синархије. А једино такву је имао у виду “безумник од историје”, маркиз Сент-Ив д’Алведр.

ГРАСЕ Д’ОРСЕ: “КВАРТА” ПРОТИВ “КВИНТЕ”

После Сент-Ива, у вези с питањима окултне конспирологије треба поменути једног у највећој мери чудноватог аутора друге половине XIX века Клода Состена Грасе д’Орсеа (1828-1900). Његово име би било потпуно заборављено да се није нашло у књизи загонетног алхемичара XX века Фулканелија. Фулканелијеви следбеници и, уопште, европски традиционалисти, потражили су у фондовима Националне библиотеке Француске заборављене бројеве *Revue Britannique* у којима су пронашли серију чланака Грасе д’Орсеа. Чланци су садржали методичан опис алтернативне окултне историје Европе, посебно Француске. Нарочито је запањујуће било вртоглаво смело

дешифровање старинских гравира, народних песама, хералдичких натписа итд., које аутор помоћу такозване “фонетске кабале” (не мешати са јеврејском Каббалом, са два “б”) претвара у веома занимљиво приповедање о тајној борби двају моћних “тајних друштава”. Управо сукоб ових организација и одређује, по д’Орсеу, читаву европску историју.

Ова фантазмагорична слика се схематски може приказати на следећи начин. У почетку су на територији евроазијског континента и Северне Африке постојала два религиозна типа, два култа: Сунчани (*Соларни*) и Месечев (*Лунарни*). Ове супарничке религиозне организације налазиле су се у стању непрестаног сукоба. У древној Галији постојале су две основне касте “жители кула” и “радници”. “Жители кула” (“Жаси”, “Хоји” или “Хогтриси”) клањали су се Месецу, а њихова богип.а била је Белона или Белена (Гресе д’Орсе доводи у везу реч “Белена”, келтска богиња месеца, са речју “volonté” “воља”). “Радници” (“Пеки” или “Пикарди”) клањали су се сунчаним божанствима Есусу и Теутату. Овде се Гресе д’Орсе очигледно ослања на њему познате радове Сент-Ива д’Алведра јер обожаваоце Месеца назива “Јонцима”, потомцима Енеја, оснивача римске династије, а објектом њиховог обожавања сматра свету краву Ију или Ио (Јонци су потомци краве Ио). Као и д’Алведр, основним симболом “Јонаца” он сматра Црвену Боју (црвена боја је одвајкада била боја ратних застава француских монарха). Против лунарних “Јонаца” борили су се соларни “Дорци” и “стоички поклоници Митре”. Симболичке боје “Дораца” су црна и бела.

Но, у развијању ове теме Гресе д’Орсе иде много даље од д’Алведра. Он недвосмислено поистовећује “Јонце” с носиоцима идеје родовске аристократије, са европским племством. Обожаваоци Сунца, са своје стране, то је народ, то су сељаци, занатлије, као и клер, свештенички staleж. Средњовековни гибелини, присталице примата царске власти над влашћу Папе, а касније протестанти, били су типични “Јонци”. Гвелфи пак, присталице Папе, били су “Дорци” и обожаваоци Сунца. Занимљиво је да Гресе д’Орсе овде дотиче питање магије крви јер тврди да су “Јонци”, нарочито француски краљеви из рода Капета, који потиче од Ката Валона, себе сматрали носиоцима “љубичасте” крви, божанске крви, и презирали су “плаву” крв нижих каста. Зато су се обожаваоци Месеца понекад звали “љубичасти”, а обожаваоци Сунца “плави”. У хришћанској Европи обе ове струје постојале су не само у об-

лику идеолошких и политичких комплекса него и у виду “тајних друштава”, с посебним језиком знакова, симбола, аналогја, парола итд.

Обожаваоци Сунца су били удружени у тајни “Ред Четворице” (“Ред Кварте”). Њихов други назив био је “Менестрели Мурсије” или “Менестрели Мерси”, то јест, дословно, “Менестрели Милосрђа”. Други најважнији знак “Кварте” био је северни павиљон дворца Тиљерије и дан зимског солстиција. У езотеријској, шифрованој Раблеовој књизи чланови “Кварте” описани су под именом “Гастролатра” (чревоугодника, ждероња). У Енглеској су се појавили у виду парламентарне партије Виговаца, то јест “парика”, јер је “парик” (перика) тајна лозинка “Дораца”. “Менестреле Мурсије” Грасе д’Орсе доводи у везу с грађанима или сељацима, за разлику од аристократа који живе у замковима, “кулама” (веза речи “*tour*” – кула и “*taureau*” – бик).

Обожаваоци Месеца су се окупљали у тајанствени “Ред Петорице” (“Ред Квинте”). Такође су се звали и “Менестрели Морвана” или “Менестрели Моргана”. Они су повезани са Југом и летњим солстицијем. Њихов традиционални амблем је Игра Смрти (*danse macabre*), као и јужни павиљон Тиљерија, павиљон Флоре. Израз “Менестрели Морвана” Грасе д’Орсе дешифрује као “мртва јужна рука” “*morte main australe*”. Код Раблеа чланови “Квинте” су Енгастромити – они који мрзе храну. Зато је омиљено средство аристократа-Јонаца за борбу против народа ради његовог покоравања “организована глад”, “помор”. Грасе д’Орсе сматра да све глади и помори у Европи, током читавог познатог историјског периода, нису случајност, већ резултат завере обожавалаца Месеца против народа. У Енглеској “Квинту” представља парламентарна партија торијеваца (“*tory*” – “жители кула”, “*tour*”, обожаваоци бика “*taureau*”). У равни хришћанског богословља, корени “Кварте” сежу до јеретичког учења Кердона, једног од првих монофизита, који су одрицали људску природу у личности Исуса Христа.

Феудалну Европу, посебно Француску, д’Орсе сматра претежно “сунчаном” Европом којом управља “Ред Кварте”, чија је изразита представница била Јованка Орлеанка. Али при томе су неки владајући краљевски родови припадали обожаваоцима Месеца, “љубичастима”. (Застава првих монарха из дома Капета била је љубичасте боје.) Реформација и протестантизам били су у потпуности резултат завере “Квинте” која је тежила да се ослободи утицаја гвелфског свештени-

чко-народног Ватикана са његовом сунчаном оријентацијом. Али осим ублажене чисто црквене и католичке “сунчаности”, на Западу је постојала и радикална организација обожаваца Сунца који су тежили да се једном заувек обрачунају са конкурентним Редом. Најстарија сунчана традиција, у оквиру хришћанства повезана с апостолом Павлом и јересијархом Маркионом (чије је учење дијаметрално супротно учењу монофизита Кердона), била је сачувана у Јерусалимској патријаршији, одакле су је у Европу пренели витезови Храма, темплари. Касније су сунчана тајна учења била предана португалском Реду Христа, а још касније Језуитском реду. На крају, преузело их је европско масонство. Застава темплара била је управо црнобеле боје.

Масонство је све до Француске револуције било арена сукоба двају тајних Редова “Квинте” и “Кварте”. У почетку су масонство створили језуити као инструмент у борби против свемоћи “јонске” аристократије. Али касније су у њега продрли многи представници “Квинте” и почели да се боре за демипацију унутар овог Реда. Обожаваоци Сунца у оквиру масонерије створили су Ред Геродона који је касније постао “Шкотски стари и прихваћени обред” од 33 степена. Обожаваоци Мессца су се окупили у хугенотско-масонско братство “Аделфа”, а касније “Карбонара”.

Врхунцем окултних интрига у рату “Кварте” и “Квинте” Гресе д’Орсе сматра Револуцију. У њој су све тајне силе европске историје изашле на површину. Гресе д’Орсе у потпуности дели мишљење контрареволуционарних аутора: опата Бариела, Огистена Кошена, Бернара Фаја и других, о умешаности масонства у Револуцију. Он се чак слаже с мишљењем да управо масонство сноси главну одговорност за све што се догодило. Но, за разлику од прилично једноставних схема обичних контрареволуционара, он истиче вртоглаву и необично сложену верзију у којој масонерија није приказана као нешто хомогено и јединствено, већ као поље сукоба двеју још тајанственијих, окултних сила и група. На тај начин, његова конспиролошка слика је далеко богатија.

Прво, у припреми Револуције неоспорно су учествовале обе тајне организације. Делимично деградирано сунчано братство “Кварте” многа своја учења протумачило је буквално, и уместо сунчане једнакости у духу, оно је почело да развија демократске вулгаризоване концепције. Такве концепције биле су уперене не само против протестантске аристократије

која је тежила апсолутизацији своје власти путем гушења отпора свештенства и народа, него и против саме друштвене хијерархије у целини. Тако су баварски Илуминати и војвода од Брауншвајга (који је по праву свога рода стајао на челу европске партије Гвелфа, то јест један од представника “Кварте”) припремали смртну казну Лују XVI као апсолутисти који се приклања хугенотима и протестантима. Ако су до Луја XV француски краљеви чинили уступке “Кварту” и чак склапали савез са демократским Гвелфима-“Дорцима” против власти локалног племства, Луј XV и Луј XVI су прекршили уговор и пошли на страну обожавалаца Месеца – хугенота. Они су одбили да дозволе сељацима преоравање краљевске земље и шума (тај захтев је, наравно, подржавала и Црква), распустили језуитски ред и организовали вештачку глад и “помор”, то јест испојили су све карактеристике преласка на страну “Квинте” и “Јонаца”. Тајни сабор “Кварте” Француске, уз учешће представника свих простих сталежа и клера под покровитељством Ложе-мајке, тај својеврсни парламент, такође је гласао за смрт Луја XVI. На тај начин, Француска револуција била је освета пројезуитског масонства сунчаног ритуала краљу који је прешао на страну месечевог ритуала и везао своју судбину са хугенотима-гибелинима. Али како су се одвијали социјални потреси Револуције, “Сунчани ред” је фактички постао носилац егалитаристичких расположења и доктрина. То је у знатној мери изменило првобитну религијозну оријентацију покрета и довело до познатих ексцеса.

С друге стране, масонерија је већ била прожета протестантским утицајима “Квинте”. Протестанти су, у складу са традиционалном логиком “партије Плешуће Смрти”, доследно практиковали откуп жита и под претњом глади увећавали капитал протестантских банака. Стога су, изгубивши свог савезника Луја XVI, “Јонци” добили на економским достигнућима; учествујући у управљању Републиком услед своје масонске укључености у заверу, они су приграбили финансије. Тако су аристократи “љубичасте” крви чврсто везали своју судбину са буржоазијом на темељу протестантизма и обожавња Месеца. Касније је лунарни обред потомака краве Ије такође постао конспиролошка оријентација “капиталиста”, који су од аутентичних “Менестрела Морвана” преузели првенствено економске методе борбе са обичним народом и Црквом.

Но, изрођавање сунчаног “Реда Кварте”, све до демократије и егалитаризма, и претварање месечевог “Реда Квинте”

у силу капитализма, по мишљењу Грасе д'Орсеа, докрајчило је вишевековну историју ових “тајних друштава”.

У почетку, Грасе д'Орсе је мислио да је тајни језик “Кварте” и “Квинте” био изгубљен и заборављен, да је њихова борба била десакрализована, њихов симболизам и њихови хијероглифи изгубили сваки смисао, а њихов утицај на друштвенополитички живот сведен на нулу. Али при крају живота он је изменио своје гледиште и написао да, упркос његовим првобитним убеђењима, тајна хијероглифска историја Француске није прекинута убиством војводе де Барија (“последњег гуљарда”), већ се на тајанствен начин наставља и данас, о чему сведоче нека шифрована уметничка дела. Онај ко поседује посебан кључ може, по мишљењу д'Орсеа, да продере у дубину тајанственог “хијероглифског” живота, да дешифрира “дипломатски” језик (како каже Грасе д'Орсе) симболичких назива и фигура, да допре до тајанственог смисла који лежи у основи Раблеових књига, у *Сну Полифила*, у радовима Дантеа, Кавалкантија, Кампанеле (не указује ли његов *Град Сунца* на припадност “Реду Кварте”?), Сервантеса, Молијера, у лику Сирана де Бержерака, и многих других аутора чија дела несумњиво имају езотеријски подтекст.

У принципу, могли бисмо ићи и даље и покушати да видимо многе догађаје нашег XX века: “вештачку глад”, демократске и егалитаристичке преврате, неосимболизам савремене политичке и економске пропаганде, “англосаксонски” (= “протестантски”) фактор у геополитици, планове за стварање Светске Владе и успостављање Новог светског поретка у оваквој оптици, слично методу Грасе д'Орсеа, јер његов сложени и развијени модел изненађујуће резонира са окултним, “хијероглифском” страном најважнијих савремених процеса. Потпуно је очигледно да д'Орсеов геније остаје изузетно актуелан и у највећој мери привлачан и данас, што се одражава у његовој растућој популарности последњих година у традиционалистичком, па чак и академском свету Француске, и шире Европе.

КОНТРАИНИЦИЈАЦИЈА У РАДОВИМА РЕНЕА ГЕНОНА

Сада ћемо се мало удаљити од разматрања модела “безумника од историје” и обратити једном озбиљном и изузетно

угледном традиционалистичком аутору, као што је Рене Генон. Његова концепција се не може, строго говорећи, укључити у конспиролошке modele пошто он у свему доследно следи учења Традиције и заснива се на конкретној и ортодоксној Иницијацији. Стога његови погледи нису одрази истина интуитивно схваћених од стране генијалног “уметника” историје, већ излагање конкретних, скоро “искуствених” података, иако ти подаци спадају у духовну и метафизичку сферу. Генонове теорије о историјској улози “тајних друштава” окултног усмерења нужне су да би се адекватно разумеле друге, слободније конспиролошке концепције и да би се у њима одвојило зрно истине од плевe фантазије или личних пристрасности.

У пуној сагласности с Традицијом, Генон тврди да човечански циклус почиње од Рајског стања, од “тачке” Земаљскога Раја и креће се према хаосу и пропадању, према својеврсном “Земаљском Паклу”, после којег следи завршни период катастрофа и почетак новог циклуса, нови “Земаљски Рај” новог човечанства. У хришћанству се овај процес зове “грехопадом”. Међутим, човечанство током читавог историјског развоја има и две радикалне перспективе да “убрза” или “окрене натраг” циклични процес, остваривши у уским оквирима једног људског живота сав квалитативни, суштински садржај потпуног човечанског циклуса. Ове две перспективе Генон одређује као “иницијацију” и “контраиницијацију”.

Иницијација је посебан сакрални и тајанствени чин који посвећеноме даје могућност излагања из оквира временске и просторне условљености која ограничава историјско човечанство. Али ова могућност постаје стварност само приликом духовног остварења, то јест после извлачења свих последица и активације свих потенција, датих у иницијацијском ритуалу. Потпуна иницијација има две етапе – Мале Мистерије и Велике Мистерије. Прва етапа треба да поврати посвећеноме првобитно “адамско”, “рајско” стање које је историјски изгубио. То је постизање пуноће свих земаљских и људских могућности, узетих истовремено и синтетички. Друга етапа Велике Мистерије води човека од “Земаљског Раја” ка “Небеском Рају”, ка другим анђеоским, божанским и надземаљским нивоима универзалног Бића, све до потпуног “обожења”, “теосиса”, стапања с Богом, Праначелом. Иницијација, према Генону, стоји иза свих духовних и сакралних (посебно религиозних) облика, иза свих традиција, као њихова тај-

на суштина, као њихов виши смисао. Но будући да представља изузетну могућност, иницијација је намењена само изабранима, само изузетцима, и зато је поседују “езотеричне организације”, не спољашње, већ унутрашње у односу на опште сакралне или религиозне институције. Може се рећи да је иницијација увек усмерена против тока историје унатраг, јер је чак у својој првој фази усмерена на повратак посвећеника почетној “тачки” целог човечанског циклуса, “Земаљском Рају”. Две етапе пуновредне иницијације могу се упоредити са психичким светом, светом душе – Мале Мистерије, и са светом пнеуматским, са светом духа – Велике Мистерије. Ако прва фаза одговара пуноћи људског архетипа, узетог у његовој тоталној, сакралној димензији, друга фаза излази далеко ван оквира свега људског и протиче у сфери Божанског.

Контраиницијација је процес исто тако радикалан и такође намењен изузетним случајевима, али је оријентисан на супротну страну. Он има за циљ да, без обзира на конкретне историјске околности, изведе “посвећеника” изван граница историје, али не да га при томе врати “Земаљском Рају”, већ да га потопа у “Земаљски Пакао”. Другим речима, контраиницијација води своје “посвећенике” крају историје. Контраиницијација опонаша истинску иницијацију, али са обрнутим предзнаком. Она није усмерена ка Божанском већ ка Демонском. Друга етапа контраиницијације јесте прелазак од “Земаљског Пакла” ка “Подземном Паклу”, тј. напуштање оквира људског архетипа, али не навише, ка духовним Небесима, већ наниже, ка демонским подљудским световима Ћавола. Као и истинска иницијација, и контраиницијација даје својим посвећеницима пуну и неограничену слободу у односу на конкретне историјске и географске услове. Јер “посвећеници Ћавола”, који се понекад зову и “црни маги” или “свети Сатане” (“авли-еш-Шејтан” у исламу), такође се налазе с оне стране историје, то јест људског и земаљског простора и времена, као и “посвећеници Бога”. Штавише, спољашњи ефекти “иницијацијских” и “контраиницијацијских” реализација – паранормалне појаве, чуда, екстраординарна моћ утицања итд. – могу бити веома слични, као што нека чуда, која праве неки свети, личе на чуда мага, рачунајући ту и “црне магe” – “билокација”, “левитација” и сл. Контраиницијација је усклађена с кретањем историје. Она одговара сили убрзања историје. Може се рећи да је контраиницијација активни “покретач грехопада”. Али то у Геноновој перспективи значи да контра-

иницијација и јесте она “покретачка снага прогреса” о којој толико воле да причају еволуционисти.

Рене Генон сматра да осим иницијацијских организација постоје и контраиницијацијске организације које такође поседују одређене доктрине, ритуале, култове и др. У историји тих контраиницијацијских друштава Генон издваја неколико најважнијих етапа.

Првим глобалним испољавањем контраиницијације Генон сматра такозвану “Револуцију кшатрија (ратничка каста у Индији) против брахмана (свештеничка каста)”. На основу неких традиционалних података он претпоставља да се тај устанак догодио у “атлантском” периоду (око 10 хиљада година пре Христовог Рођења). Смисао ове Револуције код Генона се у целисти подудара са смислом “иршуистичке” Револуције, устанка “Јонаца” код Сент-Ива д’Алведра. Битно је то што Генон истиче западни, “атлантски” карактер најранијег макропојављивања контраиницијације у историји. Даље, Генон указује на опадање традиционалних цивилизација у VI веку пре Христовог рођења после којег је, међутим, уследило раздобље делимичне рестаурације. Иза фасаде “будистичке револуције” краља Ашоке у Индији, иза полемике конфучијанаца с таоистима у Кини и антитаоистичких прогона, иза Вавилонског ропства Јевреја, иза потреса у иранској религиозној свести (пред долазак “последњег Заратустре” у VI веку), иза трансформација у хеленској и блискоисточној традицији итд. – Генон види активизацију контраиницијацијских снага које “убрзавају” опадање традиционалне цивилизације и теже да убрзају долазак “Земаљског Пакла”. Али у VI веку ове тенденције су биле омењене деловањем иницијацијских организација, које су ипак биле принуђене да спроведу одређене сакралне реформе скоро у свим областима планете и у крилу свих традиција и религија, узимајући у обзир промењене и “демонизоване” услове земаљске макрокосмичке и микрокосмичке средине.

Следеће избијање контраиницијације догађа се у време које непосредно претходи доласку Исуса Христа. То се нарочито тичало изразито западне, грчкоримске, европске цивилизације. Али хришћанство (посебно хришћанске иницијацијске организације) неутралисало је ситуацију и против појачаних тежњи ка крају историје истакло иницијацијски принцип Христа, Новог Адама, који је својим доласком обновио и спасао палог Старог Адама. Процватом иницијацијског поретка на Западу Генон сматра Средњовековље, али већ у XIV веку,

после уништења Реда Темплара и с почетком француског апсолутизма, контраиницијацијске тенденције избијају с новом снагом и методично воде Запад, па и цео свет, ка “Земаљском Паклу”. Ренесанса, Реформација, Просвећеност, Француска револуција, епоха материјализма и капитализма, и, најзад, победа комунистичког устанка у Русији, за Генона су етапе по којима контраиницијација постепено осваја власт над планетом. Савремени свет XX века Генон недвосмислено изједначава са “апокалиптичким” светом краја Времена, са оним “Земаљским Паклом” којем су тежили следбеници контраиницијације током читаве историје.

Важно је истаћи да у последњој фази победе контраиницијације на планетарном нивоу Рене Генон издваја две етапе: етапу крајње материјализације и следећу етапу “растварања одоздо”. Материјализација одговара агностичким, “позитивистичким”, “критичким”, “атеистичким” и “материјалистичким” тенденцијама, својственим Европи од краја XVIII до почетка XX века. Овај период за контраиницијацију представља припремни период пре њеног одлучујућег тријумфа и потпуног разоткривања. Тада се из цивилизације протерује не само иницијацијска димензија него и све оно што је повезано са спољашњом духовношћу и религиозношћу. Такво ванрелигиозно и ваниницијацијско стање цивилизације Генон назива “профанизмом”. Али после епохе “профанизма” који одозго покрива “Јаје Света” и тиме спречава да у свет продру Небески, Божански утицаји, мора следити епоха неоспиритуализма која поново отвара “Јаје Света”, али овога пута одоздо, да би у свет ушла подљудска, подтелесна (инфракорпорална), демонска бића Таме, “хорде Гога и Магога”. У том тренутку контраиницијација ће се потпуно разоткрити у свој својој пуноћи и тоталности на планетарном нивоу. Овај период отвореног царства контраиницијације Генон изједначава са оним што хришћанска традиција назива “доласком Царства Антихриста”, а ислам “доласком Даџала”, “Варалице”, “лажног Месије”. На тај начин, савремени свет за Генона потпуно и у целости представља плод “стваралаштва” тајних контраиницијацијских организација, “светих Сатане” који су столећима и хиљадама година брижљиво припремали ову актуелну цивилизацију и активно учествовали у њеном стварању управо у онаквом облику који она има данас.

Очигледно је да овакво виђење историјског процеса претпоставља да иза свих најважнијих политичких, геополитич-

ких и идеолошких трансформација (нарочито током последњих векова) делују тајне контраиницијацијске организације. У том погледу Генон је прилично шкрт у појединостима, јер њега су пре свега интересовали општи метафизички принципи из којих се, по његовом мишљењу, увек могу извести као последице сва конкретнија размишљања. Па ипак, он прави одређене алузије на ове или оне тајне организације или тајна друштва која он сматра најсумњивијим у смислу њихове очигледне или претпостављене везе с контраиницијацијским силама. Сада ћемо покушати да у општим цртама изложимо суштину Генонових погледа на улогу контраиницијацијских тајних друштава.

Пре свега, Генон сматра да постоје потпуно свесни и освешћени ђаволопоклоници, “свети Сатане”. Симболички, Генон их описује као нарочита бића која су у својим езотеричким истраживањима дошла до одређених “врата” и установила да су она за њих затворена. Била су принуђена да се врате “назад”, али су већ прошла неповратну трансформацију, а њихове психичке способности неизмерно превазилазе ниво обичних људи. То су “црни маги”, служитељи контраиницијацијског култа и носиоци изузетно моћних утицаја и способности. (За разлику од обичних чаробњака они поседују способност глобалног сагледавања земаљске ситуације, а те моћи се простиру на макрокосмичком и микрокосмичком плану, као и способности правих посвећеника.) У Геноновом писму анонимном адресату, познатом под иницијалима Ж. К. (J. C.)⁵ – по свој прилици, то је био посвећеник веома високог степена, судећи по његовим знањима из области сакралне географије и по неким његовим примедбама у чланку, објављеном у часопису “*Études Traditionnelles*” (бр. 293-295, 1951) – присутна је тврдња о постојању “Седам Сатаниних кула” које одговарају “личностима” седам главних Анђела који су пали заједно с Луцифером. Две куле налазе се у Африци (Нигер и Судан); две у Малој Азији (Сирија и Месопотамија); једна у Туркестану; и, најзад, још две у Западном Сибиру или на Уралу. Место тих двеју кула на совјетској територији било је непознато Генону. Али његов адресат, тајанствени Ж. К., прет-

⁵ После завршетка овог рада аутору је пошло за руком да преко неких људи, који су желели да остану анонимни, сазна да се под овим иницијалима скривао извесни Жан Калмел, француски дипломата у Пољској, који је, узгред, више пута боравио у Петрограду и био ученик чувеног бурјатског ламе доктора Бадмајева. (Прим. аут.)

поставља да се једна од “совјетских” кула мора налазити у басену реке Об јер, како тврди, “река Об географски представља такав облик који служи као упориште сталне активности одређене категорије демона”. Занимљива је и друга примедба из писма Ж. К. Генону из 1935. године: “Почев од 1934. године, одређене карике Непријатељевог ланца су раскинуте. Запуштена централна кула која служи као упориште његових утицаја, разоткрила је своју активност. Али још увек не знам како ће то бити обелодањено. Мислим да се већ сада могу назрети обриси такве еволуције света која мора довести до највећих нереда. Али, иако је Антихристово време близу, оно још није настало, и ради се само о припреми његовог доласка”. Све се ово односи на непосредне учеснике контраиницијацијског Реда. Али постојало је и мноштво прелазних облика.

Тако, међу “агентима утицаја” контраиницијације Генон помиње нека европска тајна друштва. По Геноновом мишљењу, масонство се у целини не може сматрати контраиницијацијском организацијом у правом смислу. Напротив, он сматра да је оно продужетак истинских иницијацијских средњовековних организација. Али при томе он истиче да је масонство било изложено масовној инфилтрацији од стране агената контраиницијације, што је довело до деградације “регуларне масонерије” и стварања “нерегуларних обреда”, чији је један део заиста служио као маска контраиницијацијским снагама. У логици утицаја контраиницијације на масонство може се уочити извештајан паралелизам с њеним утицајем и на хришћанску Цркву: тамо где је успевало одвајање од Цркве једног дела верника, одмах су настајале секте које се понекад претварају у ираве контраиницијацијске структуре; тамо где јој није успевало да направи раскол, контраиницијација је потпомагала “неутралисање” најопаснијих, то јест изразито иницијацијских момената, трудећи се не толико да Цркву претвори у своје оружје, колико да је учини безопасном, немоћном и пасивном. Исто то се сагледава и у односу на преображаје масонства. Најопаснијима и у највећој мери контраиницијацијским Генон је сматрао разне врсте “египатске” нерегуларне масонерије, чији су иодстрекачи били Калиостро (Ђузепе Балзамо), браћа Бедарид и неколико других, у највећој мери загонетних и сумњивих личности. Та масонерија је позната под именом Реда “Мемфис и Мицраим”. (Занимљиво је да је Грасе д’Орсе сматрао Калиостра једним од главних представ-

ника “Реда Квинте”, док је Сен-Жермена, напротив, убрајао у чланове “Реда Кварте”). Ево шта је Генон писао у свом писму од 22. априла 1932. године поводом остатака египатске традиције: “...У суштини, од Старог Египта се до данашњег дана сачувала само магија, крајње опасна и на веома ниском нивоу. Она је тесно повезана са Божанством Магареће Главе које није нико други до Сет или Тифон. Ова магија је данас прешла у Судан где се догађају прилично чудне ствари. Тако, на пример, постоји једна област, чији су становници, њих око 20 хиљада, у стању да ноћу узимају облик животиња; остали становници су ту територију чак морали да ограде како би спречили ноћне нападе тих створења, током којих би она често убијала људе...” У целини, пак, Генон сматра да је контраиницијација у свом најчистијем облику управо у спречи са египатским мистеријама Сета. И, будући да се само тај елемент египатске традиције стварно очувао до данас, свако позивање на Египат у “иницијацијској” или “псеудоиницијацијској” равни, уколико то није, наравно, чиста фантазија указује на непосредни или посредни утицај мрачних контраиницијацијских енергија. Египатски фактор је за Генона скоро пресудан, пошто он и саму египатску цивилизацију сматра комбинацијом двеју прилично другостепених и деградираних сакралних тенденција: западне, атлантске, и јужне, централно-афричке. А баш ове две сакралне оријентације – Запад и Југ – по Геноновом мишљењу, у нашој фази човечанског циклуса симболишу негативне и контраиницијацијске утицаје (за разлику од Севера и Истока). То, свакако, не значи да је стари Египат поседовао контраиницијацијску или сатанску традицију, али истиче недовољни и хоризонтални, “космистички” вектор њеног развоја у којем је наглашена пре магијска и натуралистичка страна ствари, него чиста Метафизика и сфера Прво-Принципа.

Генонова страховања не изазива само “египатска” масонерија. Неколико других тајних организација такође у њему подстичу одређену узнемиреност. У најоперативнија, најкомпетентнија и најутицајнија, али, истовремено, изузетно сумњива тајна друштва Генон убраја “Херметичко Братство Луксора”, “Hermetic Brotherhood of Luxor” или скраћено “H. B. of L.” (Напомињемо да је Луксор назив египатског града.) Ово англосаксонско друштво, с центром у Сједињеним Америчким Државама, било је нарочито активно у другој половини XIX века. Управо је оно на посредан или непосредан на-

чин инспирисало већину америчких и европских неоспиритуалистичких праваца, који су постали спољашњи инструменти те организације. Баш овај тајни Ред био је главни узрок спиритизма, теософије Блаватске и окултизма Паписа, Седира и других. Иако су доктрине “Херметичког Братства Луксора” биле неупоредиво адекватније, тачније и утемељеније од пародијских и гротескно-смешних теорија неоспиритуалиста, овај Ред је највише утицао на све те покрете, посебно на практичном плану. Јер, чланови братства поседовали су несумњиве оперативне способности окултног карактера, које толико недостају неупућеним неоспиритуалистима, принуђеним да прибегавају бескрајним симулацијама. Тајанствено учешће “Херметичког Братства Луксора” у појави западног неоспиритуализма, Генон је подробно описао у својим књигама “Заблуде спиритиста” и “Теософија, историја једне псеудорелигије”. Као једног од могућих узрочника укључивања “Н. В. of L.” у контраиницијацијски ланац, Генон наводи Беверлија Рендолфа, аутора књиге “*Magia Sexualis*”, и изузетно сумњиву особу која је у езотеријским круговима пропагирала “сексуалну магију” са скоро нескривеним сатанским и антихришћанским карактеристикама. Сам Рендолф је, по свој прилици, био повезан са извесним центрима “оперативне магије” који су активно практиковали “зазивања демона” у Немачкој у другој половини XVIII века.

Генон затим указује на енглеске Розенкројцере XIX века који су или једноставно узурпирали име и извесна учења организације “Руже Крста”, чији су представници напустили Европу 1648. године, или су скренули реалну и преосталу розенкројцеровску иницијацију у контраиницијацијски ток. Генон посебно издваја “*Societs Rosencruciana in Anglia*” (“Енглеско Друштво Розенкројцера”) од којег се касније одвојио Ред “*Golden Dawn in the Outer*”, то јест “Златна Зора у Спољашњем (свету)”. Овај други је стекао изразито египатски карактер, те је париски представник “*Golden Dawn*” чак предложио градским властима пројекат изградње Изидиног храма у Паризу. Жена старешине француског одељења “*Golden Dawn*” Мазерса, била је сестра философа Бергсона, и Генон је често истицао ову чињеницу, скрећући пажњу на могуће путеве контраиницијацијских утицаја на профану културу. (Самог Бергсона Генон је сматрао изузетно штетним философом који врши негативну мисију дерационализације европске свести ради увођења у ту свест хаотичних, инфракорпоралних “интуи-

ција”, у складу с планом Гога и Магога.) Уопштено речено, окултни утицај организације “Golden Dawn” на савремену културу и политику је огроман, будући да су тако познати људи као што су писац Булвер-Литон, песник Јејтс (добитник Нобелове награде), енглески политичар Бјукен и многи други званично били чланови те организације, а да се не говори о многобројним закулисним и тајним везама с политичким, дипломатским и културним круговима.

Генон је такође обраћао пажњу на контраиницијацијски карактер друштва “Мириам” којим је руководио Ћулијано Кремерц, где су се практиковали “херметички тантризам” и сумњиви “магијски” ритуали. Очигледан је и сатански карактер делатности Алистера Кроулија, чији је контраиницијацијски псеудоним било име “Звер”, грчки “Теон”. Значајно је при томе да су се и Кроули и Кремерц обраћали египатској традицији. Што се тиче Кроулија, он је био посвећен управо под окриљем “Golden Dawn”, иако је, наравно, радикални и отворени сатанизам био својствен само њему и контраиницијацијским организацијама које је он створио: “Опатија Седам Зрака” и “Ред Сребрне Звезде”, као и “О. Т. О” (“Ordo Templari Orienti” “Ред Темплара Истока”). Осим “египатског” карактера ових структура, типична је њихова псеудотантристичка, сексуална усмереност, што опет подсећа на Беверлија Рендолфа, инспиратора “Н. В. of L”.

Све ове набројане организације Генон је сматрао посредницима између правих ђаволопоклоника “лутајућих мага” који опслужују Седам Сатаниних кула и спољашњег културно-политичког света. При томе се, у последњој фази успостављања “Земаљског Пакла”, посебан инструментални значај, по Геноновом мишљењу, придаје управо неоспиритуалистичким струјањима. Њихов задатак је да под маском обнове духовности пробију одоздо “Јаје Света” и отворе пут подљудским и демонским суштинама. Неоспиритуалисти – окултисти, теософи, спиритисти итд. – као да представљају најшири спољашњи круг сложеног система контраиницијације. Они делују као посредници утицаја, чије је порекло и значење њима, по правилу, непознато. Тако је главни инспиратор Ауровила предвиђеног да постане престоница светског неоспиритуализма био нико други до један од вођа “Н. В. of L”, Велики Мајстор спољашњег круга Макс Теон, који је посветио “Мајку” ашрама Пондичерија Миру Алфасу. Она је у сферу окултизма касније увукла Шри Ауробинда који је пре тога био само по-

литичар и песник. (Занимљиво је да презиме Великог Мајстора Теон – Theon на грчком значи “Звер”, попут псеудонима Алистера Кроулија.) Али мало ко од житеља самог Ауровила или Ауробиндових поштовалаца наслућује реално порекло свих тих идеја и пројеката.

И, најзад, у контексту окултног утицаја не можемо а да не поменемо улогу коју Рене Генон додељује Јеврејима. Генон свакако није имао ничег заједничког са вулгарним антисемитима, те је само истицао специфичност историјске улоге Јевреја. Наглашавао је њихово “номадско” стање у дијаспори, у одређеном цикличном периоду, које их чини склоним да постану “упориште” демонских утицаја. Управо у том смислу, не доводећи у сумњу аутентичност порекла јеврејске традиције (иако је истицао да је јудаизам традиција западног, атлантског порекла и да није непосредно повезан са јединственом традицијом, већ само преко серије другостепених мешовитих облика), Генон је указивао да међу активистима најстрашнијих и најразорнијих тенденција у савременој цивилизацији, као и међу “агентима” контраиницијације постоји знатан број Јевреја. Наглашавао да су оснивачи Реда “Мемфис и Мицраим” браћа Бедарид, вођа “Golden Dawn” Самуел Лидел Мазерс, Велики Мајстор “Н. В. of L.” Макс Теон, “Мајка” Ауровила Мира Алфаса и други отворени агенти контраиницијације, затим Фројд, Ајнштајн, Бергсон и други међу контраиницијацијски оријентисаним научним и културним радницима, као и већина социјалистичких и комунистичких вођа, били Јевреји. По Геноновом мишљењу, јеврејској дијаспори као представнику “изопаченог номадства” (“nomadisme devie”) припала је у стварању “Земаљског Пакла” једна од главних улога. Јер, Генон је прихватао гледиште Традиције по којем Антихрист мора бити Јеврејин по националности, и то обавезно из племена Данова. Као карактеристичан пример наведимо Геноново схватање Фројдове психоанализе. Он је Фројда сматрао не само профаним и опасним већ скоро отворено контраиницијацијским. Што се тиче самог процеса психоанализе, Генон често тврди да је ту посредни нарочити контраиницијацијски ритуал, ритуал који сам Фројд није измислио, већ га је добио од неке тајне организације. (То је могло бити јеврејско масонство “В’нај Брит”, чији је члан Фројд био, али није искључено да је он контактирао и са неком још затворенијом, оперативнијом и опскурнијом организацијом.) Све то нимало није сметало Генону да се у целини узев позитивно односи

према ортодоксној јеврејској традицији, нарочито према јеврејској езотерији – Каббали. Међу његовим блиским пријатељима било је и Јевреја и кабалиста, који су такође изражавали бојазан поводом негативне мисије тог јединственог народа, мисије изузетне и можда веома двосмислене. Ортодоксни јудаизам, по Геноновом мишљењу, нема никакве непосредне везе с контраиницијацијом, већ и због тога што контраиницијацијска друштва поседују езотерични карактер, а јудаизам је егзотерична, спољашња религија.

Таква је у главним цртама концепција Ренеа Генона. Ваља истаћи да већина савремених конспиролога и истраживача утицаја тајних организација на судбину човечанства, каква год гледишта сами заступали, обавезно та гледишта упоређују са Геноновим. Оспоравајући их или тумачећи у неком кључу, разни конспиролози понекад стижу не само до различитих него и до потпуно супротних закључака, као што ћемо даље видети.

НЕМИРНА ВАСИОНА МИГЕЛА СЕРАНА

Међу конспиролозима који су стварали своје моделе по методу “историјског безумља”, после Генона, хтели бисмо да представимо само оне који нису просто додавали поједине нијансе или корекције у већ постојеће концепције, него су градили нове и неочекиване слике историје. У такве конспирологе по дефиницији не спада већина генониста и традиционалиста пошто они строго следе линију самог Генона. То не умањује занимање за њихове радове, али у извесном смислу ограничава ширину њихове интуиције. Нове претпоставке у области окултне конспирологије треба тражити код оних који, узимајући у обзир традиционалистичке теорије, ипак дозвољавају себи удаљавање, будући да свако важно откриће захтева извештан ризик.

Најекстравагантнија међу постгеноновским конструкцијама у сфери “алтернативне историје” јесте, по нашем мишљењу, конспиролошка конструкција чилеанског аутора Мигела Серана, познатијег по својим аутобиографским и уметничким остварењима, као и по својим документарним књигама о Херману Хесеу и Карлу Густаву Јунгу, чији је близак пријатељ био. Велики део свог живота, изузетно богатог егзистенцијалним и мистичним искуством, Серано је провео као

амбасадор Чилеа у разним земљама у Индији, Бугарској и Аустрији.⁶ Дипломатска служба више од других побуђује склоност ка истраживањима у окултној сфери па је тако, на пример, дипломата био и чувени румунски традиционалиста Хетикус, аутор фундаменталног рада из сакралне географије Румуније *Хиперборејска Дакија*, и тајанствени Ж. К., кореспондент најотворенијих Генонових писама, и многи други. Мигел Серано се лично познавао са истакнутим политичарима, религиозним вођама, научницима и културним прегаоцима XX века Николајем Рерихом, Индиром Ганди, садашњим Далај-ламом, професором Херманом Виртом, психоаналитичарем Јунгом, писцем Херманом Хесеом, песником Езром Паундом, традиционалистом Јулијусом Еволом, митологом Керењијем, с политичарима као што су Ото Скорцени, Леон Дегрел, канцелар Крајски, диктатор Пиноче и многим другима. Све то наводи на претпоставке да чак и најневероватније његове концепције имају неке реалне основе иако, можда, да бисмо адекватно схватили његове идеје, морамо да извршимо њихово “дешифровање”, да их са оног језика који је Грасе д’Орсе називао “дипломатским” преведсмо на обичан језик.

Метафизичка претпоставка Серанове конспирологије јесте гностичка представа о Стварању као о катастрофи. У почетку Постања, према Серану, постоји мноштво трансцендентних реалности – Космичких Јаја. Она су андрогина и спадају у оно што Серано назива Непостојећом Васионом. Али захваљујући тајанственом продору некакве Зле Силе, једно од тих Јаја пуца и персонификација те Зле Силе, Демијург, ствара из његових сакралних енергија психоматеријалну Васиону, “концентрациону Васиону”, “причу коју прича идиот”, како је одређује Серано. Гравитациона Васиона Демијурга постоји на рачун заробљених трансцендентних енергија, *еона*, од којих је један део доспео у Демијургово ропство случајно, а други део из солидарности са првим. Једно од заробљених бића била је Герда, наша Земља. То је материјализовани макрокосмички еон, заробљена и замрзнута Звезда, жртва Демијурга. Микрокосмички еон био је први човек Адам. Он је такође био Демијургова жртва. Адам је првобитно боравио на Северној Земљи, у Хипербореји. Касније су се његови потомци раселили по целој земљи. Као резултат “преокретања полова” Хипербореја је, уместо Северног, постала Јужни поларни конти-

⁶ Једно време боравио је као дипломата и у Београду. (Прим. прев.)

нент Антарктик. И, најзад, још једна веома важна фигура космогоније Мигела Серана јесу изасланици вечерње и јутарње звезде Венере. То су надљудски еони, деца Луцифера, који су дошли у помоћ људским заробљеним еонима, поступајући по закону солидарности, да би им помогли у њиховој борби против Демијурга и ослободили их од окова “вечног враћања истог”. Тако у главним цртама гласи пролог конспиролошке драме. Даље следи историја човечанства у правом смислу.

Ова историја се одвија на следећи начин. Демијург непрестано тежи да у своје мреже улови и Адама и “синове Венере” који су му притекли у помоћ. Да би то постигао, он користи најразличитија средства. Тако, он чини све да би “анимализовао” Адама и приближио га статусу животиње. То му полази за руком и тада долази до утеловљења те некадашње чисто психичке форме: човек добија тело. Касније Демијург лукавством приморава надљудске изасланике Луцифера, “Пале Анђеле” (који код Серана не садрже у себи никакво негативно оптерећење) да се мешају са кћерима Адама, човека-животиње. Тако Демијург хвата у своје мреже и људе и надљуде. Последњи и најуспешнији потез Демијурга у антрополошкој сфери било је стварање Голема, човеколиких робота, највернијих и најпослушнијих његових слугу.

Сва три антрополошка типа имају у историји своје циљеве:

1) Човеко-животиње, “адамити”, у позитивном случају теже да од “луциферита” задобију спасоносне силе и пронађу начин како да напусте круг Вечног Враћања; у негативном, пак, случају, они воде животињски живот, заснован на емоцијама, инстинктима, страховима и страстима.

2) “Венерина деца”, “луциферити”, чувају у својој генетској меморији и у својој крви посебне сакралне силе, потенције, и (по традицији) они предају једни другима штафету борбе против Демијурга. У том циљу они стварају духовна учења и сакралне цивилизације, а такође изазивају различите антидемијургијске генетске мутације. Чак и у стању пометености и заборава они остају носиоци антидемијургијске агресије и анђеоске части.

3) Големи, био-роботи, представљају просте аутомате и зато немају своју сопствену вољу. Њихови циљеви су Демијургови циљеви. Они су његов послушни инструмент и због своје исконске предодређености чине све да би подјармили и човеко-животиње, и “луциферите” и неутралисали њихове ан-

тидемијуршке тенденције. Они су стални деструктивни агенти и фалсификатори.

Но Серано се на томе не задржава и успоставља строгу узајамну везу између ове три антрополошке категорије и разних подела човечанства. По његовом мишљењу, “луциферити” су Аријци, бели људи. (Многа древна имена аријских племена значила су управо “синови Венере”: “Фризи” деца германске Венере, Фреје; “Венети” Венерина деца код Латина итд.) Биороботе-Големе Серано с нескривеном јудофобијом поистовећује с Јеврејима – Јудејима. “Адамити”, човеко-животиње, јесу све остале мешовите људске расе. У складу са оваквом поделом, Серано у свакој цивилизацији прошлости издваја касту сакралних свештеника и ратника, касту краљева која се састоји од “луциферита”, Аријаца, надљуди; касту рушилаца и носилаца анархичних тенденција, која се састоји од биоробота-Јевреја; и прелазну касту човеко-животиња, радника и трговаца. Аријци се све време труде да створе нацивилизацију, да би прокрчили пут ван граница “концентрационе Вационе”, да би ослободили из ропства материјализовани еон Земље-Герде (претворили простор у време, раскинули ланце бога Сатурна којег је оковао Демјијург), да би коначно победили и уништили Злу Силу, гравитационог Ђавола, Демјијурга. Стоунхенџ, пирамиде, Гластонбери, Екстернштајн, мегалити, камене киклопске грађевине у Андима све су то остаци велике аријске цивилизације која је тежила да на основу магијског знања изврши преображај и спасење земље и човечанства. Али сви покушаји су се завршавали крахом, јер је лукавом Демјијургу, уз помоћ аутомата-Голема, пасивних и тромих човеко-животиња, као и “белих издајника” (аријских Анђела који су прешли на Демјијургову страну), сваки пут полазило за руком да осујети планове својих непријатеља, те су ови сваки пут морали да почињу из почетка. При томе су Аријци све више упадали у круг Вечног Враћања. У зависности од астролошке ере “луциферити” су као свој знак распознавања узимали одговарајући митолошки мотив – заставу Овна, Бика, Близанаца, Риба, Девице итд. Али сваки митолошки модел Демјијургове слуге су узурпирале и изопачавале, упијајући сакралну енергију кроз “црне рупе” материјалних ентропијских полова. Тако је, по Серановом мишљењу, био осујећен и последњи историјски покушај Аријаца да скину чини материјалног сна којим су били зачарани на преласку из астролошке ере Овна у еру Риба. Такав покушај било је “нор-

дијско хришћанство” Христа-Балдура или, тачније, Криста, пошто Серано тврди да истинска традиција није било хришћанство, већ кришћанство, са “к”, а не са “х”. Али Големи-Јевреји (нарочито “Павле из Тарса”, ученик рабина Гамалиила) кривотворили су садржај аријске традиције и претворили је из “оружја Аријаца против Демијурга” у “оружје Демијурга против Аријаца”. Гностичка позадина аријске гнозе, која је исконски била утемељена у хришћанству, историјски је неколико пута избијала на површину. Али, сваки пут је “спољашње хришћанство Павла из Тарса” немилосрдно и у корену уништавало све такве покушаје. Тако су били угушени покрети ранохришћанских гностика, касније катара и албижана. Али оваква узурпација није се догађала само у Европи. Хиндуизам – најстарија аријска традиција – био је такође изложен кривотворењу од стране В’не-Israel, најстарије јеврејске колоније у Индији, колоније која се састоји од такозваних “црних Јевреја” (антрополошки В’не-Israel су блиски етиопским Фалашима). “Агентима” јудаизма Серано сматра Шанкара-Ћарју и друге адваите-ведантисте, све до Рамана Махаришија. Истинску традицију, по његовом мишљењу, треба тражити само међу шиваистима и тантристима који не следе пут “самадхи”, већ пут Кајвала, “персонификованог Апсолута”, “диференциране Бесмртности”.

Два миленијума последње астролошке епохе, епохе Риба, имала су своју кулминацију на крају те епохе, у тренутку када је наступио прелазак на еру Водолије. Тада се збио изузетан догађај који за Мигела Серана и његову концепцију представља камен-темељац. Поражене снаге антидемијургијских “луциферита”-Аријаца окупиле су се ради одлучног реванша. Тајни Ред “Венерине деце” под називом “Туле” (име престонице Северне Земље – Хипербореје) израчунао је да настаје време доласка аријског аватаре, оваплоћења Начела. Тога аватару чланови “Тулеа” препознали су у личности Адолфа Хитлера. (Треба напоменути да је историјско друштво “Tule-gesellschaft”, које је 1914. године у Минхену основао барон фон Зеботендорф, било само “екстериоризација”, спољашњи одраз веома старе организације која се чувала у најстрожој тајности, организације под именом “друштва Армана”.) Према томе, за Серана су Адолф Хитлер и националсоцијализам били дубоко гностички, езотерични и провиденцијални феномени. У целокупној историји националсоцијализма и Трећег Рајха Серано види оваплоћење езотеричне борбе “луцифери-

та” са Демијургом, а нацистичку јудофобију сматра чисто гностичком појавом, повезаном са езотеријским схватањем “Венерине деце”, схватањем тајне мисије Голема. Дакле, ударац није био усмерен против самих Јевреја, већ против њиховог Бога, Демијурга-Јахвеа, који је на парадоксалан начин стопљен са јеврејским “колективно несвесним”. Сам Хитлер (и његови најближи саборци, а нарочито Рудолф Хес, члан “Tule-gesellschaft”, и други) био је савршено свестан своје мисије и метафизичке позадине Новог поретка. У својим књигама, Серано воли да цитира ову Хитлерову изјаву: “Ко у националсоцијализму види само политички покрет, ништа не схвата у њему”. Праве езотеријске аспекте Серано разоткрива и у СС, а нарочито у езотеријској СС-овској организацији “Anenerbe” “Наслеђе предака”. Црни Ред је био војна организација “луциферита” који су планирали тоталну операцију против Демијурга. Елементи те операције требало је да постану гностичко-медитативне сеансе, магијски ритуали, истраживање наслеђа древних аријских цивилизација у СС су проучавали санскрит, рунско писмо, упоредну митологију најразличитијих народа, сакралну географију, лингвистику, основе симболизма, тантризам, духовну алхемију итд. На генетском плану, националсоцијалисти су тежили да доведу расно одабирање до таквог степена, како би васпоставили древни генетски код првобитних “луциферита” – управо су овако, технички, у СС схватили појам Фридриха Ничеа “надчовек”. Основни задатак СС био је обнова Новог Човека који би требало да буде “нечовек”, “Сунчани Човек”, “Sonnenmensch”. Али све те етапе Серано је сматрао припремним. Најважнија је била стварање такозване “алтернативне науке”, антигравитационе “науке Имплозије” помоћу које би “луциферити” трансформисали сам принцип материјалне Вационе. О том тајном оружју говорио је аријски аватара Хитлер – Калки. Али профани свет је мислио да је ту реч једноставно о новом техничком проналаску.

Овде треба истаћи да, потпуно независно од опште Серанове космогонијске и антрополошке схеме и ван контекста његовог конспиролошког виђења историје, цео његов опис фактичке стране ствари у СС и с њим повезаних тајних ариософских организација јесте, без обзира што звучи невероватно, потпуно истинит. Да бисмо се у то уверили, довољно је пажљиво проучити радове ариософа с почетка XX века: Гвида фон Листа, Јорга Ланца фон Либенфелса, Карла Марије

Вилигута и њихових следбеника. Већина ариософа били су чланови СС или су са СС одржавали присне идеолошке везе. Пројекти “алтернативне науке” такође су имали своје материјално остварење, и у то је могуће уверити се проучавајући цртеже који су се сачували у архивима из тог времена.

Према томе, националсоцијализам је био врхунац аријског антидемијуршког устанка, а СС и Црни Ред су били штаб планетарног и космичког, окултног рата. Ту треба поменути неколико конкретнијих конспиролошких тема којима се бави Серано. То су теме летећих тањира, Антарктика, Шупље Земље, нуклеарног оружја и Хитлеровог спасења после пада Берлина у мају 1945. године. У принципу, ове теме представљају *idees fixes* практично свих савремених конспиролога, али код Серана се оне прилично органски уплићу у општу синтетичку концепцију. Претходно треба напоменути да је повезивање ових тема с нацизмом постало опште место шездесетих година, после појаве књиге *Јутро чаробњака* Луиса Пауелса и Пола Бержијеа. Али треба рећи да се Серано свим тим бавио још пре почетка Другог светског рата у свом часопису *Нова Ера* (*Nueva Edad*). Ректор Чилеанског државног универзитета, масон, је после изласка књиге *Јутро чаробњака* специјално из дипломатске службе позвао Серана у Чиле да би сазнао на који начин је Серано добио те информације још пре двадесет година.

Мора се признати да се ова страна теорија Мигела Серана чини најфантастичнијом. Дакле, тема летећих тањира. Познато је да су се први званични извештаји о летећим тањирима или “Непознатим светлећим летећим објектима” појавили за време Другог светског рата у рапортима енглеских пилота који су обављали борбене летове над Немачком. Према Серану, то је било тајно оружје нациста, произведено помоћу метода “алтернативне науке”. Али то није било техничко средство у правом смислу. НЛО су пре представљали неки облик “декорпорализованог” бића, “астрално” тело. Другим речима, Серано сматра НЛО магијским оружјем Аријаца “луциферита”. Помоћу НЛО је маја 1945. године из Берлина евакуисан и сам Адолф Хитлер.

Теорију Шупље Земље Серано схвата буквално и сматра да се унутар Земље налази простор који омогућава постојање правог органског живота. Он поседује своје изворе светлости, своје подземне реке и дрвеће и сл. Шупља Земља је пребивалиште будуће расе која у магијско-генетском смислу предста-

вља најчистије “луциферите”, “подземне Аријце”. У утробу Шупље Земље може се доспети кроз систем планинских пећина у Хималајима, на Тибету, на Памиру, у Андима, Карпатима итд. Али улаз постоји и на половима – на Арктику и Антарктику. Нарочити значај се у данашње време придаје Антарктичком континенту, Новој Хипербореји. Управо је Антарктику суђено да одигра најважнију улогу у будућим преображајима планете. Серано помиње да близу обала Антарктика постоји “оаза топлих вода”, и то захваљујући томе што се у океан уливају топле реке из Шупље Земље. Занимљиво је да је Серано лично предузео путовање на Антарктик заједно са чилеанском војном експедицијом, а један планински гребен овог континента добио је име које су му наденули Серанови војни сапутници у част одважног песника и дипломате, јединог цивилног лица на броду. Тако на овом тајанственом леденом континенту сада постоји и “гребен Мигела Серана”. Многобројне војнопоморске експедиције нациста на Антарктик јесу добро позната чињеница. Такође, нису тајна ни чудна открића која су направиле посаде нацистичких подморница у области земље Краљице Мод. Они су тамо открили дивовски систем унутарконтиненталних шупљина које све заједно образују огромне просторе са топлим ваздухом, са температуром која скоро омогућава нормалан живот. Једном је адмирал Дениц чак изустиио следећу фразу: “Моје подморнице су откриле прави земаљски рај”. Истина, није прецизирао где. Серано сматра да се ове речи односе управо на Антарктик. Према Серану, системи пролаза испод земље Краљице Мод су ходници који воде у унутрашњост Шупље Земље. Може се такође навести случај са војном експедицијом америчког адмирала Берда који се 1947. године упутио на Антарктик са читавом ратном ескадром, снабдевену бомбардерима, као да је био спреман за поморску битку. Извештаји адмирала који је доспео на Антарктик заиста су садржали све термине својствене поморској бици: “Они нас нападају... Трпимо велике губитке... итд.” С ким је водио ову чудну битку адмирал Берд? Узгред, после неколико година он је погинуо за време друге војне експедиције, овога пута на Арктик. Серано сматра да су неки чланови СС, нарочито они из езотеријских одељења, били благовремено пребачени у подземне ходнике Антарктика. Тамо је био концентрисан и део ратне морнарице националсоцијалиста. Серано тирди да за време својих антарктичких трагања није успео да открије ништа што би

могло потврдити ту околност, али то није чудно будући да је тамо пловио у саставу војне експедиције која је имала сасвим конкретне задатке који нису имали ничег заједничког са теоријом “Шупље Земље” или “оазом топлих нога”. Како било, Серано претпоставља да је Адолф Хитлер био пребачен из Берлина на Антарктик (посредством немачке верзије НЛО или на неки још прозаичнији начин), где је живео до почетка 80-тих година када је умро. Тешко је тачно рећи да ли су националсоцијалисти смештени непосредно у утроби Шупље Земље или унутар континенталних шупљина. У сваком случају, у томе Серано види симбол спајања преосталих живих нациста-“луциферата” с “подземним Аријцима” будуће расе.

И, најзад, поводом нуклеарног оружја Серано износи низ прилично чудноватих мишљења. Позивајући се на веома поуздане изворе, он тврди да су атомску бомбу први направили немачки научници. При томе је најважније да им је пошло за руком да постигну такву концентрацију урана како би се могао сместити у малу и лако преносиву бомбу, и то само путем примене “имплозивне науке”, засноване на нарочитим окултним принципима. Експеримент са атомским бомбама био је само један у низу важнијих и дубљих истраживања, усмерених у потпуно супротном правцу него што су експерименти са атомским оружјем, јер задатак “имплозивне науке” није се састојао у томе да се извуче енергија из раздвајања и разлагања материје (то пре одговара светском вампиру Демијургу), већ, напротив, да се сједини раздвојено, поново створи принцип андрогината, преобрази материја, “имплозира супстанција”. Али после пораза у рату, немачке нуклеарне бомбе, укупно пет, доспеле су у руке савезника. Иако поседују атомско наоружање, САД и СССР никада не би могли нити могу да постигну такву концентрацију урана пошто методи “алтернативне науке” остају ван њиховог домаћаја. Све што они умеју да граде су огромни атомски реактори које дижу у ваздух у процесу нуклеарних проба. Од пет компактних бомби немачке производње две су биле бачене на Јапан, једна је активирана у Калифорнији, а још две се чувају у тајним арсеналима САД или СССР. Непрестане политичке разговоре о нуклеарном наоружању Серано сматра средством политичке манипулације, захваљујући којој две велике силе, подједнако продемијургијске, големске и антиаријске, држе човечанство у сталном страху и напетости, како би им било лакше да владају.

Упркос крајњој екстравагантности свих тих конспиролошких теорија, оне имају извесне формалне потврде у различитим информацијама које код савремених људи не изазивају неко нарочито интересовање, јер побијати теорије “безумника од историје” се међу савременим “академским” и “профаним” историчарима сматра нечим потпуно недостојним. (Што се тиче атомске бомбе, Серанове идеје се не могу тек тако одбацити, будући да је дуго радио у комисији ОУН за атомску енергију.) И није случајно то што све те “вруће тачке” савременог конспиролошког сазнања непрестано привлаче нове истраживаче — теме НЛО, Шупље Земље, нуклеарног оружја, Антарктика, нацистичког езотеризма уживају нарочиту и повећану популарност међу западним истраживачима окултног.

Пре него што завршимо опште излагање гледишта Мигела Серана, треба такође разјаснити његово схватање Хитлеровог пораза у Другом светском рату. Серано сматра да је спољашњи пораз био ритуална нужност која је утемељила будућу сакралну цивилизацију епохе Водолије. Главни култ те цивилизације биће трансцендентални хитлеризам или езотерични нацизам. Изгубљена на материјалном плану, Велика Битка била је добијена на духовном плану. Према Серану, Хитлер није умро ни у Берлину, ни у свом антарктичком уточишту. Он борави у Валхали, у невидљивој, али од Демијурга преотетој блаженој земљи “Венериних синова”, духовних Аријаца. После краткотрајног спољашњег тријумфа Демијурга и његових Голема-биоробота, после доласка Месије-Голема, настаће Последња Битка. И тада ће се Адолф Хитлер, Десети Аватара, Калки, вратити из Валхале Хероја окружен Последњим Баталјоном. Заједно са њим у земаљски свет ће dospети анђеоски изасланици Непостојећег трансцендентног Јајета, надљудска светлосна бића, “Богови који се враћају”. То ће бити остварење потпуног ослобођења свих Демијургових заробљеника и микрокосмичких и макрокосмичких, и надљуди-Аријаца, и човеко-животиња, “адамита”, и материјализованих планета (а посебно охлађене звезде Герде, Земље), и бога Сатурна, и времена које је Демијург заробио у безизлазном лавиринту “Вечног враћања истог”. То ће бити последњи тренутак историје и с почетком епохе Водолије доћи ће крај Демијургу као таквом, а Светлосна Бића која су дошла из Другога, вратиће се у своју “Непостојећу Отаџбину”, у своје Велико Андрогино Јаје с оне стране гравитационе “концентрационе Вационе” које више неће бити.

Мигел Серано не само што теоријски излаже оваква гледишта, него у Андима организује и ритуалне скупове, посвећене најважнијим датумима хитлеристичког култа. Тако је, између осталог, приредио велелепну свечаност поводом стогодишњице рођења Адолфа Хитлера, а време рачуна управо по том датуму. Зато је Хитлерово столеће уједно било и прво столеће нове Хитлеријанске ере.

Као своје саставне елементе, конспирологија Мигела Серана преузима и различите верзије обичне, неметафизичке јудофобије (антисемитизма) и чисто политичког антимонологијализма. Серано посматра вулгарну јудофобску аргументацију као упрошћени, егзотерични израз дубљих, окултних истина. Зато у њој види многобројне, али с његове тачке гледишта сасвим објашњиве недостатке. У сваком случају, Мигел Серано је крајње доследан и истакнути заступник одређене окултне линије која се одражава у политици, религији, култури, метафизици, сакралној географији, циклологији итд. Осим тога, он изузетно смело и отворено износи поглед на свет који се у послератном добу, после "Јалте", мало ко усуђује да јавно износи. Серано као да представља одговор и потврду за бројне конспирологе-антинацисте, чија је фикс-идеја разоткривање окултне неонацистичке завере и раскринкавање нацистичког езотеризма.

Од Серана и његове "хитлеристичке конспирологије" лако је прећи на друге ауторе који се на овај или онај начин баве темом националсоцијализма. Код савремених конспиролога то је постала главна тема, исто као што је тема Француске револуције то била код њихових претходника пре двеста година.

ЖАН РОБЕН, БОРАЦ ПРОТИВ ЗЕЛЕНЕ БОЈЕ

Занимљиву окултну конспиролошку верзију нуди француски традиционалиста Жан Робен. Она се заснива на Геноновим идејама, коме је посветио два рада, али његово схватање тих идеја је веома особено, и то до те мере, да већина европских "генониста" сматра да он "искривљава" Генонове мисли. У сваком случају, Жан Робен се сматра једним од водећих савремених конспиролога. Његова концепција одликује се тиме што се у њој у згуснутом и разрађеном облику садрже основне поставке веома распрострањене теорије о "прастарој заве-

ри нациста”. У свим другим верзијама овог конспиролошког модела, међутим, исти аргументи се користе у већој мери неусклађено и хаотично, и то по правилу изван метафизичког контекста, могућег само у случају традиционалистичких аутора.

Претходници Жана Робена били су Луис Пауелс, Жак Бержије, Рене Ало, Жан Мари Анжебер, отац Мартен и др. (треба напоменути да су сви они били пријатељи или познаници самог Робена). Бержије и Пауелс су у својој сензационалној књизи *Јутро чаробњака* разоткрили езотеричну позадину националсоцијализма и иза спољашње фасаде политичке идеологије осветлили такве фигуре као што су теоретичар “Доктрине светског леда” Хорбигер, отац геополитике Хаусхофер, оснивач “друштва Туле” барон фон Зеботендорф, идеолог неокатаризма Ото Ран и други. Све је то навело многобројне истраживаче да се позабаве окултним коренима нацистичке идеологије. У својој књизи *Хитлер и тајна друштва* Рене Ало је подробно описао историју стварања “друштва Туле” и дотакао есхатолошке аспекте нацизма. Управо је Ало, као “херметичар” и професионални истраживач симболизма, први указао на симболику Зелене Боје у такозваном “езотеричном хитлеризму”. Он је ту симболику повезао са бојом ислама, а у његовим концепцијама одређену улогу играла је чак и зелена боја омиљеног наливпера Химлера, вође Црног Реда. Анжебер је специјално истраживао делатност Ота Рана и изнео претпоставку да је трагање за Гралом овог путника и писца било у Пиринејима крунисано успехом и да је Свети Грал био пренесен у Немачку, у Хитлеров главни штаб, а касније скривен на једном алпском леднику који треба да се истопи 1992. године. (Анжебер се позивао на полубиографске историјске романе бившег члана европског Вафен-СС француског писца Сен-Луа.) И, најзад, о. Мартен – то је псеудоним непознатог аутора којег неки сматрају непостојећим, мада други (међу којима је и Жан Робен) тврде да га лично познају – постао је познат својим “раскринкавањима” окултног неонацизма који је створио базе за испробавање тајног метеоролошког оружја на канадском језеру Гесер и који одржава везу с тајном антарктичком станицом, где се нови Фирер, познат под именом Зигфрид, спрема да приграби власт над читавим светом. Према о. Мартену, ради борбе са овим тајним Црним Редом, генерал Де Гол је створио свој сопствени против-Ред, “45 тајних компањона”. Један од тих тајних компањона (сара-

дника), Канађанин Ла Букен, постао је главни учесник акције уништења тајне лабораторије на језеру Гесер. Међу идеолошким оријентирима против-Ред, који је основао Де Гол, о. Мартен помиње прилично чудан и неочекиван спој имена Рене Генон, Тејар де Шарден и Мао Це Тунг. (Треба истаћи да Генонови погледи представљају нешто потпуно супротно и нешто што радикално пориче све основне постулате како Тејара де Шардена, тако и Мао Це Тунга, пошто је Генон био апсолутни противник и свих облика еволуционизма, и свих облика комунизма и материјализма.)

Сви ови аутори се могу схватити као увод за Робена који је синтетизовао њихове погледе и интуиције у прилично целовиту слику. За Робена постоји неколико априорних тврђења која предодређују целу његову концепцију. Скоро сва она су својствена и његовим претходницима. Прво, Робен прихвата традиционалистичко виђење историје као процеса пропадања, инволуције, удаљавања од Начела, од Праузрока. Он такође прихвата Генонову тезу о контраиницијацији као покретачкој снази историје и прихвата централну улогу “сатанских” друштава, Ред Сета, како назива главну окултну организацију “сатаниста”, у процесу слабљења човечанства. Али он даље прави неколико чисто волунтаристичких тврђења. Он поистовећује јудаизам са главном светском силом која је током целокупне људске историје била и јесте носилац теолошког Добра. Јевреји су за Робена концентрација свих истинских иницијацијских и спасоносних учења. И обрнуто, јудофоби су у његовим очима људи у овој или оној мери изложени утицају “сатанске” иницијације. У складу с овом “јудејском” исправком, цела верзија окултне позадине светске историје постаје веома специфична. У принципу, код Робена се могу срести све основне тезе “јудофилске” верзије традиционализма, чији је други истакнути представник такође чувени масон-традиционалиста Жан Турњак. Истичемо да се постгеноновска конспирологија не подударе обавезно са линијом Жана Робена, те се зато једне исте Генонове алузије тумаче потпуно супротно, у зависности од тога да ли је реч о “јудофилским” или “јудофобским” генонистима. Треба признати да ови други нису ништа мање убедљиви од првих, а Луис Пауелс није без разлога изрекао своју чувену формулу: “Фашизам = генонизам + тенковске дивизије”.

Било како било, Робенова “јудофилија” нам пружа следећу слику. Историја хришћанске Европе представља борбу двеју

тајанствених организација “Ред седамдесетдвојице” и “Ред Сионског Приората”. “Седамдесетдвојица”, по Робену, то су окултни служитељи египатског бога Сета. Њихова организација се још зове и “Ред Зеленог Змаја”. У суштини, овај “Ред седамдесетдвојице” јесте “нацистичка и јудофобска организација”, чији је циљ уништење “позитивних” (“пројеврејских”) традиција и режима (самог јудаизма, “хуманог хришћанства”, “културног и општељудског ислама” итд.), као и истребљење најсакралнијих јеврејских родова да би се спречио долазак Месије. Али и “Сионски Приорат” омета деловање “фашиста” из “Ред Зеленог Змаја”. Због тога се на Западу стварају езо-теријске организације које разрађују планове цивилизације и теже да сачувају иницијацију и традицију. Једна од најдраматичнијих етапа борбе био је сукоб краљевских родова Меро-винга и Каролинга. Меровинзи, по предању, потичу од једног јудејског племена, племена Венијамина, и зато је Француска и била названа “Нови Израил”. Меровинзи су били главна нада “Ред Сиона” у његовој борби за геополитичку моћ у “јудофобској” и органски “фашистичкој” Европи. Али убиство последњег представника меровиншког рода, по Пипиновом наређењу, покопало је наде “Сионског Приората”. Међутим, тиме овај род није био прекинут. Сину Дагобера II, убијеног 23. децембра (на дан солстиција!) 679. године близу града Стенеа, принцу Сигеберу IV, пошло је за руком да се спасе, и он се у пратњи свете Ирмине и извесног тајанственог Меровеја Левија склонио у манастир Рен-Ле-Шато. На тај начин, “Сионски Приорат” био је принуђен да води у највећој мери тајну политику не би ли сачувао сакрални израиљски краљевски род, али и да би се у исто време увукао у структуру власти у Француској и припремио могућност Ресторације.

Пошто су “сатанисти” и “служитељи Сета” код Робена “нацисти”, главно геополитичко упориште “Ред 72-јице”, природно, постаје Немачка. Управо Немци стоје, према Робену, иза свих “јудофобских” окултних појава. Тако, антимеровиншка линија остаје актуелна све до XX века, и да би то поткрепио, Робен наводи један заиста чудноват догађај: 9. септембра 1914. године немачки престолонаследник принц Фридрих Вилхелм, син Кајзера Вилхелма II, посетио је градић Стене који је некада био престоница меровиншких краљева и наредио да се изврши саслушање оца Манжена “поводом неких важних историјских догађаја”. О. Манжен је одбио да одговара и умро је исте вечери под мукама. Према неким пода-

цима, о. Манжен је био чувар рукописа који је садржао историју чудесног спасења Сигебера IV, као и списак његових потомака. Тај документ је заправо био сакривен у олтару женског манастира у граду Монсу, али када су се 1943. године у том манастиру појавила два официра СС у потрази за веома важним документом, открили су да је 31. децембра 1941. године посинак о. Манжена, принц Крој, склонио свитак. У свим овим догађајима Жан Робен види необориве доказе делатности “Ред 72-јице” који је најпре преко “пангерманиста”, а затим преко националсоцијалиста одлучио да коначно победи сакралну крв јудејских монарха у Европи. Угледајући се на Ренеа Алоа, такође отвореног германофоба, Робен сматра да су “Ред баварских илумината”, а нарочито барон фон Книге, били инструменти антијеврејских, контраиницијацијских сила, и управо то објашњава њихово учешће у Француској револуцији и планираном цареубиству. На тај начин, Робен такође сматра да се узрок Француске револуције крије у делатности масонских ложа, само не француских, већ нарочитих немачких пангерманских ариософских и антисемитских организација које имају један једини циљ – борбу против “Сионског Приората” и свештене иницијацијске крви Јевреја, односно борбу против Француске.

Тако у Робеновој конспиролошкој теорији настају две “националне” крајности: “Јевреји” и “Немци”, при чему су, као и у свим другим моделима, оба појма уопштена, јер под категоријом “Јевреја” Робен подразумева сваку иницијацију, на овај или онај начин повезану са “Сионским Приоратом”, “Добрим тајним друштвом”, а у категорију “Немаца” убраја све инструменте “Ред 72-јице”: језуите, темпларе, исламске шиите и исмаилите, нацисте свих националности па чак и католичку цркву (срећа је што Робен готово ништа не зна о православљу јер би у противном православна црква за њега била чисто “немачка” организација).

У XX веку обе ове тајне организације су испливале на површину. Једна с циљем да оконча Историју и створи царство Антихриста, а то је, по Робену, Адолф Хитлер; друга да се супротстави првој, обнови традицију и иницијацију и продужи постојање света и цивилизације. “Ред 72-јице” се разоткрио као “Ред Зеленог Змаја”. Знак његовог присуства у најтајанственијим тренуцима историје XX века јесте зелена боја у којој се може наћи траг Ђавола, Сета и контраиницијације. У исламу, или тачније, у “извесном исламу”, како се из-

ражава Жан Робен, “сатанска” линија је повезана с фигуром Хизра – дословно, “Зеленог”; он се у исламском езотеризму сматра Невидљивим Учитељем који посвећује “фариде” – “усамљенике”. И, уопште, читав есхатолошки оријентисани и геополитички ислам Робен убраја у “контраиницијацију”. Њега такође узнемирава и зелена застава Пророкова, мада се у вези с тим он ипак не усуђује да извлачи одлучне закључке јер после тога би се тешко могао сматрати “генонистом”, пошто је и сам Рене Генон примио ислам. У сваком случају, “јудофобија” Арапа и муслиманског света уопште, за Робена је недвосмислени показатељ њихове везе са Зеленим Змајем.

Током излагања ћемо видети како Жан Робен излази на крај с прилично сложеним логичким задатком: како да помири извесне Генонове оштре изјаве о савременом јеврејству и сопствену “јудофилију”. Робен налази једну фигуру, или чак један тип, којем он приписује све Генонове антијеврејске тезе. То су Јевреји који су сарађивали с нацистима, а на првом месту Требиш-Линколн који је примио будизам и заиста предлагао националсоцијалистима реализацију различитих геополитичких пројеката евроазијске оријентације. На срећу (по Жана Робена), и сам Генон се негативно изражавао о њему, и зато Робен лако своди сву негативност јеврејства на случај Јевреја-колаборациониста и више се на ту тему не враћа.

Знакове “72-јице” Робен види и у Русији. Главни инструмент “Редa Зеленог Змаја” био је, по његовом мишљењу, Григориј Распућин који је редовно добијао из Шведске телеграме са загонетним потписом “Зелени”. Такође постоје подаци да је на икони св. Серафима Саровског, која је припадала убијеној руској Царици, испод ризе био пронађен натпис на енглеском језику: “S.I.M.P. The green Dragon. You were absolutely right”. То јест: “С.И.М.П. Зелени Змај. Били сте потпуно у праву”. Робен то схвата једнозначно. Прва четири слова, по његовом мишљењу, значе “Supérieur Inconnu Maître Philippe”. “Supérieur Inconnu” је највиша масонска титула у неким обредима, а “Maître Philippe” је француски окултиста и исцелитељ којег је Папис довео из Француске на руски царски двор. За Робена смисао овог натписа означава да је Мајстор Филип упозоравао царицу на роварења “Зеленог Змаја”, и Распућинов случај је то потврдио. Исто тако био је видовит и немачки финансијски магнат, Јеврејин Валтер Ратенау којег су убили националисти. Пред смрт је стигао да изустити речи: “Била су то седамдесетдвојица”...

Зелена боја прати целокупну историју националсоцијализма. Хаусхофер, оснивач геополитике, члан тајног друштва “Врил”, за време свог боравка у Јапану био је посвећен непосредно у “Ред Зеленог Змаја” који је представљао далеко-источну испоставу “Реда 72-јице”. Робен помиње и тајанственог “човека у зеленим рукавицама”, који је, по мишљењу неких историчара, био представник тибетанског тајног Реда, повезаног с Највишим иницијацијским центром. У својим белешкама, написаним под псеудонимом, “Човек у зеленим рукавицама” је прорекао све будуће метаморфозе Трећег Рајха још почетком тридесетих година. Робен помиње и Химлерову љубав према Зеленој књизи, Курану, и његово омиљено зелено наливперо итд...

Једна од омиљених Робенових “демистификујућих” тема је и “Друштво Поларника” које је настало у Француској двадесетих година и бавило се прилично необичним, али занимљивим традиционалистичким истраживањима. Извесно занимање за “Друштво Поларника” показивао је и Генон који је веома позитивно оценио књигу Жана Ботиве, вође овог круга. Касније је Генон прекинуо контакте с “Поларницима”. Али пошто Жан Робен посматра тајну историју кроз призму окултног “антинацизма”, све што је повезано са Полом, са Севером, нордијском оријентацијом и Хиперборејом (а управо симбол тих реалности била је и јесте Свастика), све то је, да како, изазивало у њему подозрење због блискости са “Редом 72-јице”, ако не и непосредни доказ те блискости. Есхатолошки мотиви “Друштва Поларника” још више су поткрепљивали Робенова уверења, а чињеница да је том друштву припадао и Маркес-Ривјер – антимасонски и прилично јудофобски настројени традиционалиста (узгред, такође Генонов познаник) – коначно отклања све сумње. “Поларници” постају синоним “Реда Зеленог Змаја”, а Робен гради читаву конспиролошку схему, засновану на истраживању окултне позадине свих поларних експедиција, предузетих у XIX и XX веку. У вези с тим, он помиње погибију адмирала Берда, који толико закупуља Мигела Серана, и његову необичну смрт за време поларне експедиције. Такође не заобилази ни Стаљинове совјетске поларне истраживачке ледоломце. Тако се “Друштво Поларника”, па чак и обични “поларни истраживачи”, претварају код Робена у важан конспиролошки траг, “griffe de diable”.

Али најзанимљивије треба да почне, по Робену, управо после Другог светског рата, када двома тајним организација-

ма – “Сионском Приорату” и “Реду Зеленог Змаја” предстоји последњи окршај. “Сионски Приорат”, или барем тајно друштво под таквим именом, заиста се недавно појавило у Француској, а тематика “Великог Монарха”, о којој сада активно дискутују есхатолошки настројени католички кругови Француске, заиста доводи у везу “Сионски Приорат” са родом Меро-винга и његовим наследницима. Али, прерано је сматрати побеђеним “Црни Ред”, тврди Жан Робен. У тајанственим областима планете – у Јужној Америци, Канади, на Антарктику, па чак и у Русији (где су се, по Робеновом мишљењу, сакрили многи нацистички “ратни злочинци”, међу којима је и Мартин Борман!) окултни неонацисти су већ постигли значајне успехе у стварању метеоролошког оружја које је у стању да изазове планетарне катастрофе. Нови Фирер, Зигфрид, спрема се да коначно потчини свет “Зеленом Змају”. Али против њега смело и вешто плету мреже геополитичких интрига “45-орица тајних компањона” генерала Де Гола. А у исто време “Сионски Приорат” припрема долазак Великог Монарха о којем се говори у пророчанству средњовековног католичког светитеља Малахије.

Све ово помало подсећа на садржај авантуристичког филма, али се овде заправо суочавамо с конспиролошком схемом која поседује веома дубоко геополитичко и идеолошко утемељење. И није случајно то што се у једној од својих књига Жан Робен отворено обраћа француској Служби безбедности, позивајући је да у једној тако критичној ситуацији предузме нешто против “Црног Реда” и његовог вође Зигфрида. Штавише, данас су књижевни критичари и историчари јединствени у мишљењу да се већина фантастичних или просто авантуристичких књижевних дела непосредно или посредно заснива на реалним геополитичким, научним, идеолошким и мистичним тенденцијама као што је то очигледно у случају Нервала, Новалиса, Едгара Поа, Жила Верна, Александра Диме, Булвера-Литона и др. Зато се “напетост радње” и “криминалистички карактер” конспиролошког сценарија нипошто не може сматрати довољним аргументом да би се порицала његова озбиљност. У целини пак, када је реч о данашњој конспиролошкој масовној свести (коју у извесној мери потхрањују и садржаји филмова и трилера), тематика неонацистичке завере је изузетно популарна, упркос томе што не постоје готово никакве конкретне основе за то. Ипак, то показује да парадигме Жана Робена одговарају некој дубинској тенденцији која се

може одредити као “конспиролошка јудофилија”, умногоме супротна такође прилично раширеној “конспиролошкој јудофобији”, чији је један од најистакнутијих и најкарактеристичнијих представника Мигел Серано. У том смислу веома је карактеристично то што за Серана у његовим метафизичким и гностичким концепцијама главну улогу играју трансцендентно Зелено Јаје и Зелени Зрак (Венера – зелена планета). Другим речима, Робен и Серано сликају скоро истоветну слику окултне борбе, која се разликује само у потпуно супротним оценама снага које у тој борби учествују. Интересантно да је Робен чак написао посебну књигу против НЛО и, наравно, довео у везу летеће тањире са окултним неонацистичким експериментима, док Серано ни сам није тако далеко од овакве тачке гледишта.

У сваком случају, Жан Робен и сада наставља своју борбу са Зеленим Змајем и Сетовим Друштвом, истражујући тајне Црног Реда и пажљиво пратећи рад “Сионског Приората” и неомонархистичке тенденције у француској политици. Ко зна нема ли овај крајње занимљиви и окултним информацијама богати “безумник од историје” приснијих веза са Де Головим “тајним компањонима” или с другим, још тајанственијим и затворенијим круговима, задубљеним, као и већина савремених идеолошких, политичких и религиозних организација, у сложеноу и забрињавајућу проблематику Краја Времена?

КОНСПИРОЛОШКИ ВИРАЖИ ЖАНА ПАРВУЛЕСКА

Осим тако крајње супротних окултних конспиролога, као што су Мигел Серано и Жан Робен (колико нам је познато, ови аутори не знају један за другог) постоје у тој чудној сфери “митолошке историје” и покушаји синтезе ових двеју позиција. То ствара заиста запањујуће слике у којима се интуиција и видовитост граниче са гротеском. Покушај једне такве синтезе предузео је познати француски песник Жан Парвулеско, пријатељ Езре Паунда и аутор многих књига из историје традиције. Парвулеско не само што је дубоко проучио најсјајније конспиролошке моделе (оценивши по заслуги Сент-Ива д’Алведра и Грасе д’Орсеа), не само што је разрадио Геноново учење о супротности између иницијације и контраиницијације, него је издвојио и најактуелније “вруће” теме “историјског безумља”.

Занимљива је Парвулескова почетна парадигма, јасно изражена у његовој изванредној и песнички надахнутој књизи “Пророчанска Спирала”. Њена суштина се своди на то да сукоб два тајна друштва током светске историје (Парвулеско користи терминологију Грасе д’Орсеа и говори о “Реду Квинте” и “Реду Кварте”), сукоб који он сматра основним садржајем и главним покретачем свих идеолошких, политичких и геополитичких трансформација, не представља неразрешиви дуализам, већ процес који се одвија између два узајамно допуњујућа пола.

Он ствара конспиролошку слику на следећи начин: од самог почетка постоје не два, већ три окултна фактора. Назива их: Император, Тајни Ред и Сенка Реда. Тајни Ред (понекад “Црни Ред”, то јест скривени, који се не показује отворено) одговара организацији обожавалаца Сунца, “Кварти”, по терминологији Грасе д’Орсеа. Сенка Реда – то су обожаваоци Месеца, “Квинта”. Али њихов сукоб постоји само на рачун “скривања”, “уклањања” трећег Принципа, Императора, који би могао да обезбеди њихову равнотежу и хармонију. У овој схеми се могу препознати одједи идеја Сент-Ива д’Алведра о примату Тројичности. Најизразитији историјски пример који илуструје овакву поделу конспиролошких улога Парвулеско види у сукобу Дијане Поатје, прве даме “Реда Квинте” која је носила езотеричну титулу “Велики Ловац”, и Катарине Медичи, прве даме “Реда Кварте”, познате под езотеричном титулом “Непорочни Једнорог”. Дијана Поатје, на чију је везу са езотеризмом и алхемијом указивао Фулканели, била је љубавница Анрија II, док је Катарина Медичи била његова законита супруга. Управо Анри II симболизује, по Парвулесковом мишљењу, империјалну синтетичку функцију Императора, трећег члана окултне Тријаде, и представља кључ читавог конспиролошког модела.

Занимљива су Парвулескова размишљања о трима Црквама. Он сматра да се окултна опозиција тајних Редова пројектује и на узајамно супротстављање Цркава. Тако он тврди да Црква светог апостола Петра одговара позицији “Реда Квинте” или Сенци Реда. Црква светог апостола Јована, “Унутарња Црква” – “Реду Кварте”. Али највиша и најтајанственија је Црква светог апостола Андреја, коју он доводи у везу са синтетичком императорском функцијом.

Ову Тријаду Парвулеско прати у нашем веку који он сматра једном од последњих етапа историје (ако не и послед-

њом). Као и Робен, он наглашава окултну позадину мисије генерала Де Гола и “Редa 45-орице тајних компањона” који је овај организовао. Али, за разлику од Робена, који у тој организацији види јудофилски инструмент “Сионског Приората” у борби против “Редa Зеленог Змаја”, нарочито у његовој неонацистичкој верзији, Парвулеско сматра да сам назив Де Головог Редa “45” представља непосредан доказ да је ту реч о синтези “Кварте” 4, и “Квинте” 5. Осим тога, Парвулеско указује на чињеницу да је Де Гол припадао једном прастаром галском роду који је својевремено био царски. Зато Де Голова окултна улога може бити упоређена са синтетичком функцијом Императора. Све то наводи Парвулеска на мишљење да антинацистичка делатност “Редa тајних компањона” представља пројаву само једне његове стране, линије “Квинте”. Може се рећи да се ради о наставку рата Редa Сенке са самим Тајним Редом, што значи да за Парвулеска “Кварта” – “Црни Ред”, “Друштво Поларника” – не само што није истоветна са контраиницијацијском организацијом, већ, напротив, представља најадекватнији езотеријски аспект Традиције. Другим речима, овде се Парвулеско радикално разилази са Жаном Робеном (којем је ипак посветио своју књигу “Пророчанска Спирала”). Јер, Парвулеско је пре на страни новог Фирера, “Зигфрида”, неголи “Сионског Приората”. Наравно, то га приморава да преиспита Де Голову мисију како у политици, тако и у свету окултних сукоба. Парвулеско сматра Де Гола провиденцијалном, скоро сакралном личношћу која поседује нарочиту мисију. Чак и на политичком плану та мисија није антинацистичка, већ пре пронацистичка, ма колико то на први поглед изгледало парадоксално. Доказ за то Парвулеско види у тајним Де Головим односима с Химлером, о којима Де Гол у својим успоменама говори само узгред, бавећи се оним у највећој мери спољашњим аспектом проблема. Осим тога, Де Голове основне геополитичке и метаисторијске концепције образовале су се (као што је познато) под утицајем Денија Сора. Дени Сор је био следбеник Хорбигера, оснивача “Доктрине светског леда” и једног од главних окултних представника у “езотеријском нацизму”. После победе над Немачком, Де Голова геополитика је у својим главним цртама била наставак немачке геополитике, не у њеним уско националним и чисто спољашњим и пропагандистичким облицима, већ у њеној континенталној димензији коју су разрађивали Хаусхофер и идеолози СС. (Напоменимо да СС-овски “Црни Ред”, по-

себно у ратним годинама, није био толико “немачки”, колико “аријски”, “паневропски”. Геополитички пројекти СС у односу на будућу Европу били су неофеудални полицентризам и етнографска, не административна или национално-државна подела Нове Европске Империје – и веома су се разликовали од старих, конзервативних пројеката Велике Немачке). Де Гол се супротстављао америчком и, уопште, океанском, атлантском, англосаксонском утицају у Европи, трудећи се да за Европу избори могућност развоја који би се кретао Трећим Путем – ни совјетским, ни америчким. Али управо тај програм је од почетка био садржан у геополитичким теоријама оснивача немачког националсоцијалистичког покрета и његових идеолога. У сваком случају, Де Гол се код Парвулеска налази на страни “Друштва Поларника” и “Квинте”. “Ред 45-орице тајних компањона” он сматра Сенком правога Реда која можда врши провиденцијално неопходну функцију, али која не познаје реалну хијерархију окултних аспеката. Зато је она озбиљно прихватила борбу против “Друштва Поларника” које заправо представља далеко позитивнији и иницијацијски пуновредан ступањ конспиролошке Тријаде. Сам Де Гол је уздигнут и изнад “Кварте” и изнад “Квинте” као тајанствено оваплоћење императорске синтезе.

На основу свог троделног модела Жан Парвулеско преиспитује све најважније конспиролошке теме и све оне у његовом тумачењу губе уобичајену дуалистичку поделу на “добро” и “зло”, на “служитеље Бога” и “служитеље Ђавола”. Тројични конспиролошки систем због тога постаје гипкији. То што се Парвулеско устеже да даје непосредне оцене осим оних случајева када полемиче против сувише наметљивих и “пропагандних” концепција придаје његовом моделу и велику поузданост и, штавише, велику веродостојност. Он прикупља најважније окултно-историјске информације, тачно их распоређује по типолошки блиским комплексима, али не прави никакве конкретне закључке. Зато се у његовим радовима готово и не срећу термини као што су “контраиницијација” или “сатанизам”. Парвулеско не претендује на улогу идеолога, он се пре понаша као “песник конспирологије”, истински “безумник од историје”, чије интуиције не обуздавају никакви дидактички или идеолошки императиви. Али, при томе, он интелектуално борави у контексту најдубљих, најнеочекиванијих, најверодостојнијих, најсмелијих и неконформистички оријентисаних “безумника од историје”. Зато он оперише

конспиролошким концепцијама које су такве да су већ саме по себи од огромног значаја, чак и када се оне само спомињу. Уз то, Парвулесков песнички укус чини његове радове изузетно богатим, како емоционално тако и информативно. Прати-ти конспиролошке вираже његове мисли сложено је и занимљиво.

ВАМПИРИ – АГЕНТИ ЕВОЛУЦИЈЕ

Постоји неколико изузетно занимљивих радова у којима су развијене одређене стране геноновских концепција тако што су повезане са данас крајње популарном (и у окултизму и у књижевним трилерима и филмовима) темом вампиризма и вампира. Извучени из контекста фрагментарног фолклора и “романа страве”, чији је задатак само да уплаши читаоце, вампири су стекли одређени конспиролошки значај и постали фактори унимерзалног историјског развоја. Елементи “вамписке” тематике, која се обрађује управо у једном таквом конспиролошком кључу, могу се срести и код Жана Парвулеска. Али, најподробније су се тиме бавили Александар де Данан, Рене Иснар и анонимни истраживачи контраиницијацијских организација који су у миланској езотеричној издавачкој кући “Арке” објавили досијее посвећене “Н. В. of L.” и “Одреду Мириам” Ђулијана Кремерца. Одређене аспекте “вампиризма”, у складу са сопственом специфичном оријентацијом, проучавао је и Жан Робен, заинтересован, наравно, пре свега за “вампиризам нациста и неонациста”.

Ваља истаћи да је у стварности већина парадигматских сижеа “романа страве и ужаса”, написаних у XIX веку и почетком XX, била непосредно или посредно преузета из анала “тајних организација”, и да су сами аутори у већини случајева били чланови одређених окултних центара па се, према томе, они нису просто предавали индивидуалној мрачној фантазији или старе застрашујуће легенде излагали на савремени начин, већ су описивали нешто што је озбиљније и реалније, нешто што је утемељено у извесном искуству, премда многе елементе тог искуства треба разумевати симболички. И тек када су “романи страве” постали елемент популарне културе, појавили су се чисто конјунктурни аутори који се према тим проблемима односе са најдубљом скепсом и равнодушношћу, и користе моду ради вулгарног зарађивања новца. Мада, чак и у

том случају сам избор теме говори о одређеним “инферналним” склоностима које можда потичу из чисто психичке и несвесне области. У сваком случају, писци као што су Артур Мечин, Густав Мајринк, Булвер-Литон, Хауард Филип Лавкрафт, Џон Бјукен, као и Брем Стоукер, аутор *Дракуле*, били су чланови тајних иницијацијских (или контраиницијацијских) организација. При томе, сви они су припадали “Енглеском розенкројцеровском реду”, осим Мајринка који је зато био посвећен у одреду “Мириам” Ђулијана Кремерца. На тај начин, сви текстови ових аутора се непосредно или посредно, теоријски или практично, заснивају на сасвим озбиљним окултним езотеричним изворима и њима одговарајућим искуствима. Исто то се може рећи и о француским ауторима “романа страве” (посебно о Уисмансу) који су били тесно повезани са окултним друштвима “мага” типа Сара Пеладана.

Али конспиролошка верзија “вампиризма” нема књижевни карактер, јер ту нису важни само искуство сусрета са страшним оживелим покојником и необични утисци које то изазива, већ објашњење некакве “метафизичке” позадине вампиризма као фундаменталне историјске силе. Суштина те концепције састоји се у следећем:

С тачке гледишта потпуне метафизичке и иницијацијске традиције, сам појам “живота” нипошто није највиша категорија ни у смислу “трајања”, па чак ни у својству “рајског постојања” у центру Бића, постојања које нема одређену строгу границу. Живот је једна од особености пројављеног психоматеријалног постојања. Као позитивна категорија он се супротставља непокретном, “минералном”, чисто материјалном неживом свету и смрти. Али живот, са своје стране, постаје ограничење и негативна категорија када се ставља у исти ред са највишим логосним и онтолошким категоријама, вечним не само у Пројави, него и ван њених граница, у Непројављеном. Тај вечни, надживотни ступањ, хришћанска езотерична традиција назива “Тамом изнад светлости” или апофатичким Божанством. Исто то се може наћи и у свим осталим традицијама и религијама. Зато је живот теолошки позитиван када је реч о кораку према Истинској Вечности, кораку од неживог, “минералног” ступња. То је “живот душе”, “живот вечни” који се задобија на рачун превазилажења материјалног, на рачун његовог иницијацијског преображаја. Али када је реч о продужавању обичног психоматеријалног постојања, несумњиво коначног, ма колико оно трајало то се сматра теолош-

ким злом и, чак, у извесном смислу грехом. Тежња да се живи дуго, да се живљење продужава до неодређених граница, то је тенденција потпуно супротна изразито иницијацијској тенденцији ка Повратку у “Земаљски Рај” која представља неопходну и обавезну фазу читавог иницијацијског процеса названог “Мале Мистерије”. Зато у извесном смислу “живот душе” стоји насупрот “животу тела”, али и сам “живот душе” стоји насупрот “Вечности Духа”, Непроменљивости и Непројављености Бога. На крају крајева, у религиозној перспективи се тежња ка животу ради њега самог доживљава као нешто дубоко порочно и негативно па, према томе, и “ђаволско” и “сатанско”. У хришћанској традицији проклетство нижег живота садржи се у познатом предању о “Вечном Жиду”, Ахасферу, којег је Христос проклео за време свог пута на Голготу, те је Ахасфер био кажњен и осуђен на телесну бесмртност све до Краја Времена. “Вечни Жид” персонификује принцип вампиризма у његовој најопштијој, теолошкој верзији.

Прелазећи са метафизичких на конспиролошке аспекте, лако је претпоставити да контраиницијацијске организације морају на неки начин бити повезане с вампиризмом. Као што вампири теже да неодређено дуго одржавају своје телесно постојање чак и после смрти, и носиоци “контраиницијације” реализују у пракси једну исту тенденцију – тенденцију ка прогресивном развоју историје, спречавању да се она врати натраг, изгубљеном “Земаљском Рају”. У њега се може доспети било у процесу иницијације, било после “одвајања” душе од тела (у случају праведног земаљског живота). На овај начин, конспиролошко тврђење о постојању тајног “Редa Вампира” и, штавише, о његовој главној улози у историји човечанства добија прилично реалистичан карактер, ако се, наравно, узимају у обзир сва метафизичка слагања и симболичке аналогije.

Вампири су увек у вези с крвљу. То такође има езотерично објашњење. Традиција сматра да између човекове душе и тела постоји нарочита танка полуматеријална, полупсихичка узајамна веза. Сама душа је корелативна с невидљивим Огњем, са огњеним Принципом. Том Принципу у нашем телу одговарају нервни систем и крвоток. Први је “пол” Светлости (нервни систем), други “пол” Ватре (крвоток). У синтетичком огњеном Принципу, у души, Светлост је логосно, божанско, интелектуално начело, небески, вечни и постојани елемент, а Ватра је ниже, динамичко начело, посредни елемент између

Неба и Земље који није повезан са Вечношћу већ са трајањем. Према теолошким представама, из Светлости су створени анђели, а из Ватре демони и злодуси. Тако, крв у људском организму тачно одговара самој идеји неодређено дугог трајања, она је “магијска” супстанција, повезана са нижим, “демонским” аспектима живота. На томе су се заснивале и традиционалне забране употребе хране са крвљу, или уопште крви и меса, што је било најсвојственије вишим, свештеничким кастама сакралних друштава. Природно је што су контраиницијацијске снаге, које се супротстављају вишим иницијацијским и метафизичким принципима, нужно морале (на овај или онај начин) да буду повезане управо са принципом крви и са крвотоком. У историјској равни то се испољавало у обавезном приписивању свакојаким “тајним организацијама” сумњивог карактера крвавих жртава и уопште коришћења крви у магијске сврхе, чак и у оним случајевима када за то није било фактичких основа. Конспиролошка логика и познавање сакралних подударности у овом случају су важнији од чињеница. Контраиницијација мора бити повезана са крвљу већ по самој својој дефиницији па, према томе, и у реалности та веза мора бити потврђена. Овако схваћени, вампири нису ситни чаробњачки ексцеси, већ некаква “значајна тенденција” у цивилизацији, њени “покретачи”, извори њене еволуције, њеног кретања напред, ка “Земаљском Паклу”. Њихова страст према крви, као и њихова “дуговечност”, израз су пуноће нижег “демонског” живота који је свесно раскинуо са искупитељском перспективом “светлосног преображаја”.

У езотеричној литератури херметичке оријентације често се говори о “напитку бесмртности” или о “еликсиру дуговечности”. У нормалном случају, та “бесмртност” и “дуговечност” схватају се симболички, као перспектива пролажења прве етапе иницијације и “реинтеграције” у поново задобијено “адамско”, “рајско стање”. Ту се такође често говори и о “телесном преображају”, чији су библијски сакрални прототипови Енох и Илија које је Бог узнео на небо у телу. У складу са овим симболичким комплексом, већина иницијацијских организација на Западу сматрала је Илију и Еноха главним ликовима и личностима Великог Дела(ња). Треба напоменути да и Илију и Еноха Традиција доводи у везу са Зеленом Светлошћу. (У исламском езотеризму са Енохом, Сеидном Идрисом, поистовећује се сам Хизр – “Зелени” – посветитељ Мојсија и учитељ “Усамљеника”.) Али иста та идеја “напитка бе-

смртности” услед премештања акцената може довести и до контраиницијацијске линије, усмерене не ка животу светлости и раја, већ животу ватре и пакла. Тада одговарајуће езотеричне доктрине замењују свој смисао потпуно супротним смислом, те “еликсиром дуговечности” (уместо енергије Светог Духа) постаје крв. И веома је карактеристично да је Ахасфер, Вечни Жид, прототип контраиницијације, такође био довођен у везу са Зеленом Светлошћу, што подвлачи паралелизам који постоји међу овим појмовима. Зато је Генон критиковао писца Густава Мајринка, оптужујући га да учествује у контраиницијацији због тога што је Мајринк у свом роману “Зелено лице” побркао иницијацијски лик Илије са контраиницијацијским ликом Ахасфера, ослањајући се нарочито на сличност симболике њихових боја.

Отворено политички аспект вампиризма испољава се почев од вампира-императора, нарочито од Тиберија. Важно је подвући да је и Дракула био принц, што значи да је припадао краљевском роду. Александар де Данан у својој књизи “Памћење крви” наводи подробне информације о постојању посебних династичких краљевских родова који су били генетски носиоци контраиницијације и вампиризма. Ове династије остале су верне древним паганским традицијама и после прихватања хришћанства, али те су традиције, свакако, биле већ изопачене и сведене на своје ниже аспекте. Александар де Данан тврди да је упоредо са “сакралном династичком крвљу, “преображеном” као плод хришћанског краљевског посвећења – “помазања – постојао и “пут крви” такозване “црне аристократије” која је била родбински повезана с императорима-вампирима. “Пут крви” се може схватити двојачко – као чување династичког сећања и династичке верности свом роду, сакрализованом ортодоксном иницијацијом, и као наставак родовске традиције “вампиризма” и “крвавих ритуала” (“крвавих купки”, “ритуалиних убистава” итд.). Принц Дракула био је један од најистакнутијих представника управо “црне аристократије”, али његов је случај био екстреман, пошто његова загробна бруталност и отвореност умало што није разоткрила читаву мрежу европских “краљева-вампира” и спречила еволуцију човечанства. Карактеристично је да на Дракулином лешу, наводно, нико није могао да исправи његов скамењени кажипрст, али при томе мало ко зна да на тајном херметичком језику овај знак симболизује ватрени Принцип. (Очигледно је да је ту реч о “топлотној”, а не “светлосној”

страни Ватре.) Краљеви-вампири су практиковали “алхемијску вештину”, али уместо духовне алхемије, они су се бавили материјалном. Но, пошто се алхемија назива “краљевском вештином”, подударност у овој области је била потпуна.

Сва ова мишљења о вампиризму и изопаченој алхемији по свој прилици имају најнепосреднији однос са “Друштвом енглеских розенкројцера”, с његовом “филијалом” – организацијом “Golden Dawn” и каснијим “сатанским” “Редом Источних Темплара” Алистера Кроулија. Није случајно то што су скоро сви најубедљивији аутори “романа страве” припадали управо овом кругу. Саме доктрине “енглеских розенкројцера” веома су сумњиве са езотеричне тачке гледишта, јер стално наглашавају само најниже аспекте иницијацијских ритуала и доктрина које споља поседују херметичко-розенкројцеровски карактер. Оне издвајају изразито психички, витални ниво људских бића, мада њих не привлаче обични људи са ограниченом и слабом виталношћу, већ случајеви изузетног развоја ових могућности све до паранормалних и “магијских” изузетака. У својој тајној преписци, енглески розенкројцери се често позивају на “Највише Непознате”, “Supérieur Inconnu”, на нарочита надљудска бића; контакт с њима је изазвао у људима неподношљиву напетост и невероватни ужас. Карактеристичан је и други назив тих “Највиших Непознатих” – “Спољашњи Умови”, што недвосмислено подсећа на јеванђелски израз “Тама Спољашња” (“тама најкрајња”), то јест Пакао. Такође је карактеристично да је “Император” реда “Златне Зоре” (“Golden Dawn”) Самуел Лидел Мазерс добијао езотерична упутства од тајанствене Даме, грофице Ане Шпренгел, кћери баварског краља Лудвига I. Овде поново уочавамо спој сумњиво извитопереног херметизма с краљевском династичком крвљу. Осим тога, у овим круговима је стално потезана тема “тајанственог старца” који поседује “напитак бесмртности”. Управо је он сматран окултним вођом Друштва Енглеских Розенкројцера и са њим су одржавали тајне контакте само највиши руководиоци Друштва. Неки конспиролози претпостављају да је у овом случају реч о једном од “преживелих” краљева-вампира.

Занимљиве су још и следеће напомене. Познато је да је већина савремених међународних “хуманитарних” друштава имала своју предисторију, повезану с овим или оним тајним организацијама иницијацијског или контраиницијацијског правца. У извесним случајевима такве “мајчинске” организа-

ције биле су масонске ложе. На пример, у случају “Покрета за права човека” (назив “Права човека” првобитно је припадао нерегуларној масонској ложи која се у ложама борила за једнакост жена и Јевреја са осталим масонима), “Покрета за мир”, УНЕСКО (ова организација се првобитно сматрала екстериоризацијом “розенкројцеровског друштва”, чији је циљ стварање јединственог светског центра управљања цивилизацијом и које својим идејним вођом сматра “розенкројцера” Коменијуса, ученика Валентина Андрее), итд. Понекад су посредне инстанце биле неоспиритуалистичке организације типа “Теософског друштва” (ова организација је повезана са пацифистичким и еколошким покретом). Али у свим случајевима су елементи доктрина, симболизма и ритуала одговарајућих тајних организација обавезно и непосредно утицали на те “хуманитарне” покрете. Тим поводом су конспиролози указивали на претпостављене, а каткад и реално утврђене везе између “хуманитарних” праваца који пропагирају “еволуцију”, “прогрес”, а нарочито “преживљавање”⁷, с једне стране, и окултних организација, непосредно повезаних са контраиницијацијом, с друге стране. Сама идеја “еволуције”, идеја која непосредно противуречи традицији и истинској иницијацији, носи у себи нешто “сатанско”. Али овај теоријски промашај не би сам по себи био опасан, када иза еволуционистичких тенденција не би стајале *доиста оперативне контраиницијацијске снаге* које су у стању да људима наметну лажну идеју, користећи не само средства спољне пропаганде, већ и нарочита окултна средства. Другим речима, иза “хуманитарних” покрета за “еволуцију” и “преживљавање” не могу а да не стоје представници “Редa Вампира”. Доказ за то је и постојање више или мање тајних научних центара за проблеме физичке бесмртности, који су постојали и, очигледно, настављају да постоје у неким земљама, нарочито у САД и СССР. У СССР су експерименти за остваривање “медицинске бесмртности” почели да се врше одмах после болшевичке револуције. Један од најистакнутијих представника ове линије развоја нове “пролетерске” науке био је философ Богданов, чији атеистички и чисто философски текстови садрже у себи несумњиве позиве на отворени сатанизам, позиве које је већина са-

⁷ Овај термин, “survival” на енглеском, сасвим недвосмислено је позајмљен из језика окултиста и спиритиста и значио је “живот после смрти” или вештачко продужавање живота у лешу. (Прим. аут.)

временика схватала као полемичке стилске фигуре. Богданов је руководио “Институтом крви” и страствено се бавио експериментима трансфузије крви у прилично сумњиве сврхе и уз коришћење недобровольних давалаца. Карактеристично је да је Богданов пред крај живота потпуно полудео. У принципу, веома много чисто вампирских црта садржано је и култу Лењинове мумије, као и у покушајима совјетских научника да помоћу материјалних средстава проникну у тајну Вођиног генијалног мозга. У ту сврху био је створен читав један институт “Институт мозга (Лењина)”. У САД је идеја “вештачке бесмртности”, такође отворено вампирска, нашла свој израз у идеји “замрзавања” умирућих како би се они сачували у животу све дотле док “еволуција” цивилизације не достигне такву висину, која ће моћи да их одмрзне и врати у живот. Наравно, први претенденти на оживљавање постали су амерички масони и чланови разних окултних организација, што још једном показује да постоји веза чисто профаних “хуманитарних” и научних покрета са тајним круговима. Може се навести мноштво оваквих подударности, а одатле је један корак до концепције “Редa Вампира” који усмеравају развој цивилизације (нарочито у случајевима када “хуманитарне” струје “вамписког” типа добијају такве размере и такав утицај као данас).

Тако “метод историјског безумља” и овог пута даје прилично уверљиве резултате, упркос томе што у датом случају он полази од на први поглед сасвим невероватне претпоставке о постојању “Вамписког Редa”, “памћења крви”, “црне аристократије” и сл.

САВРЕМЕНА КОНСПИРОЛОГИЈА И МОНДИЈАЛИЗАМ

У савременом свету највећу популарност уживају они конспиролошки модели у којима се главна пажња поклања тајним или полутајним организацијама, познатим под заједничким називом “мондијалистичке организације” (од француске речи “monde” – свет, која је стално присутна у називима покрета, група, фондова или институција које се баве “управљањем” и “планирањем” глобалних геополитичких и социјалних процеса наше цивилизације). Конспиролози који посебно наглашавају управо “мондијалистички” фактор – ме-

ђу њима су најпознатији Вилмарест, Костон, Монкомбл, Лавалоа, као и неки италијански “генонисти”, као што су Клаудио Мути, групе “Хелиодромос” и “Ил Ђеркјо” и др. – посматрају историју XX века као кулминацију целокупне окултне борбе која траје више хиљада година. Зато за њих “мондијализам” није просто једно од посебних испољавања утицаја “тајних редова” на историју, већ некаква конспиролошка синтеза која обухвата све главне линије “тајних утицаја”, завршетак дуготрајног и сложеног процеса. Потпуно је очигледно да појава мондијализма има за конспирологе недвосмислено есхатолошки и апокалиптички смисао.

Општа схема мондијалистичког модела своди се на следеће: тајне организације које су се бориле за власт над човечанством током многих година и столећа, најзад су у XX веку добиле могућност да отворено управљају цивилизацијом. Оне су уз то сада стекле контролу не само над поједином земљом, или чак империјом, него над свим државама и свим народима. Другим речима, Светска влада, на чију могућност су упозоравали конспиролози XVIII и XIX века, у XX веку је постала стварност. Ова идеја Јединственог центра планетарне власти има неоспорно езотеричне изворе јер све иницијацијске традиције знају за постојање Највишег Иницијацијског Центра – таоисти су га звали “Град врба”, а розенкројцери “Сунчана тврђава” (Кампанелина формула “Град Сунца” имала је исти симболички смисао), Хиндуси – земља Шамбала итд. Ова идеја је била позната и европским масонима. У принципу, прва фаза иницијације, “Мале Мистерије”, нужно, на овај или онај начин, наглашава идеју тога Центра. “Васпостављање адамског стања” или “повратак у Земаљски Рај” фактички се подудара са успостављањем непосредног духовног контакта с тим Центром који представља “Место Средине” и који је у суштини истоветан са “Земаљским Рајем”, али не у историјском, већ у надисторијском смислу. Зато знање о постојању невидљивог иницијацијског Центра планетарне духовне власти, одговорног за реализацију планова Божанског Провиђења, као и знање о функцији вође тог Центра, познатог под титулом “Краља Света” или Ћакравартија (“Оног који окреће точак”), сачињавају неопходан елемент свих правих иницијацијских доктрина. У хришћанству иста идеја је изражена у концепцији “невидљивих праведника” који духовно одржавају свет и спречавају његово разарање и уништење од стране сила Зла. Али попут свих осталих езотеричних концепција, ова

тема може бити “преокренута” у случају контраиницијацијских организација. Место “Земаљског Раја” заузима “Земаљски Пакао”, а место “Краља Света” – “Кнез овога света”. Као и у случају “вамписког” преосмишљавања алхемијских учења о “еликсиру бесмртности”, овде се такође идеја о невидљивој власти преноси са интелектуално-духовног нивоа на психо-материјални ниво, а Највиши иницијацијски Центар се замењује Највишим контраиницијацијским Центром, чији је вођа Антихрист. Тако претензије на светску контролу и на управљање светском заједницом у одређеном контексту задобијају отворено контраиницијацијски карактер.

Конспиролози који проучавају мондијализам, по правилу сматрају да су масовни комунистички, демократски и фашистички покрети у XX веку били инспирисани из окултних центара који су, захваљујући одређеним закулисним операцијама добили, најзад, скоро легализовану власт над светом. Они потпуно исправно разоткривају есхатолошки карактер идеологија као што су комунизам, националсоцијализам и демократизам (нарочито америчког типа – “американизам”). Уз то, иза спољашње борбе ових снага они виде очигледан утицај Светске Владе која добија све више власти после сваког глобалног конфликта и после сваке геополитичке трансформације. Основни циљ мондијализма је стварање “истоврсног цивилизацијског простора”, пошто свакојаке квалитативне разлике нација, држава, народа, цивилизација и религија стварају препреку за тоталну политичку контролу која, да би била ефикасна, мора бити универзалистичка, глобална и истоврсна. Управо те циљеве су себи поставили ратоборни идеолози комунизма и демократизма, а у случају националсоцијализма (премда је ту, напротив, истицана нужност квалитативних разлика), ипак се радило о глобалној светској власти и планетарном Новом поретку. Уопштено речено, мишљења конспиролога, који изучавају феномен мондијализма, у личној мери се разилазе по питању националсоцијализма и фашизма, јер се ова идеологија, иако се испољава као глобалистичка, недвосмислено и практично у сваком погледу супроставља како “комунизму”, тако и “демократизму”, што од ње чини нарочити стожер на мондијалистичкој карти. Један део конспиролога сматра да је националсоцијализам у својој окултној димензији био сакрална и иницијацијска опозиција мондијализму и Светској Влади (потврду за то виде у антимасонској и јудофобској линији нацизма). Други део сматра да је и

та опозиција исто тако привидна, као и опозиција “комунизма” и “американизма”. (У односу на фиктивност супротности између комунистичке идеје Светске револуције и демократске идеје Новог америчког поретка ни код једног конспиролога уопште нема ни најмање сумње.) Трећи, по правилу јудофили, сматрају да је управо националсоцијализам био екстремни облик контраиницијацијског мондијализма, а “хумани” демократско-комунистички Светски поредак, напротив, представља пројаву Највишег Иницијацијског Центра. Морални акценти се ту, као, уопште, и у читавој конспирологији, стављају у зависности од индивидуалних ставова конспиролога, али у једном су сви они сагласни: мондијализам је екстериоризација и врхунац окултне историје тајних организација и, у данашње време, “време мондијализма”, дошло је до коначног поистовећења окултних иницијацијских или контраиницијацијских структура са структурама геополитичке и економске власти на планетарном нивоу.

Понекад се Светска влада може схватити као један од двају стожера конспиролошког система – отворена структура, утеловљена у различитим интернационалним удружењима типа ОУН, УНЕСКО итд., консултационим центрима, институтима за планирање, у парамасонским организацијама, попут Билдерберга, Трилатералне комисије или америчког Савета за међународне везе и др. – стожера који се противи супротном тајном Центру који тежи супротном циљу. Ова слика једнозначно представља политичко оваплоћење теолошког пара Христос-Антихрист, при чему се скоро сви конспиролози, независно од њихове вероисповести, у анализи мондијализма руководе управо религиозним и апокалиптичним принципима. Може се рећи да, ако је ранија конспирологија (нарочито Грасе д'Орсеа) говорила о процесу супротстављања одређених окултних сила – на теолошком језику о супротстављању сила Бога и сила Ђавола – онда мондијалистичка конспирологија подвлачи завршетак тог сукоба и његов коначни расплет. За истраживаче мондијализма све што је претходило његовој актуелној пројави било је само Предисторија; сада пак, то јест у XX веку, одвија се свршетак окултне драме.

Есхатолошки мотиви доминирају и међу самим мондијалистима, а посебно код њихових идеолога. Овај есхатолошки карактер Новог светског поретка има чисто социјални аспект (нарочито развијен у комунистичкој доктрини “смене историјских формација” коју су, уз извесне измене, прихватили и

многи “капиталистички” мондијалисти; ту су нарочито карактеристичне идеје Жака Аталија о законитом смењивању трију облика Поретка, смењивању које се завршава успостављањем јединственог светског Трговачког система итд.), с једне стране, и спиритуалистичку и научну заснованост, с друге. Важну улогу у томе играју разни неоспиритуалистички покрети – теософија Ани Безан која је од Кришнамуртија правила лажног Месију и извршила огроман утицај на унутрашњу политику Индије; амерички покрет “New Age” (“Ново Доба”) који је објавио настанак нове блажене епохе духа, хуманизма, разума и победе технике над природом (технонатуризам), и многа друга слична хетеродоксна струјања. С научне стране изузетно су карактеристичне еволуционистичке концепције руског академика Вернадског и француског језуите Тејара де Шардена који су XX век прогласили врхунцем и крајњом тачком биолошке и социјалне еволуције човечанства и раздобљем преласка на нови облик постојања, “ноосферу”, где све мора бити потчињено разуму, стављено под његову контролу и унификовано. Укупност таквих теорија представља интелектуалну основу мондијализма, али све оне, са своје стране, потичу од иницијацијских или контраиницијацијских организација. Тако, неоспиритуалистичка и “ноосфернонаучна” идеологија представља спољашњу доктрину Светске владе, спољашњу љуштуру која обавија центре мондијалистичке контроле.

Многи конспиролози (Каман и неки други) истичу значај монархистичког фактора који, упркос свим очекивањима и спољашњим демократским тенденцијама, почиње у мондијализму да игра веома важну улогу. У том погледу врло је значајно то што је оснивач мондијалистичке полутајне Билдербершке групе, белгијски принц Бернар де Липе предложио као допуну уз пројекат Уједињене Европе, заснован на принципима “крајње демократије” и који наглашава неопходност “стварања јединственог демократског простора”, да се такође успостави наследна династичка владавина. Ниједан демократски мондијалиста није у томе нашао ничег чудног или необичног. И то је потпуно разумљиво, јер Билдерберг је основао масон Шкотског обреда Ретингер, што значи да та парамасонска организација није могла да не претрпи јак утицај шкотског масонства где су, за разлику од “Великог Истока Француске”, теме Мистичног Краља, Императора и Принца, као и уопште монархистичка тематика, у целини малтене главне теме како на нивоу доктрине, тако и на нивоу ритуала.

Као други карактеристичан пример монархистичког мондијализма може послужити енглески принц Чарлс који је покровитељ целокупног неоспиритуалистичког космизма, како у његовом научном, тако и у псеудорелигиозном облику. Њега посебно сматрају краљевским симболом покрета “Њу Ејџ”. Неки конспиролози наводе необичну информацију према којој је он извршио обред обрезивања, и то под неким мистичним околностима, иако је по вероисповести, дакако, протестант а не Јеврејин или муслиман.

Све више страсти се разбуктава у Француској поводом будућег Великог Монарха о којем је у својим пророчанствима говорио св. Малахија. Проблем претендента на ову улогу поново постаје брига не неке маргиналне и малобројне архаичне монархистичке партије, већ најважнијих мондијалистичких структура, и то често структура социјалистичког и радикално демократског правца. Посебну улогу у томе играо је социјалиста Франсоа Митеран, један од функционера мондијалистичке међународне организације и чији је главни саветник био Жак Атали, идеолог бр. 1 читавог европског мондијализма. Што се тиче питања о династичкој линији будућег Великог Монарха Француске, тим поводом постоје три конспиролошке верзије. Једни сматрају да ће Велики Монарх постати потомак Бурбона, садашњи гроф Париски или неко од његових наследника. То је гледиште “званичних” монархиста јер је право наслеђа престола од стране Бурбона историјски доказано (ако се, наравно, не узимају у обзир конспиролошки аргументи). Карактеристично је да је гроф Париски одржавао веома блиске односе с Митераном. (Занимљиво је да он одржава контакте и с лидером Националног Фронта Жан-Мари Лепеном.) Другу верзију чини теорија “преживљавања” потомака Меровинга, и упркос неортодоксности тог мишљења, оно има одређеног одјека у мондијалистичким круговима Француске (то је линија које се доследно придржава Жан Робен и анонимни аутор који пише под псеудонимом “о. Мартен”). Али најзанимљивију варијанту конспирологије Великог Монарха представља линија Валоа. Ту је такође реч о преживљавању једног од потомака овог изумрлог рода, који се на чудесан начин спасао од прогона Бурбона у породици простих сељака с презименом Дижол. Брошура “Валоа против Бурбона”, издата у Марсеју 1879. године, у којој један од потомака Валоа наводи доказе да његов род и даље постоји, пре неколико година била је повучена из архива француске Национал-

не библиотеке по налогу неке личности на високом положају. Али за породицу Валоа-Дижол везана је и друга занимљива конспиролошка линија. Ствар је у томе што је један од Ди-жола, Пјер Дижол, почетком века практиковао алхемију и од њега потичу коментари “Неме Књиге” (“Mutus Liber”), написани под псеудонимом “Магатон”. Тајанствени алхемичар Фулканели за којег се сматра да је пронашао “еликсир бесмртности” и који и сада живи у тајности од људи, познавао се са Дижолом, а неки аутори који су се трудили да проникну у тајну Фулканелијеве личности (коју нико не зна, осим уског круга следбеника што строго чувају тајну), чак су износили претпоставке да су Дижол и Фулканели једно исто лице. У сваком случају, Пјер Дижол имао је двоје деце, чија је судбина непозната, и није искључено да је његовим унуцима или праунуцима још суђено да се појаве на историјској сцени у контексту будућих догађаја који ће се очигледно размахнути око личности Великог Монарха Француске. Не покушавајући да тврдимо ништа одређено, указаћемо само на блискост ових актуелних конспиролошких тема са линијом “краљева-вампира” и “црне аристократије” коју су разрађивали Александар де Данан и Рене Иснар (псеудоним Мишела Бертрана). (Овде се такође може поменути један занимљив детаљ: Фулканелијев ученик Ежен Канселије је тврдио да је свога учитеља наводно видео педесетих година у Шпанији, много година после његовог нестанка, а шпански представници “Реда Источних Темплара” који је основао Алистер Кроули “Звер 666”, објаснили су да је Фулканели тада боравио у њиховом иницијацијском – у ствари, контраиницијацијском центру.)

Треба такође поменути међународну делатност грофа Куденоф-Калергија који је по пореклу био потомак византијских царева и који је идеолошки и организационо, почев од двадесетих година XX века, припремао уједињење Европе, што је данас један од главних задатака европских и америчких мондијалиста.

Мора се још испитати и метафизички смисао самог термина “мондијализам”. Реч “свет” по мондијалистичком схватању јесте синоним таквих речи као што су “космос” (отуда “космизам” као научно-мистична позадина мондијализма), “екумена” (отуда религиозна пројава мондијализма – “екуменизам”), “универзум” (отуда “универзализам” као метод политике и културне “хомогенизације” држава и нација). Сви ови појмови могу бити теолошки позитивни или неутрални уко-

лико се спајају са духовним трансцендентним Начелом које представља “искупљујућу” и “оухотворавајућу” вертикалу – “Божји свет”, “Богopodobни космос”, “Хришћанска екумена”, “Божански склад универзума” итд. Другим речима, “свет” је у теолошком смислу Божји инструмент који стоји насупрот чисто анархичним и хаотичним тенденцијама материјалности и квантитативне уситњености издвојених елемената. Али ако се та вертикала изоставља и категорија “света” одваја од Начела, онда се тај појам претвара у негативну категорију (“не љубите свет, ни оно што је у свету”). Свет без Бога, свет сам за себе, постаје синоним “овога света”, то јест илузије, обмане, “ђаволове прђије”. Управо у таквом значењу је коришћен термин “свет” у покрету за секуларизацију државе, за одвајање Цркве од државе и сл. Веза ових појмова није само семантичка већ се може и историјски пратити. Код идеолога Просвећености појам “свет”, “световност” (у француском језику обе речи су од истог корена: “monde” “свет” и “mondain” “светован”), био је главни појам, а управо идеје Просвећености, доведене до свог логичног краја, стоје у темељу савременог мондијализма. Овде је такође важно истаћи да су синонимични термин “космизам” (термин је постао популаран у Русији у вези с радовима филозофа Николаја Фјодорова, радовима који су поседовали отворено “вамписку” обојеност – идеја вештачког оживљавања свих предака нпр. – и који су представљали подстицај како за “космисте” у науци – академици Вернадски, Чижевски – тако и за идеологе большевизма – Богданов, Платонов и др.) на Западу први пут употребили представници Реда “Н. В. of L.” који је Генон недвосмислено одредио као контраиницијацијску и најопаснију међу свим осталим оперативним окултним организацијама. Сва ова размишљања наводе на закључак да је “мондијализам” посебна концепција која има теолошку позадину и тежи ка супротстављању “доњег” “горњег”, “световног” Божанском, нижег вишем, што одговара традиционалној позицији Ђавола, Принципа Зла, како га схватају све традиционалне религије и сакрална учења.

Конспиролози који се баве истраживањима мондијализма наводе много значајних чињеница: припадност бившег председника САД Буша не само свим главним мондијалистичким организацијама, као што су Савет за иностране везе и Трилатерална комисија, него и масонству Шкотског обреда у којем он заузима највиши, 33. степен; “космистичке” симпатије бившег председника Горбачова и његово покровитељство нео-

спиритуалистичким организацијама и екуменским контак-
тима, као и запањујућа сличност идеја “новог мишљења” и
“заједничког европског дома” с њуејцовском и мондијалисти-
чком терминологијом; окултна улога рата у Персијском зали-
ву у перспективи успостављања Новог светског поретка, ми-
стична позадина фактора нафте која се састоји од лешева жи-
вотиња и биљака, угинулих пре много хиљада година и која
представља “црну крв” савремене индустрије (Рене Иснар)
итд. Али у целини посматрано, истраживања у овој области
не додају ништа ново претходним верзијама “алтернативне
историје”, и без познавања и разумевања општих конспироло-
шких теорија практично је немогуће снаћи се у мондијалисти-
чкој конспирологији. Зато истраживања мондијализма прин-
ципијелно не могу дати оригиналне конспирологе који би от-
крили нешто потпуно неочекивано и ново у тој области. Мо-
же се рећи да у мондијализму конспиролошке енергије почи-
њу да се исцрпљују јер “све што је тајно, постаје јавно”, а она
посебна стваралачка напетост која чини срж конспирологије
и води кулминацији “раскринкавања” постепено попушта.
Скоро све тајне организације се данас “екстериоризују”, а
доктрине и идеје које су се некада чиниле чудовишним поста-
ју “опште место” мондијалистичке културе. Једни у томе виде
кризу жанра “историјског безумља”, док други сматрају да се
ради о истинском конспиролошком расплету који ће најзад
продрмати човечанство и разоткрити пред њим истински лик
оног “Земаљског Пакла” који је то човечанство успело да
створи на планети под тајанственим и страшним утицајем
“светих Сатане”.

ЗАКЉУЧАК

Све поменуте конспиролошке доктрине свакако имају не-
посредне аналогоне и у руској историји. Постојала је и спе-
цифична руска конспирологија, чији су истакнути представ-
ници били Шмаков, Селјаинов, Нилус, Шварц-Бостунич.
Осим тога, сама комунистичка доктрина неоспорно садржи у
себи конспиролошке црте, а тема “тајних организација” била
је веома популарна не само по бољшевичким ћелијама, него и
после победе револуције, а нарочито у Стаљиново време (мо-
гуће је направити модел целокупне дијалектике стаљинисти-
чке конспирологије у којој су фигурирали “фашисти”, “импе-

ријалисти”, “троцкисти”, “десно-леви опозиционари” и други, и савршено је очигледно да све ове теме нису бесмислене етикете политичких циника, већ одговарају одређеној и прилично сложеној конспиролошкој интуицији). Али ниједном руском конспирологу није пошло за руком да створи никакав нови или оригинални систем, већ су сви они једноставно преносили европске моделе на руско тло, налазећи тачне домаће аналогоне за овај или онај концепт. Нажалост, главни европски аутори у тој области: д’Алведр, Грасе д’Орсе и други, и, наравно, на првом месту радови Ренеа Генона, као и сам правац традиционализма – Русима су остали непознати. Њихови хоризонти су све до данас ограничени архаичном конспирологијом опата Бариела или чисто политичко-психолошким концепцијама Огистена Кошена који потпуно игнорише окултну димензију проблема. Али, упркос томе, управо руско тло пружа могућност за најсадржајнија и најсмелија конспиролошка трагања, како у претходним вековима, тако и у XX веку. Тајанствена делатност руских секти; специфичност староверства и улога капитала старовераца у изазивању социјалних криза у Русији; особеност руског масонства; руски окултизам, спиритизам и теософија (не треба заборавити да је Блаватска била Русиња); веза “руског космизма” са бољшевичком науком и утицај Рерихових окултних учења на прве космонауте (посебно на Јурија Гагарина, чија је судбина, узгред речено, енигматична и има митолошке аспекте, повезане са уверењем да је он и даље жив); мисија маршала Тухачевског (који је био посвећен у “Ред Поларника” за време немачког заробљеништва, када је боравио у истом затвору са генералом Де Голлом); тајна организација балтичких барона “Конзул”, њихови контакти са царицом и аустријским ариософима; геополитичка учења барона Унгерна, доктора Бадмајева и Карла Тинисона (Естонца који је постао један од најпоштованијих будистичких светаца у XX веку – “брат Вахиндра”); неоспиритуалистичко окружење Брежњева и Горбачова; смисао кремаљских завера и преврата; посвећење Гурђијева у туркестанској кули Сатане и његов утицај на Стаљина; династички проблеми руских царева и њихове могуће генетске везе са породицама “краљева-вампира”; обожаваоци Сунца међу бољшевицима (Чижевски, Платонов и др.); црвена боја бољшевичке заставе и паралеле са заставом Иршуовог устанка; окултне јеврејске иницијацијске организације, секта хасида и улога Јевреја у управљању совјетском државом; тајна историја рус-

ких православних “стараца” и њихова иницијацијска функција у државној сакралности Русије; есхатолошки смисао учења о “Москви – Трећем Риму”; учешће совјетског руководства у мондијалистичким пројектима итд. – све то представља благодатно и скоро неисцрпно тло за конспиролошка истраживања која би могла допунити мозаик “историјског безумља” и створити вртоглаву слику тајних нити сакралних сукоба великих духовних сила. Осим тога, управо преко руске конспирологије би се могла раздвојити конспирологија Запада од конспирологије Истока, пошто Исток обилује тајним организацијама које утичу на политику источних држава ништа мање (ако не и више), него западна “тајна друштва” (суфијски редови у Азији, монголско-тибетанско друштво “Тешу-Мара”, кинеска “Велика Тријада”, индијски тантрици и др.). Али тај гигантски посао не може бити чак ни започет без дубоког изучавања целокупне панораме постојећих конспиролошких доктрина, а нарочито без познавања традиционалистичке литературе. Па, ипак, надамо се да ће нешто у том правцу бити учињено и да ће се руски геније, који није склон да верује спољашњем изгледу ствари и тежи да спозна дубинску, тајанствену позадину појава, још истаћи и у тој области у свом потпуном националном сјају и пуноћи духовног проницања. Руска свест је по својој суштини есхатолошка, и чим буду коначно пали застори бесмислених и лажних интелектуалних клишеа које су нашем народу наметнули и црвени и нецрвени мондијалисти, видећемо препород генијалне руске конспирологије, препород чији се први знаци већ могу запазити у романима Александра Солжењичина, радовима Игора Шафаревича, чланцима А. Кузмича, освртима Осипова и Пашњина. Али одговарајући значај и тежину овој линији ће дати само упознавање с традиционализмом и с радовима Ренеа Генона.

Без “безумника од књижевности” не би се могла ни замислити уметност XX века. Без “безумника од историје” не само што нема историјске науке, него нема ни саме историје као смисаоног и садржајног процеса. Зато је развој конспирологије, по нашем мишљењу, не само могућ и пожељан, него и неопходан.

III

ВЕЛИКИ РАТ КОНТИНЕНАТА

ГЕОПОЛИТИКА И ТАЈНЕ СИЛЕ ИСТОРИЈЕ

Модел “завере” су изузетно разноврсни. У тој области највећу популарност неоспорно ужива концепција “јудеомасонске” завере која је данас прилично раширена у најразличитијим круговима. У принципу, ова тема заслужује најозбиљније изучавање, те морамо признати да њену потпуну и озбиљну научну анализу још увек немамо, упркос стотинама и хиљадама радова, како оних који “разоткривају” ову заверу, тако и оних који “доказују” њено непостојање. У овом раду ћемо, међутим, истраживати сасвим другачији конспиролошки модел, заснован на координатном систему различитом од “јудеомасонских” верзија. Покушаћемо да у општим цртама опишемо “планетарну” заверу двеју супротних “окултних сила”, чије је тајно супротстављање и невидљива борба предредило логику светске историје. Ове силе, по нашем мишљењу, не карактерише превасходно национална специфика, нити припадност тајној организацији масонског или парамасонског типа, већ радикална различитост њихових *геополитичких* оријентација. Објашњење последње “тајне” ових сукобљених сила склони смо да видимо управо у разлици двају алтернативних *геополитичких пројеката* који се узајамно искључују и који стоје с оне стране националних, политичких, идеолошких и религиозних разлика, обједињујући у једну групу људе супротних погледа и убеђења. Наш конспиролошки модел је модел “геополитичке завере”.

ОСНОВЕ ГЕОПОЛИТИКЕ

Подсетимо се основних постулата геополитике, науке која се раније називала и “политичком географијом”, за чију разраду основна заслуга припада енглеском научнику и поли-

тичком експерту Хелфорду Макиндеру (1861-1947). Сам термин “геополитика” први пут је употребио Швеђанин Рудолф Кјелен (1864-1922), а у Немачкој га је у праксу увео Карл Хаусхофер (1869-1946). Ипак, отац геополитике остаје управо Макиндер, чији је фундаментални модел постао основа свих каснијих геополитичких истраживања. Макиндерова заслуга састоји се у томе што је успео да уочи и објасни одређене објективне законе политичке, географске и економске историје човечанства. Иако се термин “геополитика” појавио релативно скоро, стварност означена тим термином има историју од више хиљада година.

Суштина геополитичке доктрине могла би се свести на следеће принципе. У планетарној историји постоје два супротна и међусобно конкурентна приступа освајању земаљског простора – “сувоземни” приступ и “морски” приступ. У зависности од тога које се оријентације (“сувоземне” или “морске”) придржавају ове или оне државе, ови или они народи и нације, њихова историјска свест, њихова спољна и унутрашња политика, њихова психологија и поглед на свет образују се по савршено одређеним правилима. Узимајући у обзир ту особеност, с пуним правом се може говорити како о “сувоземном”, “континенталном” или чак “степском” (“степа” је копно у његовом правом, идеалном виду) погледу на свет, тако и о “морском”, “острвском”, “океанском” или “воденом” погледу на свет. (Узгред, напоменимо да прве наговештаје оваквог приступа налазимо у радовима руских словенофила – код Хомјакова и Кирејевског).

У античкој историји “морска” (“поморска”) сила која је постала историјски симбол “морске цивилизације” у целини била је Феникија и њена колонија Картагина. Сувоземна империја која се супротстављала Картагини био је Рим. Пунски ратови су најчистији одраз сукоба између “морске” и “сувоземне” цивилизације. У Новом веку, као и у најновијој историји, “острвска” и “морска” сила постала је Енглеска, “Господарица мора”, а касније гигантско острво – амерички континент. Попут старе Феникије, Енглеска је као главни инструмент своје владавине користила првенствено поморску трговину и колонизацију приобалних подручја. Феничанско-англосаксонски геополитички тип створио је нарочити “трговачко-капиталистичко-тржишни” модел цивилизације који се превасходно заснива на економским и материјалним интересима, као и принципима економског либерализма. Зато је, без

обзира на све могуће историјске варијације, најопштији тип “морске” цивилизације увек повезан са “приматом економије над политиком”.

За разлику од феничанског модела, Рим је представљао образац ратничко-ауторитарне структуре која се заснива на административној контроли и грађанској религиозности, на примату “политике над економијом”. За разлику од колонизације морског типа, Рим је пример колонизације сувоземног, чисто континенталног типа, са продором у дубину континента и асимилацијом покорених народа који после освајања аутоматски постају “Римљани”. У Новом веку оваплоћења “сувоземне” силе били су Руска Империја, као и средњоевропске империје Аустро-Угарска и Немачка. “Русија-Немачка-Аустро-Угарска” су симболи “геополитичког копна” у нововековном раздобљу.

Макиндер је јасно показао да у последњих неколико столећа “морска оријентација” означава “атлантизам”, будући да су данас “морске силе” на првом месту Енглеска и Америка, то јест англосаксонске земље. “Атлантизму” који оваплоћује у себи примат индивидуализма, “економског либерализма” и “демократије протестантског типа” супротставља се “евроазијство” које нужно претпоставља ауторитарност, хијерархичност и стављање “заједнице” и национално-државних принципа изнад чисто људских, индивидуалистичких и економских интереса. Упадљиво изражена евроазијска оријентација карактеристична је у првом реду за Русију и Немачку, две најмоћније континенталне силе, чији су геополитички, економски и, што је најважније, интереси који проистичу из њиховог погледа на свет, потпуно супротни интересима Енглеске-САД, то јест “атлантистима”.

“ЗАВЕРА АТЛАНТИСТА”

Као Енглез и “атлантиста”, Макиндер је указивао на опасност евроазијске консолидације и, почев од краја XIX века, подстицао енглеску владу да учини све како би спречила евроазијску алијансу, а посебно алијансу Русије, Немачке и Јапана (Јапан се сматрао силом која у суштини има континентални и евроазијски поглед на свет). Од Макиндера се може јасно пратити формулисана и подробно описана идеологија осмишљеног и апсолутизованог “атлантизма”, чија доктрина

почива у основи англосаксонске геополитичке стратегије XX века. Полазећи од овога, можемо одредити суштину рада агентуре, војне шпијунаже, политичког лобизма Енглеске и САД као *“атлантску идеологију”*, идеологију *“Нове Картагине”*, заједничку за све агенте, за све тајне и окултне организације, за све ложе и полузатворене клубове који су служили и служе англосаксонској идеји у XX веку, обухватајући својом мрежом све континенталне *“евроазијске”* државе. То се, наравно, на првом месту односи на енглеску и америчку обавештајну службу, посебно ЦИА, које нису само *“заштитници капитализма”* или *“американизма”*, већ заштитници *“атлантизма”*. Сједињене су дубином и хиљадугодишњом надидеологијом *“океанског”* типа. Свеукупне *“мреже”* англосаксонског утицаја могу се назвати *“учесницима атлантске завере”*. Они раде не само за интересе сваке земље понаособ, већ и за интересе посебне геополитичке и, у крајњој линији, метафизичке доктрине, која представља веома разрађени, разноврсни и широки, али ипак суштински *јединствени* поглед на свет. Дакле, уопштавајући Макиндрове идеје, можемо рећи да постоји историјска *“завера атлантиста”* која вековима следи исте геополитичке циљеве, оријентисане на интересе *“морске цивилизације”* неофеничанског типа. При томе је важно подвући да *“атлантисти”* могу бити како *“левичари”*, тако и *“десничари”*, како *“атеисти”*, тако и *“верници”*, како *“патриоти”*, тако и *“космополити”*, пошто се геополитички поглед на свет налази с оне стране свих приватних, националних и политичких разлика. Због тога имамо посла с правом *“окултном завером”*, чији смисао и метафизичка позадина често остају потпуно непознати његовим непосредним учесницима, и чак кључним актерима.

“ЗАВЕРА ЕВРОАЗИЈАЦА”

Макиндрове идеје, разоткривши одређене историјске и политичке законитости које су многи наслућивали или предосећали, отвориле су пут јасном идеолошком формулисању чисто *“евроазијске доктрине”*, супротне атлантизму. Принципе евроазијске геополитике први су формулисали руски бели емигранти, познати под именом *“евроазијаца”* (кнез Н. Трубецкој, П. Савицки, Г. Флоровски и др.), и чувени немачки геополитичар Карл Хаусхофер. Штавише, чињеница да су се ру-

ски “евроазијци” често сретали с Карлом Хаусхофером у Прагу наводи на претпоставку да су и немачки и руски геополитичари развијали блиске теме истовремено и паралелно. Заправо, у својој анализи они су се држали истих принципа. Инсистирали су на нужности евроазијске геополитичке алијансе Русија-Немачка-Јапан, као противтеже “атлантистичкој” политици која тежи да по сваку цену супротстави Русију Немачкој и Јапану. Руски евроазијци и Хаусхоферова група су формулисали одређене принципе континенталног, евроазијског погледа на свет, алтернативног атлантистичким идејама. Може се рећи да су они по први пут изразили оно што је стајало иза целокупне политичке историје Европе последњег хиљадулећа. Истражили су пут “римске империјалне идеје” која је од античког Рима преко Византије прешла у Русију, а преко средњовековне Свете Римске Империје немачког народа у Аустро-Угарску и Немачку. При томе су руски евроазијци пажљиво и дубоко проанализирали империјалну и у највећој мери “сувоземну” мисију Џингис-кана и Монгола, подвукавши континентални значај турских народа. Хаусхоферова група је са своје стране проучавала Јапан и континенталну мисију држава Далеког Истока у перспективи будуће геополитичке алијансе.

Тако су, као одговор на отворено признање Макиндера који је осветлио тајне древне планетарне “атлантистичке” стратегије, руски и немачки евроазијци двадесетих година открили логику алтернативне континенталне стратегије, тајну сувоземне “империјалне идеје”, традицију Рима, која је невидљиво надахњивала политику великих сила са ауторитарно-идеалистичким, саборно-херојским погледом на свет од империје Карла Великог до Свете Алијансе коју је предложио велики руски цар Александар Први, дубоки евроазијски мистик.

Евроазијска идеја је исто тако глобална као и атлантска, и имала је такође мноштво “тајних агената” у свим историјским државама и нацијама. Сви они који су неуморно “радили” за евроазијски савез, они који су вековима спречавали ширење индивидуалистичких, егалитарних и либерално-демократских концепција на континенту (које у целини обнављају дух типично феничанског “примата економије над политиком”), они који су тежили да уједине велике евроазијске народе у знаку Истока, а не у знаку Запада – био то Исток Џингис-кана, Исток Русије или Исток Немачке – сви су они били “евроазијски агенти”, носиоци једне посебне геополитичке доктрине, “ратници континента”, “војници Копна”.

Евроазијско тајно друштво, Ред Евроазијаца, никако не почиње од аутора манифеста “Излаз ка Истоку” или од “Геополитичког часописа” Карла Хаусхофера. То је пре било разоткривање, излазак на површину одређених знања која су постојала од памтивека, заједно са одговарајућим тајним друштвима и мрежом “агената”. Потпуно исто као и у случају Макиндера, чија је припадност загонетним “тајним друштвима” историјски доказана.

Ред Евроазије против Реда Атлантика (Атлантиде). Вечни Рим против Вечне Картагине. Окултни Пунски рат који невидљиво траје хиљадама година. Планетарна завера Копна против Мора, Земље против Воде, Ауторитарности и Идеје против Демократије и Материје.

Неће ли бескрајни парадокси, противуречности, недоречености и кривудања наше историје бити разумљивији и логичнији, ако се историја посматра са позиције окултног геополитичког дуализма? Неће ли у том случају бескрајне жртве које човечанство плаћа у нашем веку за неразумљиве пројекте политичара добити дубоко метафизичко оправдање? Неће ли бити гест племенитости и захвалности признање да су сви војници, пали на ратиштима XX века, хероји Великог Рата Континената, а не послушне марионете условних и непрестано променљивих политичких режима, пролазних и непостојаних, краткотрајних и случајних, бесмислених до те мере да се и сама смрт због њих чини безначајном и глупом? Другачије је ако су пали хероји служили Великом Копну или Великом Океану, с оне стране политичке демагогије и помахнитале пропаганде ефемерних идеологија, ако су служили великом геополитичком циљу пред лицем планетарне историје која траје више хиљада година.

“КРВ И ТЛО” – “КРВ ИЛИ ТЛО?”

Чувени руски философ, религиозни мислилац и публициста Константин Леонтијев изрекао је изузетно важну формулу: “Словенство постоји, славизма нема”. Један од основних геополитичких закључака овог изузетног аутора било је супротстављање идеје “панславизма” и “азијске” идеје. Ако се пажљиво проанализира ово супротстављање, открићемо општи типолошки критеријум који ће нам омогућити да боље схватимо структуру и логику геополитичког окултног рата Реда Евроазије против Реда Атлантика.

Упркос еклектичком спајању термина у концепцији немачког идеолога националсоцијалистичког сељаштва, Валтера Дареа – “Крв и Тло”, на нивоу окултног рата геополитичких сила у савременом свету проблем се формулише другачије – то јест, “крв *или* тло”. Другим речима, традиционалистички пројекти очувања идентитета народа, државе или нације увек су пред алтернативом шта узети као водећи критеријум: “јединство нације, расе, етноса, јединство крви” или “јединство географског простора, јединство граница, јединство тла”. При томе се читава драма састоји управо у неопходности избора: “или-или”. Свако хипотетичко “и” остаје само утопијска парола која не решава већ само затамњује заоштреност проблема. Генијални Константин Леонтјев, традиционалиста и радикални русофил по убеђењу, јасно је поставио ово питање: “Руси треба *или* да инсистирају на јединству Словена, на славизму (‘крв’), *или* да се обрате Истоку и спознају географску и културну блискост Руса са источним народима који су са Русима повезани територијама (‘тло’).” Ово питање се другачијом терминологијом може формулисати као избор између признања првенства “расе” (“национализам”) или “геополитике” (“државно начело”, “култура”). Сам Леонтјев бирао је “тло”, “територију”, посебност великоруске империјалне, религиозне и државне културе. Бирао је “источност”, “азијство”, “византизам”. Овакав избор је претпостављао приоритет континенталних, евроазијских вредности над вредностима уско националним и расним. Логика Леонтјева је на природан начин доводила до неизбежности руско-немачког, а посебно руско-аустријског савеза и мира с Турском и Јапаном. “Славизам” или “панславизам” Леонтјев је категорички одбацивао. Тиме је изазвао негодовање многих касних словенофила, који су стајали на позицији или “крв изнад тла” или “крв и тло”. Леонтјев није био схваћен и саслушан. Историја XX века је много пута доказала изузетну важност проблема које је он поставио.

ПАНСЛАВИЗАМ ПРОТИВ ЕВРОАЗИЈСТВА

Теза “крв изнад тла” (у руском контексту то значи “славизам”, “панславизам”) први пут је показала своју двосмисленост за време Првог светског рата, када је Русија, ступивши у савез са земљама Антанте, Енглезима, Французима и

Американцима, у тежњи да ослободи “браћу Словене” од Турака, не само почела да ратује против својих природних геополитичких савезника Немачке и Аустрије, него је и сама била гурнута у катастрофу револуције и грађанског рата. “Слави-зам” Руса се у пракси претворио у рад за “атлантисте”, за Атланту и за тип “неокартагинске цивилизације” који је оваплоћен у трговачко-колонијалном, индивидуалистичком англосаксонском моделу. Не изненађује да су међу “патриотима панславистима” из окружења цара Николаја Другог већина били сарадници енглеске обавештајне службе или просто “атлантистички агенти”! Занимљиво је споменути епизоду из романа руског патриоте атамана Петра Краснова “Од двоглавог орла до црвене заставе”, када у јеку Првог светског рата главног јунака пуковника Сабљина питају: “Реците отворено, пуковниче, кога сматрате нашим правим непријатељем?”, а он неувиђено одговара: “Енглеску!”, мада му то убеђење не смета да часно и храбро ратује управо за енглеске интересе против Немачке, испуњавајући дужност апсолутне и безусловне верности евроазијском Императору. Јунак Красновљевог романа је идеални пример руског патриоте евроазијца, пример логике “тло изнад крви”, која је била карактеристична за грофа Витеа, барона Унгерна-Штернберга, или за тајанствену организацију “Балтикум” која се састојала од балтичких аристократа до последњег часа верних царској породици (исто као што је остао веран цару, у хаосу свеопштег издајства, текински кнез са својом дивизијом, описан у истом роману Краснова). Невероватно је до које мере су се храбро и племенито понели 1917. године Азијати, турски народи, Немци и други “иноверци” који су вером и истином служили Цару и Империји, Евроазији, “тлу”, “континенту”. И колико је то било опречно понашању многих “Словена”, “панслависта” који су брзо заборавили “Цариград” и “балканску браћу” и, остављајући Цара и Отаџбину, побегли из Русије у земље “атлантског” утицаја, према Западном Океану, Води, издајући не само Отаџбину, него и велику Идеју Вечног Рима, руског Трећег Рима, Москве.

АТЛАНТИСТИ И РАСИЗАМ

У Немачкој је уздизање идеје “крв изнад тла” довело до не мање страшних последица. Упркос немачким патриотима русофилима и евроазијцима Артуру Милеру ван ден Бруку,

Карлу Хаусхоферу и другима који су настојали на “првенству животног простора”⁸, на интересима континента у целини, на идеји “континенталног блока”, у руководству Трећег Рајха је на крају крајева победио “атлантистички” лоби, који је експлоатисао расистичке тезе и, под изговором да су “Енглези Аријци и Немцима сродан етнос”, тежио да преусмери Хитлеру пажњу на Исток и заустави (или барем ослаби) војне операције против Енглеске. “Пангерманизам” је у овом случају (као и руски панславизам у Првом светском рату) ишао наруку само “атлантистима”. И сасвим је логично што је главни непријатељ Русије, који је стално тежио да увуче Хитлеру Немачку у сукоб са Русима и Словенима (из “расних разлога”, “крв изнад тла”), био енглески шпијун и издајник Рајха адмирал Канарис.

Проблем “крв или тло” изузетно је важан још и због тога што избор једног од ових двају термина на штету другог, омогућава да се, можда и посредно, разоткрије “агент” овог или оног геополитичког погледа на свет, нарочито када је реч о табору “деснице” или “националиста”. Суштина “геополитичке завере” атлантиста (као, уосталом, и Евроазијца) је у томе што та завера обухвата читав спектар политичких идеологија, од крајње десних до крајње левих, али при томе “геополитички агенти” увек остављају своје специфичне трагове. У случају “деснице” карактеристику потенцијалног атлантизма представља принцип “крв изнад тла” који, осим свега осталог, одвлачи пажњу од фундаменталности геополитичких проблема, скрећући пажњу вођа и људи на власти у правцу другостепених критерија.

КО ЈЕ ЧИЛИ ШПИЈУН?

Као пример утицаја окултне геополитичке идеологије на “левицу” треба поменути евроазијске национал-бољшевице у Немачкој, на пример, немачког комунисту-националисту Ернста Никиша, конзервативног револуционара Ернста Јингера, комунисте Лауфенберга, Петела, Шулцен-Божсена, Винига и

⁸ Требало би истаћи да у Хаусхоферовој теорији “животног простора”, “Lebensraum”, није било ни наговештаја оног антисловенског експанзионизма са којим се тај израз почео повезивати код Хитлера и других идеолога Рајха. (В. Karl Haushofer: “*De la géopolitique*”, Edition Fayard, France, 1986). (Прим. аут.)

др. Евроазијских национал-бољшевика било је несумњиво и међу Русима. Интересантна је околност да је и Лењин у емиграцији тежио да се зближи управо са немачким политичарима и финансијерима. Осим тога, многе његове тезе су биле прилично отворено германофилске. У овом случају не желимо да тврдимо да је Лењин заиста био близак Евроазијском Реду, али је неоспорно да је у мањој или већој мери постојао сложен утицај овог Реда. У сваком случају, опозиција “Лењин – немачки шпијун” “Троцки – амерички шпијун” заиста је одговарала одређеној типолошкој схеми. Како год било, на чисто геополитичком плану деловање Лењинове владе имало је евроазијски карактер, макар и због тога што је он, упркос чисто марксистичкој доктрини, сачувао јединствени гигантски евроазијски простор Руске Империје. (Троцки је, са своје стране, инсистирао на извозу Револуције, на њеној “мондијализацији” и сматрао Совјетски Савез нечим пролазним и ефемерним, полазиштем за идеолошку експанзију, које треба да нестане пред лицем планетарне победе “месијанског комунизма”; мисија Троцког је носила у себи несумњиви печат “атлантизма”, за разлику од Лењиновог комунистичког “евроазијства”.) Сам бољшевички Лењин “интернационализам” имао је одређену “империјалну”, “евроазијску” димензију – принцип “тла изнад крви” – мада је, наравно, тај принцип био извитоперен и изопачен под утицајем других аспеката бољшевичке идеологије, и, што је најважније, под утицајем “агената атлантизма” у крилу самог комунистичког руководства.

Сумирајући сва ова мишљења, може се рећи да је карактеристична црта представника Евроазијског Реда у Русији била скоро обавезна германофилија (или барем “англофобија”), и обрнуто: у Немачкој су евроазијци обавезно били русофили. Милер ван ден Брук је једном приликом изрекао веома тачну мисао: “Француски конзервативци су се увек надахњивали примером Немачке, а немачки конзервативци примером Русије”. У томе се испољава сва логика геополитичке, континенталне позадине невидљиве окултне борбе која траје вековима, окултног Рата Континената.

РЕКЛИ СТЕ ГРУ, ГОСПОДИНЕ ПАРВУЛЕСКО?

Једини међу западним конспиролозима који је непрестано подвлачио геополитички карактер “светске завере” или, тач-

није, двеју алтернативних “светских завера” (“евроазијске” и “атлантске”) јесте већ поменути генијални француски писац, песник и метафизичар Жан Парвулеско, аутор многих књижевних и философских радова. У свом дугом и изузетно бурном животу он је лично познавао многе истакнуте актере европске и светске историје, рачунајући ту и представнике “окултне, паралелне историје” – мистике, истакнуте масоне, кабалисте, езотеричаре, тајне агенте разних специјалних служби, идеологе, политичаре и уметнике. (Тако се, на пример, дружио са Езром Паундом, Јулијусом Еволом, Арном Брекером, Отом Скорценијем, Пјером де Вилмарестом, Рајмоном Абелиом, и другима.) Упознавши се са специфичностима наших конспиролошких истраживања, господин Парвулеско нам је ставио на располагање одређене полутајне документе који су нам омогућили да разјаснимо многе најважније детаље планетарне геополитичке завере. Од посебног значаја су материјали који се односе на делатност тајних окултних организација у Русији. У даљем излагању ми ћемо се потрудити да наведемо најзанимљивије моменте концепције Жана Парвулеска.

24. фебруара 1989. године пред члановима административног савета тајанственог Института специјалних метастратешких истраживања “Атлантис” у Лозани, Жан Парвулеско је поднео реферат под интригирајућим називом “Галаксија ГРУ”, с поднасловом “Тајна мисија Михаила Горбачова, СССР и будућност великог Евроазијског континента”. У том реферату, чију нам је копију предао господин Парвулеско, проанализирана је окултна улога совјетске војне обавештајне службе, познате под називом ГРУ (Главна Обавештајна Управа) и веза ГРУ са тајним Редом Евроазије. Као полазну тачку Парвулеско је узео књигу познатог специјалисте у области совјетских специјалних служби, чувеног француског контраобавештајца и руководиоца “Европског информативног центра” Пјера де Вилмареста, који је 1988. године у Француској објавио бестселер “ГРУ, најтајнија од совјетских специјалних служби, 1918-1988”.

ГРУ ПРОТИВ КГБ

Конспиролошки модел Вилмареста састојао се у следећем: “КГБ је продужетак партије, а ГРУ је продужетак армије. Већ по својој дефиницији армија штити државу, а КГБ штити

партију... КГБ се руководи принципом 'патриотизам у служби комунизма', а армија супротним принципом 'комунизам у служби патриотизма'". Полазећи од ове логике, супротности ГРУ и КГБ, као најтајнијих центара биполарне власти у СССР (армија и партија), Вилмарест гради своју занимљиву и аргументовану приповест о историји ГРУ. Тајни смисао невидљиве историје СССР, од Октобарске револуције до Перестројке, треба тражити управо у супарништву "суседа" – ГРУ, "Акваријума" или "војне јединице 44388" на Ходинки, и КГБ, "канцеларије на Лубјанки". Какав је узајамни однос супарничких специјалних служби с двама планетарним геополитичким Редовима, још тајнијим и скривенијим од тајних обавештајних служби?

Према Парвулеску, Евроазијски Ред био је нарочито активан у Русији почетком XX века. Он сматра да су његови представници били петроградски доктор Бадмајев, барон Унгерн-Штернберг, шведски тајни заштитници Распућина (који су потписивали своје шифроване поруке псеудонимом "Зелени") и низ других, мање познатих личности. Треба такође поменути посебну улогу будућег маршала Михаила Тухачевског који је, према Парвулеску, био посвећен у тајанствени "Орден Поларника" за време његовог боравка у немачком заробљеништву у логору Инголштат. Запањујуће је да у истом том логору и у истом периоду (1916-1918) срећемо друге најважније актере савремене историје генерала Де Гола, генерала фон Лидендорфа и монсињора Еуђенија Паћелија, будућег папу Пија XII.

Управо од ове групе руских геополитичких мистика штафета је касније била предата болшевичком режиму, али су се езотеричари континенталне оријентације углавном груписали у армији, у армијским структурама. Ту је био знатан број бивших царских официра који су ушли у редове црвених како би у будућности изменили нихилистичку оријентацију болшевика и створили Велику Континенталну Државу, прагматично користећи комунисте опседнуте месијанском идејом. При томе је важно и то да су се и међу самим црвенима налазили неки агенти Евроазијског Реда који су обављали тајну континенталну мисију. (Занимљиво је да је лево-анархистички окултиста и мистик био познати црвени разбојник Котовски. Извесне чињенице из његове биографије пружају основу за претпоставку да је и он имао контакте са Евроазијским Редом.) На тај начин, између предреволюционарних и постреволюционар-

них руских “евроазијаца” постојала је непрекидна веза. Стварање Црвене Армије било је дело агената Евроазије. Интересантно је тим поводом подсетити се историјске чињенице да је 27 дана после стварања Генералштаба Црвене Армије, 10. јула 1918. године, на Источном фронту бригада чекиста напала Генералштаб и уништила све његове чланове, укључујући и главнокомандујућег. Сурови рат између “црвених евроазијаца” из Армије и “црвених атлантиста” из ЧК Ђержинског није престајао ни на тренутак од првих дана совјетске историје. Али без обзира на жртве, агенти Евроазијског Реда међу црвенима нису напустили своју мисију. Тријумф евроазијаца било је стварање ГРУ (Главна Обавештајна Управа) у Црвеној Армији, 1918. године, под руководством Семјона Ивановича Аралова, бившег царског официра, који је пре 1917. године био повезан са војном обавештајном службом. Тачније, Аралов је био шеф Оперативног одељења Главног штаба, под који је потпадала и обавештајна служба. Специфичност његове делатности и онај загонетни, скоро мистични имунитет који је уживао овај човек током читавог свог живота, чак и у периодима најгорих “чистки” (умро је природном смрћу 22. маја 1969. године), и неки други детаљи његове биографије, сугеришу нам да у њему видимо човека Континенталног Реда.

БЕЛИ ЕВРОАЗИЈЦИ. ЦРВЕНИ ЕВРОАЗИЈЦИ

По Парвулеску, руска филијала Реда Евроазијаца после револуције је основана у Црвеној Армији, тачније у њеном најтајнијем одељењу – у ГРУ. Али то се тицало, наравно, само “црвених” Евроазијаца. “Бели” евроазијци у Европи су се већим делом приближили немачким националистима. Тако налазимо представнике овог Реда у Абверу, а касније у иностраним секторима СС и СА (посебно СА, чији је шеф Хајдрих и сам био убеђени Евроазијац, због чега је и пао као жртва интриге атлантисте Канариса). Револуција је поделила Русе на “црвене” и “беле”, али изван ове политичке и условне поделе постојала је друга тајна геополитичка подела на зоне утицаја двају тајних редова – Атлантског и Евроазијског. У црвеној Русији атлантисти су се груписали око ЧК и Политбироа, мада ниједанпут, све до доласка на власт Хрушчова, ниједан отворени “атлантиста” није заузимао положај Генера-

лног Секретара (Лењин и Стаљин су били евроазијци, или су се барем налазили под јаким утицајем Евроазијског Реда). Међу белом емиграцијом атлантиста није било мање него у самој Русији. Осим очигледних енглеских шпијуна – либерала типа Керенског и других демократа и социјалдемократа – чак је и у табору крајњих десничара, монархиста, атлантски лоби био изузетно јак; њему је припадао чак и “десни” филозоф Берђајев и многи други. (Огромна већина руских емиграната, који су се нашли у САД, припадали су управо овој геополитичкој оријентацији.)

У одређеном тренутку, почетком тридесетих година, мрежа агентуре ГРУ у Европи (нарочито у Немачкој) дубоко продире у структуре Немачке и Француске обавештајне службе, при чему мрежа ГРУ дуплира мрежу агената НКВД, а касније КГБ. Агенти ГРУ првенствено продиру у армијске структуре, те понекад заједничка евроазијска платформа чини од људи ГРУ и других европских обавештајаца не толико непријатеље колико савезнике и сараднике који у тајности од својих влада спремају нови континентални пројекат. Ту није реч о двоструким агентима, већ о јединству виших геополитичких интереса. Тако, на пример, у Немачкој ГРУ ступа у контакт са извесним Валтером Николајем, шефом “Бироа за јеврејско питање”. Захваљујући њему, ГРУ добија приступ највишем руководству Абвера, СС и СА. Централна фигура у тој мрежи био је сам Мартин Борман. (Ова чињеница била је савршено позната савезницима после истраге у вези са Нирнбершким процесом и многи од њих су били убеђени да се Борман после 1945. године скривао управо у СССР. Добро је познато да је сам Валтер Николај заиста прешао Русима маја 1945. године.)

ПАКТ РИБЕНТРОП-МОЛОТОВ И РЕВАНШ АТЛАНТИСТА

Што се тиче Мартина Бормана, пријатеља Рибентропа и Валтера Николаја, Жан Парвулеско прича једну крајње индикативну причу која помало разоткрива тајне окултног рата двају геополитичких Редова. Арно Брекер, славни немачки вајар, који је добро познавао Бормана, испричао је Парвулеску о једној чудној посети коју му је Борман учинио у Јакелс-бруку. Одмах после напада Хитлерове Немачке на СССР, 22. јуна 1941. године, Борман се појавио код њега без најаве, у

стању шока, напустивши своје место у Канцеларији Рајха. Том приликом, он је стално понављао једну исту загонетну фразу: “Овог јунског дана, Небиће је однело победу над Бићем... Све је свршено... Све је изгубљено...” Када га је вајар упитао нашта то мисли, Борман је оћутао, затим се окренуо према вратима, застао као да хоће још нешто да дода, а затим се предомислио и изашао, залупивши вратима.

Био је то крах дугогодишњих напора евроазијске агентуре. За атлантисте, пак, 22. јун 1941. године био је дан великог тријумфа: унутар-континентални рат двеју најмоћнијих евроазијских држава био је залог тријумфа Атлантског Реда, и то независно од тога на чијој ће страни бити победа. За Ред евроазијаца 22. јун 1941. године је догађај трагичнији неголи сама Октобарска револуција.

Важно је истаћи да су агенти Евроазијског Реда чинили све што је у њиховој моћи да спрече сукоб. Припреме за закључивање у највећој мери симболичног пакта “Рибентроп-Молотов” (узгред, обојица су били убеђени евроазијци), активно су водиле обе стране током дугог низа година. Већ 1936. године Стаљин, који је коначно почетком тридесетих година стао на страну евроазијског реда, наређује Берзину, начелнику ГРУ (Берзин је био изузетак од правила и агент атлантизма који је стајао на челу евроазијске организације и истовремено радио за НКВД): “Обуставите одмах сваку активност против Немачке!” (Треба истаћи да је Берзин игнорисао ово наређење.) Године 1937. Хајдрих и Химлер су у тајној достави уверавали фирера да “Немачка више није на мети делатности Коминтерне, као ни других совјетских подривачких активности”. Пакт Рибентроп-Молотов је био врхунац стратешког успеха евроазијаца. Али у последњем тренутку Силе Океана су извојевале победу. Евроазијци у ГРУ и шире у армији – Ворошилов, Тимошенко, Жуков, Голиков, и други – до последњег тренутка су одбијали да поверују у могућност рата, јер је озбиљност евроазијског утицаја (што значи русофилског лобија) у Трећем Рајху била савршено позната. (Националсоцијалистичку антисловенску пропаганду они су сматрали исто тако небитном и површном, као и марксистичку демагошку интернационалистичку реторику у СССР). Генерал Голиков (који је сакрио своје племићко порекло и прави датум рођења, као и своју праву биографију, из конспиративних “евроазијских” разлога) чак је повикао на потчињене, добивши обавештења о томе да су Немци прешли совјетску гра-

ницу: “Енглеска провокација! Истражите!” Он у том тренутку још није знао оно што је знао Мартин Борман: “Небиће је однело победу над Бићем”.

КОНТУРЕ АТЛАНТСКОГ ЛОБИЈА

Тајни Ред Атлантика има веома дугу историју. Неки аутори традиционалисти доводе га у везу са староегипатским иницијацијским групама, а посебно са сектом поштовалаца бога Сета, чији су симболи били Крокодил, Нилски Коњ (то јест водене животиње), као и Црвени Магарац.⁹

Касније се секта Сета спојила с различитим феничанским култовима, нарочито с крвавим култом Молоха. Према француском конспирологу из XIX века, Клоду Грасеу д’Орсеу, ова тајна организација опстала је много векова после пропасти феничанске цивилизације. У средњовековној Европи носила је назив секте “менестрела Морвана”, чији је амблем била “Игра Смрти”, “Dance Macabre”. Грасе д’Орсе је тврдио да је Лутерова Реформација била спроведена по налогу те секте и да се протестанти (нарочито англосаксонски и француски) до данас налазе под њеним утицајем. Жан Парвулеско сматра да је Ђузепе Балзамо, познатији као Калиостро, био један од најважнијих агената управо тог тајног Реда који је крајем XVIII века испливао на површину под маском нерегуларног “египатског” масонства обреда Мемфис, касније Мемфис-Мицраим.

Оваква симболичка предисторија атлантиста карактерише суштину њихове геополитичке и културно-економске стратегије. Њен смисао се своди на истицање “хоризонталних” вредности, на истицање у први план нижих аспеката људског бића и друштва у целини. То не значи да је атлантизам истовестан вулгарном материјализму, али “материјални”, чисто економски, трговачки аспект људске делатности заузима у њему централно место. Свођење система вредности на чисто људску раван претпоставља индивидуализам и радикални антропоцентризам који је својствен атлантизму у свим његовим манифестацијама. Паралелно овом свођењу, нужно настају карактеристични “атлантски” скептицизам и депресивна иронија у односу на идеалну, надљудску димензију живота. И заиста,

⁹ В. Жан Робен, *Тајна друштва на апокалиптичком састанку*; Ж. М. Алеман, *Рене Генон и Седам кула ђаволових*”, итд. (Прим. аут.)

лик Црвеног Магарца и “Игра Смрти” изврсно одражавају суштину “атлантске” скепсе. И по чудној логици историје, најрадикалнији облици протестантске индивидуалистичке, критичке друштвене и религиозне свести заиста су после Лутерове реформе били као магнетом привучени атлантским регионима – Енглеској, и још даље на запад, још дубље у Атлантик – према Америци. Тамо су повољно тло нашли најекстремнији облици радикалног протестантизма у виду баптиста, квекера и мормона. (Ж. М. Алеман је истицао симболичну подударност: Христофор Колумбо је из луке Кадис, која је историјски била најважнији центар феничанских колонија на Иберијском полуострву, кренуо на своје атлантско путовање које се завршило открићем Америке.)

Али утврђивање Реда Атлантика на крајњем Западу и стварање посебне, изразито атлантске цивилизације у САД, по пројекту овога Реда, било је само међустапа у плановима “неокартагинских” атлантиста. Следећи стратешки корак се састојао у извозу атлантског модела на друге континенте, у геополитичкој колонизацији целе планете, у преношењу Запада у мистичком и геополитичком смислу на читав свет, укључујући, наравно, и сам Исток. Стога је мрежа атлантске агентуре у државама Евроазије не само имала одбрамбени циљ (слабљење алтернативне геополитичке силе), већ и предвиђала офанзивна дејства.

Авангарда “атлантизма” у Европи су постали “леви”, “анархистички” подривачки покрети, мада је и у њиховој средини увек постојала унутрашња евроазијска опозиција. Међутим, “економски социјализам” и “комунизам” у њиховом теоријском и чистом виду треба схватити као форме “атлантске” пропаганде, политичко-социјалне маске тајног Реда Црвеног Магарца. Ако се узме у обзир особеност геополитичких и окултних доктрина атлантског пола, биће савршено јасно зашто су англосаксонске државе у толикој мери подстицале “леве” подривачке покрете у континенталним европским и евроазијским земљама, док у Енглеској, а нарочито Америци, “комунисти” и “социјалдемократи” чине ништаван проценат. За атлантски лоби “левичари” су увек били пета колона у Евроазији. Одатле и потиче природна хармонија руских атлантски усмерених комуниста и англосаксонских капиталиста која често доводи у ћорсокак спољне истраживаче и историчаре. Они су у недоумици поводом таквог потпуног узајамног разумевања “класних непријатеља” “месијанских” бољшеви-

ка, с њиховом диктатуром пролетаријата, и банкара Волстри-та, с њиховим култом Златног Телета.

Тајно друштво Игре Смрти, Црвеног Магарца, “менестре-ла Морвана”, братство Океана – сви ови ликови ће нам по-моћи да продremo у логику светског атлантског лобија, који тежи не само да заштити своја “острва”, већ и да претвори целу планету у “Картагину”, у јединствено свеопште “људско тржиште”.

КГБ У СЛУЖБИ “ИГРЕ СМРТИ”

Пјер де Вилмарест је јасно дефинисао ЧК (ОГПУ, НКВД, КГБ) као “продужетак партије”. Тачније речено, то је тајни центар партије, њен интелект и њена душа. Жан Парвулеско је ову дефиницију допунио окултном геополитичком димен-зијом. Према Парвулеску, КГБ је центар најнепосреднијег утицаја Атлантског Реда, Реда Игре Смрти. КГБ представља спољашње покриће тог Реда. О окултној позадини ове орга-низације нагађали су многи. Неки су чак говорили да у КГБ постоји тајна организација за парапсихолошка истраживања, такозвано црномагијско “Друштво Вија” у коме су, наводно, бивали посвећени сви руководиоци СССР. Међутим, гласине о загонетном “Друштву Вија” више представљају поједноста-вљени гротескни опис много истанчаније и дубље реалности јер се окултна мисија КГБ нипошто не своди на магијске или парапсихолошке експерименте за које је, треба истаћи, ова организација заиста увек испољавала неко ненормално, пове-ћано интересовање. КГБ је од самог почетка грађен као чисто идеолошко-казнена структура чија је дужност да надзире со-цијални и културни простор, потчињен комунистима. Кому-нисти су се у својој идеолошкој, месијанској и марксистичкој димензији увек понашали према евроазијском становништву подређених области као *колонизатори*, као *дошљаци*, увек одржавајући идеолошку дистанцу од потреба и интереса ста-роседелачког становништва. На чисто “идеалном” нивоу, они су тежили да евроазијским народима наметну њима неприрод-ни економски централистички модел, за шта им је било не-опходно коришћење репресивног апарата. ЧК (НКВД, ОГПУ, КГБ) био је од самог почетка пародијски “витешко-идеоло-шки” ред, чији је задатак био кажњавање аутохтоног станов-ништва и гушење његових природних, исконских тежњи. ЧК

(и КГБ) такође је исповедао тезу “крв изнад тла”, али сада у потпуно изопаченој, крваво садистичкој варијанти, као оживљавање успомене на крвави култ феничанског Молоха с којим је атлантска агентура била типолошки и генетски повезана. ЧК КГБ су увек служили Игри Смрти. Многи парадокси и приче невероватне по својој нељудскости, у вези са овом мрачном организацијом, биће разумљивији ако узмемо у обзир не само метафоричку већ и окултно-езотеричну везу овог Реда с прастарим блискоисточним култовима. Следбеници тих култова никада нису престали да постоје у стварности, настављајући свој тајни ланац кроз тајне европске и блискоисточне организације атлантског типа.

КОНВЕРГЕНЦИЈА ОБАВЕШТАЈНИХ СЛУЖБИ И “ПОЛАРНА МИСИЈА ГРУ”

ЦИА, као инструмент америчког атлантизма, типолошки спада у исту конспиролошку категорију. Штавише, у оснивању ове организације учествовали су истакнути представници америчког масонства које, узгред речено, европски масони сматрају нерегуларним, то јест јеретичким и секташким. (Треба, уосталом, поставити питање да ли у САД уопште постоји било шта у области религије или метафизике, што не би било јеретичко и секташко?) ЦИА, као и КГБ, никада није била равнодушна према магији и парапсихологији. У целини, њена улога у савременој цивилизацији потпуно је упоредива с улогом КГБ, мада крваво-садистичка суштина у њеном случају није толико очигледна. ЦИА (и њени претходници), заједно с енглеском обавештајном службом, почетком века су покрили Евроазију мрежом своје агентуре која је непрестано утицала на ток историјских догађаја у атлантском кључу. У извесном смислу, оправдано се може говорити о “конвергенцији специјалних служби”, о “спајању” КГБ и ЦИА, о њиховом лобијском јединству на геополитичком нивоу. Управо се тиме објашњава обиље такозваних “совјетских шпијуна” у највишим круговима власти Америке, почев од Хиса па све до Радерфорда, који је, према неким ауторима, пројекат водоничне бомбе предао совјетским нуклеарним истраживачима. (Узгред, могуће је да се баш преко атлантског лобија совјетско-америчких нуклеарних научника академик Сахаров упознао са мондијалистичким пројектима антиевроазијске оријентације, које

је он касније уградио у основу својих социјалнополитичких и футуролошких погледа.)

Ваља истаћи да се мрежа агената ГРУ, која је дуплирала мрежу КГБ у САД и другим англосаксонским земљама, налазила у сталном тајном сукобу са агентуром “суседа” са Лубјанке. Узимајући у обзир радикалну супротност геополитичке и чак метафизичке оријентације ове две совјетске тајне структуре, било би логично претпоставити да су реални или једини противник ЦИА били агенти ГРУ, а нипошто КГБ.

Конвергенција тајних служби, као и конвергенција совјетских комуниста највишег ранга из времена перестројке са америчким мондијалистима, заснивају се на јединству фундаменталне геополитичке оријентације, на јединству тајне структуре која управља и атлантистима Запада и атлантистичким агентима на Истоку, који понекада заузимају највиша места у државној и политичкој номенклатури. Али потпуно и отворено спајање ове две филијале Реда Игре Смрти до неког времена спречавали су напори алтернативног евроазијског лобија, који је генетски повезан са ГРУ и совјетским Генералштабом. Тај лоби укључује у своју мрежу многе европске и азијске обавештајне структуре (посебно Немачке, Француске – повезане с тајним геополитичким пројектима генерала Де Гола – арапске, итд.). Све њих обједињује служење алтернативном Реду, Реду Евроазије, који се још назива и “Менестрелима Мурсије” или поларним Редом “Хелиополиса”, Редом Аполона, сунчаног победника над Змијом-Питоном, оном Змијом коју је грчка традиција поистовећивала с египатским богом Сетом, с Црвеним Магарцем.

СЈАЈ И ПОМРАЧЕЊЕ ЕВРОАЗИЈСКОГ СУНЦА

Испитајмо у главним цртама перипетије окултног рата Евроазијског Реда против Реда Атлантика унутар совјетског система. Као што смо рекли у претходним поглављима, Лењин се у целини придржавао евроазијске оријентације. Карактеристично је да је у Лењиново време ГРУ створио и на његовом челу стајао отворени евроазијац Семјон Иванович Аралов. Управо је Аралов у структуру ове тајне армијске организације уградио евроазијске континенталне принципе, окупивши око себе највреднију и најспособнију “браћу Евроазије”, која су, слично њему, прешла на страну црвених ради оства-

рења посебне метаполитичке мисије. Занимљиво је да је почетком шездесетих година Аралов објавио књигу под карактеристичним насловом “Лењин нас је водио до победе”. Овде треба прецизирати један важан детаљ: такозвана “Лењинова гарда”, упркос политичкој блискости Лењину, на геополитичком нивоу је у огромној већини припадала алтернативној, атлантској геополитичкој оријентацији. “Најближи саборци Лењина”, а не “властољубиви тиранин Стаљин” (као што многи данас погрешно сматрају), стајали су иза његовог уклањања са места руковођења земљом. Крај Лењинове власти означио је прелазак власти у руке атлантиста. И заиста, током друге половине 20-их и прве половине 30-их година примећује се знатно побољшање односа СССР са англосаксонским земљама, на првом месту са САД. Упоредо са овим, видимо и симптоматичне кадровске промене у ГРУ. На место евроазијца Аралова постављен је атлантиста и чекиста Берзин, који ствара своју обавештајну структуру са ослоном на Коминтерну и комунистичке фанатике, то јест на атлантистичке елементе. Али Берзину не полази за руком да у потпуности измени оријентацију ГРУ. Структуре које је створио Аралов биле су довољно снажне и истовремено довољно еластичне да се не предају без борбе. Тим пре што, и поред свих напада ЧК НКВД на армију, војне структуре имају значајну власт и штите своју интелектуалну геополитичку елиту у крилу ГРУ.

Обратимо пажњу на један детаљ сви руководиоци ГРУ, који су сменили Аралова, пре почетка Великог отаџбинског рата били су стрељани. Набројмо их: О. А. Стига, А. М. Никонов, Ј. К. Берзин, И. С. Уншлихт, С. П. Урицки, Н. И. Јежов, И. И. Проскуров. Сви су они (осим генерала Проскурова) били неармијски кадрови, сви су радили против евроазијске идеје, али то није сметало да ГРУ остане чисто евроазијска организација, која је тајно радила на остварењу великог континенталног пројекта.

Оставка Берзина 1934. године, после деветогодишњег боравка на положају шефа ГРУ, значила је озбиљну прекретницу у окултном рату иза кулиса совјетског руководства. Долазак Хитлера на власт необично је ојачао позиције “континенталног лобија” у совјетском руководству. Од 1934. агентура ГРУ почиње да припрема немачко-руски стратешки савез, чији врхунац је био пакт Рибентроп-Молотов. Стаљин коначно разоткрива своју приврженост евроазијској оријентацији, сматрајући да ће антиатлантске тенденције националсоцијализма

одвући пажњу англосаксонских држава и да је у таквој ситуацији могуће најзад учинити корак у правцу уништења моћног “атлантског” лобија унутар СССР. Почиње уништавање “Лењинове гарде”. Сви Стаљинови процеси, који понекад изгледају апсурдни и потпуно неосновани, у суштини су били дубоко засновани на геополитичком плану. Све “десне” и “леве” завере биле су најчистија реалност, мада се Стаљин није усуђивао да отворено прозове и оптужи цео “атлантски лоби” који је већ одавно деловао у совјетском руководству. Очигледно је да је имао разлога да се прибојава страшне и жестоке реакције. Зато је био принуђен да маскира своје претензије према једној или другој групи кадрова на највишим положајима “условним” оптужбама или алегоријским етикетама. Слој по слој уништавао је Стаљин агенте “Нове Картагине”, али је и повратна реакција била неминовна. Нарочито је озбиљан ударац евроазијском лобију задао убиство шефа ложе “Поларника” у крилу Црвене Армије, маршала Тухачевског. И у овом случају су освета атлантиста Тухачевском и све оптужбе које су му упућиване биле дубоко основане, али, наравно, у “атлантистичкој” перспективи, у контексту антиевроазијске диверзије.

ПОСЛЕ “ПОБЕДЕ”

Хитлеров напад на СССР био је велика евроазијска катастрофа. Након страшног братоубилачког рата двају геополитички, духовно и метафизички блиских и сродних народа, двају антиатлантски оријентисаних режима, Стаљинове Русије и Хитлерове Немачке, победа СССР била је, у ствари, истоветна стратешком поразу. Јер, читаво историјско искуство показује да се Немачка никада не мири с поразом, што значи да победник већ самом чињеницом своје победе заплиће чвор новог, будућег конфликта, сеје семе будућег рата. Осим тога, Јалта је приморала Стаљина да се солидарише са Савезницима, то јест са оним силама које су увек биле заклету непријатељи Евроазије. Стаљин, који је савршено схватао геополитичке законе и који је већ учинио свој евроазијски избор, није могао да не буде свестан тога. Одмах после пораза Немачке, Стаљин је почео реализацију новог геополитичког пројекта, Варшавског уговора, заједнице земаља Источне Европе, под знамењем Велике Совјетске Русије. И одмах су избили први

конфликти и несугласице са атлантистима. До 1948. године Стаљин је још скривао своје континенталне намере, чак је одобрио и стварање државе Израел, што је била најважнија стратешка акција Енглеске (и шире атлантизма) ради јачања свог војног, економског и идеолошког утицаја на Блиском Истоку. Али већ 1948. године, користећи се, осим свега осталог, јачањем унутарполитичких позиција армије (Жуков, Василевски, Штеменко, и други), Стаљин се вратио ортодоксној евроазијској геополитици, обновио антиатлантске чистке у совјетском руководству и упутио “проклетство” Израелу као антиконтиненталној формацији коју су створили “англосаксонски” шпијуни.

На чудан начин се Стаљинова смрт подударила са најдраматичнијим и најнапетијим тренутком у реализацији његових евроазијских планова, када је постала актуелна перспектива новог континенталног савеза СССР-Кина, што је могло у корену да измени логику планетарног распореда снага и да донесе реванш Великом Реду Евроазије. Ако се узму у обзир ти разлози и геополитички аспекти постстаљинског курса СССР, верзија о Стаљиновом убиству (верзија коју истичу многи европски историчари) биће више него веродостојна. Већина историчара такође подвлачи и главну улогу НКВД и његовог шефа, злокобног Берије, заклетог непријатеља ГРУ, Генералштаба и Евроазије у планираном убиству Стаљина.

Године 1953, осам година после псеудопобеде, до праве Победе био је само један корак (као и 1939. године). Али, уместо тога, свет је видео Погибију Титана.

“ПОЛАРНА” МИСИЈА ГЕНЕРАЛА ШТЕМЕНКА

По Жану Парвулеску, почев од друге половине 40-их година кључна фигура евроазијског геополитичког лобија у СССР био је генерал-пуковник Сергеј Матвејевич Штеменко (1907-1976). Његови високи заштитници били су маршал Жуков и генерал Александар Поскребишев (који је, према неким изворима, под Стаљином обављао мисију аналогну мисији Мартина Бормана под Хитлером, то јест био је проводник германофилских идеја). Шездесетих година Штеменко је био један од најважнијих људи у Совјетској Армији: у различитим периодима био је командант оружаних снага земаља Варшавског уговора, начелник Генералштаба СССР. Али најбит-

нија његова дужност, у складу са основном линијом нашег конспиролошког истраживања, била је дужност начелника ГРУ од 1946. до 1948. и од 1956. до 1957. године. Управо под Штеменком у ГРУ је у потпуности била васпостављена “поларна”, окултна и тајна димензија коју је у темеље те структуре поставио оснивач ГРУ, Аралов.

Пјер де Вилмарест је називао генерал-пуковника Штеменка првим и најистакнутијим совјетским геополитичарем. Штеменко је био отворени и недвосмислени присталица Великог Континенталног Пројекта у пуној сагласности с традиционалном логиком евроазијског Реда. У својој књизи Вилмарест је писао о њему: “Штеменко је припадао посебној касте совјетских официра који су, премда “совјетски”, ипак били типични Великоруси по духу, и експанзионисти по убеђењу”. И даље: “За ту касту СССР је империја која је позвана да управља евроазијским континентом, и то не само од Урала до Бреста, већ и од Урала до Монголије, од Централне Азије до Средоземља”. У Штеменкове стратешке планове улазио је мирни економско-културни продор у Авганистан (о чему је говорио од 1948-1952. године), улазак совјетских трупа у арапске престонице Бејрут, Дамаск, Каиро, Алжир. Већ 1948. године Штеменко је истрајавао на посебној геополитичкој улози Авганистана који би омогућио да СССР добије излаз на Океан и ојача војну моћ совјетске флоте у Црном и Средоземном мору. Треба истаћи да је чувени адмирал Горшков био близак пријатељ генерал-пуковника Штеменка.

Штеменко и његов обновљени окултни одсек у ГРУ створили су под Стаљином моћну и развијену мрежу евроазијског утицаја која, упркос свим Беријиним покушајима да је уништи, није била разорена чак ни после Стаљинове смрти. Наравно, од 1953. године до средине шездесетих година евроазијски лоби у армији ипак је био принуђен да заузима одбрамбене позиције. Радници ГРУ су 23 године (1963-1986) морали да трпе, у својству неизбежног зла, као начелника ГРУ, атлантског агента с Лубјанке, бившег “смершевца”, генерала Петра Ивашутина. Био је то нужан компромис.

Генерал-пуковник Штеменко, агент “Поларног Реда”, Ред Евроазије – то је онај кључ који нам може помоћи да схватимо тајну логику совјетске историје од Хрушчова до перestroјке. Та историја, као уосталом и сва светска историја, није ништа друго до отворена и скривена борба двају тајних редова, “менестрела Морвана” и “менестрела Мурсије”, по-

штовалаца египатског Сета, Црвеног Магарца, и поштовалаца северног, поларног Аполона, убице Змије Питона.

НИКИТА ХРУШЧОВ, АГЕНТ АТЛАНТИДЕ

Хрушчов је био први штићеник атлантског лобија који је постао аутократски владар СССР. И поред несугласица с Беријом, Хрушчов се ослањао управо на КГБ и у одређеном тренутку је направио свој коначни избор, супротан избору Лењина и Стаљина. Делатност Хрушчова била је усмерена на уништење унутарњих структура евроазијаца у СССР, као и на подривање глобалних континенталних пројеката над-државног планетарног блока. Долазак Хрушчова на власт био је у ствари долазак на власт КГБ.

Учврстивши се на свом положају, Хрушчов почиње да наноси ударац за ударацем свим нивоима континентално-патриотског лобија. Сва његова пажња била је концентрисана на англосаксонске земље, нарочито на САД. Хрушчовљева парола “достиги и престижи Запад” означава усмереност управо на атлантске силе и признање њихове социјално-економске предности. Тезе о скором доласку комунизма имају за циљ поновно буђење “лево-месијанских”, “бољшевичко-интернационалистичких” тенденција, које су биле скоро заборављене током дугих година евроазијског империјалног политичког стаљинизма. Хрушчов је тежио да нанесе ударац свим “укорењеним” традиционалним структурама које су се очувале захваљујући тајном покровитељу Евроазијског Реда, чак и у најстрашнијим временима црвеног терора. Хрушчов је хтео да се коначно обрачуна с руском православном Црквом.

Хрушчов је био “американиста” и “атлантиста” у свему: почев од чувеног прекоатлантског “кукуруза”, па све до војних концепција које се заснивају искључиво на коришћењу интерконтиненталних ракета на штету свих осталих врста наоружања. Он уопште није водио бригу о евроазијском континенту. Њега су бринули Латинска Америка, Куба, итд. Између атлантиста из војног кабинета Хрушчова (чији је шеф био маршал С. С. Бирјузов) и евроазијаца из групе Штеменка, настаје скоро отворени сукоб. Хрушчов инсистира на концепцији “нуклеарног интерконтиненталног блицкрига”, што са континенталног аспекта није ништа друго до стратешка диверзија која слаби реалну војну моћ континенталних снага,

уништава економију и ствара планетарну апокалиптичку претњу. После смењивања Хрушчова “Краснаја звезда” је са пуним правом писала: “Стратегија, које смо се ми на крају крајева одрекли, могла се родити само у болесном мозгу”. Штеменко је још раније упозоравао у истом часопису: “Ни по коју цену се не сме безбедност СССР заснивати *само* на балистичким интерконтиненталним ракетама”.

Почев од Хрушчова долази до коначне поделе унутар државних функција: “чисти партијци” и представници Лубјанке се од сада солидаришу са Хрушчовљевој стратегијом “нуклеарног блицкрига” (Совјетска Армија постаје први талац “нуклеарних терориста из КПСС”, тачније атлантског крила КПСС), а евроазијци и лобисти из ГРУ инсистирају на развоју конвенционалног наоружања и покушавају да се реванширају преко војних истраживања космоса.

Године 1958. Хрушчов одстрањује с власти моћног и изузетно популарног евроазијског маршала Жукова. Године 1959. он прави свој други офанзивни корак – на чело ГРУ поставља једну од најомраженијих фигура совјетске историје, крвавог целата, чекисту Ивана Серова, познатог под надимком “Стрводер”. Ову крваву личност – идеални тип карактеристичан за Ред Црвеног Магарца у целини – мрзео је Генералштаб и, наравно, на првом месту, сами радници ГРУ, патриоти Евроазије. Други “атлантиста”, генерал Миронов, постаје одговорни начелник такозваних “административних органа”, што подразумева надзор над основним армијским и обавештајним јединицама.

Подвучимо такође и занимљив детаљ: управо у време Хрушчова доминацију “тоталитарно-хегелијанске линије” у совјетској “ритуално-марксистичкој философији” (која претпоставља примат наиндивидуалних, објективних фактора над индивидуалним и субјективним) замењује доминација “субјективно-кантовске” линије (која претпоставља примат индивидуалистичког и “субјективног” над “објективним”). Од тог времена почиње нагла деградација општег образовања, појављује се нова плејада “хрушчовљевих” академика и научника који су представљали олош неквалификованих и надмених дилетаната. (Наведимо пример типичног “хрушчовца” А. Н. Јаковљева који је признао да је критиковао Маркузеа не удостојивши се чак ни да га прочита; научници из Стаљиновог доба, који су у својеврсном облику настављали предреволюционарне академске традиције, по правилу су се

одликовали познавањем оних аутора које су они, искрено или не, критиковали.) Са Хрушчовом, у друштву отпочиње постепено ширење “атлантски” оријентисане, обескорењене и космополитске интелигенције, коју невидљиво одгаја КГБ чак и у њеним најрадикалнијим и дисидентским варијантама. Теме Запада, теме САД почињу да се шире у СССР као “забрањени” али “привлачни” идеал управо од краја 50-их и почетка 60-их година.

ДУГ ПУТ ДО 1977. ГОДИНЕ

Смењивање Хрушчова било је неоспорно дело Реда Евроазије. Карактеристично је да се осам дана после његовог одласка с положаја Генералног секретара руши авион у којем су се налазила два кључна агента “атлантског” лобија: маршал Бирјузов и генерал Миронов. После Хрушчовљевог нокаута евроазијци почињу постепено да обнављају своје позиције. Леонид Брежњев је личност коју подржавају евроазијци.

Занимљиво је шта је писац Смирнов писао 1965. године: “9. маја 1965. године, на паради победе у Москви, испред колоне ветерана треба да прође, обележавајући двадесетогодишњицу Победе, маршал Жуков, украшен ратним ордењем”. После седмогодишње Хрушчовљеве немилости, Жуков је поново био рехабилитован. То је била права победа ГРУ.

Али тријумф Реда Евроазије за време Брежњева далеко од тога да је био потпун. “Атлантисти” из КГБ нису намеравали да се предају. Континентални пројекти су непрестано били ометани и онемогућавани. Средином 60-их година дошло је чак до парадоксалне ситуације, када су перспективе континенталног блока биле разматране мимо СССР.

У том погледу интересантни су подаци о преговорима Артура Аксмана, бившег шефа организације “Хитлерјугенд” и припадника евроазијског лобија унутар СС са Чу Ен Лајем поводом стварања јединственог континенталног блока Пекинг-Берлин-Париз, без СССР. Лавал, па чак и сам генерал Де Гол, поздравили су такав пројекат. Њему се касније придружио и Букурешт. Артур Аксман је у Мадриду испричао Жану Парвулеску следећу епизоду његовог лета у Пекинг: истим авионом је летела група совјетских официра која се потрудила да убеди Аксмана у нужност укључивања у тај евроазијски пројекат и СССР-а, што је, уосталом, био стари сан

Аксмана, противника Хитлеровог антисловенског расизма још од времена његовог учешћа у евроазијском лобију унутар СС (круг СС-хауптмана Александра Долежалека, Рихарда Хилдербранта, Гинтера Кауфмана и других, повезан, наравно, са Валтером Николајем и Мартином Борманом). Официри ГРУ су Аксману такође саопштили о интригама атлантског лобија у СССР који поставља несавладиве препреке геополитичким пројектима, чији је циљ добро континента, што значи и свих континенталних сила од којих је највећа СССР.

Користећи своју традиционалну тактику, атлантисти из КГБ су натерали Армију да се мири са Ивашутином (старим чекистом и крајње непопуларном фигуром) који је на челу ГРУ провео пуне 23 године. Али, ипак, почев од 1973. године, Брежњев је све више увлачио војнике у руковођење земљом. Године 1973, маршал Гречко је постао члан Политбироа. Устинов (који га је сменио) такође је улазио у тај орган, премда треба имати у виду да су руководиоци КГБ Андропов, а касније и његов наследник Чебриков били чланови Политбироа од 1967. године.

Али врхунац тријумфа Армије и ГРУ била је 1977. година, када је новим Брежњевљевим уставом основан Савет безбедности који је постао самостална и формално независна правна и политичка снага. То је била победа Армије над КГБ. Победа Евроазије. Опрезни и спори Брежњев је извршио промену закулисног поретка унутар совјетске структуре власти, коју је и обећао евроазијском лобију. Армија је сада у самом врху имала своје пуноважно представништво.

Брежњевљева стратегија била је у целини континентално оријентисана, мада је главна сфера стратешких интереса ипак постао космос и космичко оружје. Паралелно са разрадом пројеката космичког рата, геополитичари епохе Брежњева су разрађивали и одговарајуће идеолошке и политичке моделе, којима се узима у обзир нова стратешка и војна терминологија и типологија космичке ере. У том контексту важно је поминути идеје писца и идеолога патриотског покрета А. Проханова, који је тесно повезан са одређеним геополитичким групама Генералштаба од времена маршала Огаркова. Проханов тврди да су совјетско-евроазијски војни стратеги краја 70-их и прве половине 80-их година озбиљно разрађивали пројекте нове континентално-космичке цивилизације, засноване на споју духовних, националних и метафизичких традиција Евроазије са ултрасавременом техником, космичком стилистиком

и глобалним системом “нових комуникација”. То би, по мишљењу Проханова, требало да постане евроазијски одговор на америчке моделе “ратова звезда”, који представљају будућу космичку еру као тријумф англосаксонске идеје не само на планети већ и у свемиру. Америчком Свемиру, америчком Космосу “национално-футуристички” идеолози Генералштаба, према Проханову, спремали су се да супротставе Руски Свемир, Евроазијски Свемир, лик Велике Евроазије, пројектован на бескрајне просторе звезда и планета. “Суседи” с Лубјанке изабрали су Космос организован према типу “острвских” трговачко-колонијалних цивилизација крајњег Запада. Амерички модел их је у потпуности задовољавао. Тако се у најновијим технолошким облицима поново сусрећемо с прастарим темама, с гласом хиљадугодишње историје, зовом наших далеких предака који су, у суштини, увек решавали један јединствени проблем: “Треба ли срушити Картагину?”, ма у каквом виду да је тај проблем био представљен.

ГЕОПОЛИТИКА МАРШАЛА ОГАРКОВА

Један од најнепосреднијих наследника Штеменкове геополитичке мисије био је маршал Н. В. Огарков, истакнути геополитичар, стратег и евроазијац. Он је настављао дело “Поларног” Реда у армији до средине 80-их година.

Од тројице Брежњевљевих начелника Генералштаба – Захаров, Куликов, Огарков (сва тројица убеђени евроазијци) – најистакнутији је, без сумње, био Огарков, генијални мајстор прикривања који је много пута стратешки надиграо како спољашње, тако и унутрашње атлантисте. Управо је Огарков био организатор “Прашке операције” која је прошла тако глатко само зато што му је пошло за руком да потпуно збуну обавештајне службе НАТО и подметне им сјајно припремљене дезинформације. Занимљиво је истаћи да су догађаји “Прашког пролећа”, који су се за демократске пучисте завршили “тужном јесени”, у извесном смислу били стратешки двобој двеју личности, посвећених у најдубље тајне планетарног сукоба. Данас је општепознато да је окултни режисер и аутор “Прашког пролећа” био Давид Голдштикер. Голдштикеру се у овој операцији супротставио евроазијац Огарков, и треба нагласити да победа Огаркова није била просто победа грубе силе совјетских тенкова, већ победа мисли, лукавства и изванред-

ног владања вештинама дезинформације и “камуфлаже”. Помоћу тих вештина руководство НАТО било је доведено у потпуну заблуду и није стигло да реагује на време, на шта су, наравно, доктор Голдштикер и његове креатуре (Дубчек, Хавел и други) углавном и рачунали.

Огарков је био иницијатор стварања “Специјалних јединица”, чији је задатак био извршавање локалних и муњевитих акција у позадини противника, што је савршено неопходно ради успеха континенталних, локалних војних операција. Геополитички, маршал Огарков увек је (за разлику од прикривеног и опрезног евроазијца Гречка) отворено бранио “евроазијски пројекат” и тежио да трансформише оружане снаге СССР тако да могу на најбољи начин да делују у дуготрајном, локалном рату у којем преовлађује обично наоружање. После Хрушчова, питање “нуклеарног и интерконтиненталног” наоружања добило је симболички смисао – у зависности од акцента војне доктрине, који се ставља било на “глобални”, било на “локални” рат, у армијским круговима су одвајали “своје” од “туђих”, то јест представнике атлантистичког од евроазијског лобија: “локални рат” уз примену обичног наоружања и без коришћења нуклеарног оружја био је лозинка “евроазијаца”, а “тотални нуклеарни рат” лозинка атлантиста који никада нису престајали да врше свој идеолошки притисак на армију.

Око Огаркова се груписала војна елита евроазијске оријентације. У првом реду, његови саборци били су маршали Ахромјејев и Јазов. Обојица су, нарочито Ахромјејев, били посвећени у тајне реда “Поларника” који је у Совјетској Армији основао још Михаил Тухачевски, паралелно сличној организацији Аралова коју је овај створио одмах после појаве ГРУ.

АВГАНИСТАНСКА КАТАСТРОФА

Концентрација огромне власти у рукама евроазијских високих војних руководилаца, после 1977. године, постала је претња атлантистичком клану. КГБ и други служитељи “Игре Смрти” унутар совјетског руководства били су принуђени да предузму неке хитне узвратне мере. Подаци нам омогућавају да претпоставимо како је авганистански рат инспирисао КГБ како би, током дуготрајног и бесмисленог конфликта, дискредитовао Армију и испровоцирао атлантско мешање у унутра-

шњу политичку ситуацију од стране САД. Специјалисти за окултну совјетологију, као што су Пјер де Вилмарест и Жан Парвулеско, сматрају авганистански конфликт за провокацију КГБ против совјетске армије и, шире, против читавог евроазијског лобија.

Познајући геополитичке пројекте генерала Штеменка, а посебно геополитику и стратешку вредност Авганистана, људи с Лубјанке су одлучили да испровоцирају оружаном и насилно мешање у авганистанску унутрашњу политичку ситуацију. (Треба подвући да је сам Штеменко *искључивао* то мешање, инсистирајући на мирној интеграцији и постепеној економско-стратешкој инфилтрацији Авганистана, у потпуном складу с нормалном логиком сваке органске и природне економске и културне експанзије на осовини Север-Југ.) Али, не само почетак бесмисленог рата, већ и његово неодлучно, неодређено и млако вођење било је последица мешања КГБ у послове Армије, јер атлантистима је био потребан управо рат који ће СССР изгубити, рат који мора довести до коначног уништења евроазијског блока. Зато су у Авганистану специјалне јединице КГБ организовале терористичке акте против мирног авганистанског становништва, што је био апсурд, уколико су совјетске трупе хтеле да заиста интегришу Авганистан и од њега начине геополитичког вазала. Одозго, преко Партије и Политбироа, атлантисти су се, напротив, трудили да коче најцелисходније војне операције, понекад их прекидајући када би почеле да бивају исувише успешне. Пјер де Вилмарест тврди да је овај рат био изгубљен само зато што су у највишем совјетском руководству хтели да он буде изгубљен.

У сваком случају, овај рат је за Армију, ГРУ и Евроазијски Ред, постао кобан.

“ДЕСНИЦА” У КГБ И ПАРАДОКС АНДРОПОВА

У постбржењевском времену десио се један веома важан моменат, карактеристичан за целу историју невидљивог рата двају Редова. Његов смисао је у томе да се атлантски лоби, како смо већ више пута истицали, у Евроазији не ослања само на “левицу” (мада се, свакако, њој даје предност, услед извесне типолошке сродности њених концепција са системом атлантизма), него и на “десницу”. Управо из тог разлога послератни НКВД-КГБ, остајући суштински атлантски, прихватао

је одређене идеолошке црте армијске, конзервативне, “десне” оријентације. Водећи порекло од одреда антитрадиционалних, антируских и антидржавних казnenих црвених банди 20-их година, КГБ је у исто време потпао под значајан утицај “десних” евроазијаца из ГРУ и Генералштаба у време доминације Стаљиновог империјализма. Оваква двосмисленост КГБ логично је довела до одређеног компромиса у структури КГБ, којим се објашњавају све политичке и конспиролошке “чудноватости” у вези са овом организацијом. Док су суштина и главни центар КГБ остајали чисто атлантски и интегрисани у јединствену мрежу планетарних атлантистичких обавештајних служби, на периферији је, међу обичним сарадницима и чак међу официрима, створена потпуно “националистичка” атмосфера. Међутим, овај “национализам Лубјанке” (понекад у спрези са прилично снажном јудофобијом) увек је одговарао принципу “крв изнад тла”, то јест никада није поседовао властиту континенталну, империјалну, евроазијску димензију. А такво стање ствари је веома одговарало актерима Атлантског Реда, пошто је овај “наивни национализам” обичних сарадника служио као сјајна маска за мрежу антинационалне, “месијанске” и мондијалистичке агентуре.

Послератни КГБ је у целини типолошки био сличан панславистичким групама у царској влади уочи Првог светског рата, и расистичким, ксенофобним организацијама у Рајху, који су служили као маска за атлантску обавештајну мрежу.

Једино из ове перспективе треба посматрати долазак на власт Јурија Андропова, бившег шефа КГБ, после смрти Брежњева. Наведена мишљења, поводом двосмислености КГБ, помоћи ће нам да схватимо двоструку улогу Андропова двоструки лик оног актера кога истовремено сматрају оцем перестројке и демократизације, који је “направио Горбачова”, и крајњим конзервативцем, који је покушао да рестаурира тоталитарну епоху Лаврентија Берије. Занимљиво је да међу обичним Русима, у односу на Андропова круже две дијаметрално супротне оцене: “Андропов Јеврејин-циониста” и “Андропов патриота-антисемита” (наравно, оба ова одређења треба схватити “метафорично”). У ствари, загонетка Андропова је једноставна – он је типични предствник КГБ, то јест окорели и убеђени *атлантиста*, одан свом Реду “Игре Смрти”. Он је истовремено и “Јеврејин-циониста” и “патриота-антисемита” пошто овај пар антонимијских означитеља представља пар супротности само у сасвим упрошћеном конспиролошком

моделу. У стварности је конспиролошка слика много сложеніја. У њој одлучујући фактори нису национални и политички критеријуми, већ само фундаменталне и најчешће брижљиво скривене геополитичке оријентације.

Долазак Андропова на власт био је други страшни ударац Армији после почетка авганистанског рата. Сада се на кормилу државе налазио представник организације која је током читавог свог постојања тежила само једноме – уништити Ред Евроазије унутар СССР, уништити тајне структуре које су створили Аралов, Тухачевски, Штеменко, Огарков, Ахромеев и други евроазијци. Минирати Евроазију изнутра, једном и заувек учинити идеју новог континенталног блока неостваривом утопијом и фикцијом, обезбедити коначну победу “Новој Картагини” – САД, успоставити заједно са ЦИА Нови светски поредак на планети, Нови трговачки систем.

Долазак Андропова и “деснице” из КГБ, значио је заправо почетак перестројке.

ДВОСТРУКИ АГЕНТ МИХАИЛ ГОРБАЧОВ

Прелиминарну фазу перестројке, припрему нових кадрова, распоред улога, убацивање потребних људи у руководство, општи сценарио догађаја – све је то остварио Јуриј Андропов, заједно са другим аналитичарима атлантистичких специјалних служби и експертима из Реда “Игре Смрти”. Али, Андропов је савршено добро знао да ће у било којој етапи перестројке евроазијци покушати да се реванширају, избаце атлантите из КГБ из Политбироа, и поведу земљу евроазијским путем. Зато је избор главне личности нове политике пао на најнеопредељенијег и најнеодређенијег међу тадашњим високим руководиоцима, који је био тако опрезан, еластичан и љигав, да ниједна страна није знала за који Ред он заправо ради. С друге стране, због прастарих традиција Атлантског Реда којем је припадао Андропов, било је уобичајено да се посебна пажња поклања људима чија је спољашњост имала неки изразити дефект. Управо по овом принципу су бирани врховни свештеници култа египатског бога Сета, бога магареће главе. Горбачов са његовим белегом (који је, узгред, један муслимански традиционалиста протумачио као арапски натпис од трију слова Каф, Фа, Ра, што даје реч “кафир”, то јест “безбожник”), био је најпогоднија личност.

Истичући Горбачова, Андропов је рачунао на то да ће његова кандидатура одговорати обема геополитичким групацијама. Потреба разрешења унутарње напетости у СССР већ одавно се осећала, па би политику промена морали логично да подрже и атлантисти и евроазијци. Што се тиче атлантиста, њихова заинтересованост за промене била је очигледна, али ни евроазијци, после почетка авганистанског рата и доласка Андропова на власт, нису били заинтересовани за очување постојећег стања, те би зато лако пристали на промене. Горбачов је био погодан и користан свима.

У својству Горбачовљевих татора били су од стране двају непријатељских Редова постављени А. И. Лукјанов и А. Н. Јаковљев. Ове персоне биле су непосредни учесници разгранате континенталне завере, представљајући, међутим, две непријатељске стране.

ПРАВО ЛИЦЕ АНАТОЛИЈА ЛУКЈАНОВА

Почев од 1987. године, Анатолиј Иванович Лукјанов је стајао на челу такозваних “административних органа”. Од њега је сада зависила судбина сваког постављења или напредовања у служби међу вишим војним чиновима. Лукјанов, изражавајући увек лојалност према Горбачову, ипак се стално трудио да у евроазијском кључу растумачи двосмислене и магловите директиве новог шефа Кремља. Тежња Горбачова да оконча авганистански конфликт била је по вољи Армији, и има основа за претпоставку да је Лукјанов био умешан у ту геополитичку акцију. Исто тако еластичан и опрезан као Горбачов, Лукјанов је, за разлику од њега, имао строгу и јасну геополитичку оријентацију. Његов циљ, као што је то био циљ и Реда “Поларника”, била је Велика Евроазија, од Монголије до Средоземља, Pax Euro-Asiatica, велики континентални савез.

Дужност Лукјанова је била да контролише ГРУ и да врши надзор над Генералштабом, али, у стварности, овај педантни и мирни човек није био “надзорник у име месијанских бољшевика” над војном евроазијском државом у држави, већ изасланик ГРУ који је у име Армије вршио надзор над бољшевицима-атлантистима. Прикривајући се тиме да он, тобоже, стоји на позицији “левог центра”, Лукјанов је у Врховном Совјету остваривао посебну мисију, чији се смисао састојао у фор-

мирању парламентарног блока оријентисаног у корист тајне евроазијске мисије.

“МИСТЕР ПЕРЕСТРОЈКА”

Александар Николајевич Јаковљев је већ од почетка 70-их година био један од главних идеолога отвореног атлантизма у СССР. Треба му одати признање, он је са својим отвореним нападима на патриоте-евроазијце отпочео још 1974. године, када су позиције ГРУ биле веома јаке и када је Гречко већ био члан Политбироа. Отворено указујући на идеолошки програм “национал-бољшевичке” литературе, која је у то време служила као трибина за шифровану размену информација, идеја, концепција и пројеката за читав патриотски евроазијски лоби, Јаковљев је у извесној мери ризиковао. Упркос заузимању Андропова и високих кругова КГБ, после објављивања чувеног чланка “Против антиисторицизма” који је био манифест русофобског и антипатриотског атлантизма, ипак је морао да оде из Русије у иностранство. Истина, КГБ је одлучио да претвори “отров у лек” и искористи слање Јаковљева у Канаду ради активизације шпијунске атлантске мреже.

Према информацијама које наводи Жан Парвулеско у свом реферату “Галаксија ГРУ”, Јаковљев је у Отави, где је био упућен као амбасадор, ступио у контакт с Давидом Голдштикером. У то време Голдштикер је у САД заступао спољне интересе Израела, под изговором учешћа у поверљивим преговорима с једном чикашком фирмом која се бавила нуклеарном енергетиком. Др Давид Голдштикер који је, као што је познато, био важна личност не само у израелским специјалним службама, већ и непосредно у специјалним службама англосаксонских земаља (што потпуно подсећа на ситуацију карактеристичну и за совјетски КГБ), разрадио је заједно с Јаковљевом атлантску стратегију будуће перестројке. Ова чињеница је толико општепозната на Западу, да Јаковљева тамо називају “мистер Перестројка”.

Тако су се, већ други пут у историји, практично једне исте личности припремале за очајнички, сложен, опасан и огорчен геополитички двобој. Током “Прашког пролећа” Голдштикер, агент “Игре Смрти”, претрпео је потпуни пораз од ГРУ – од прибраних, паметних, муњевитих и храбрих служитеља Реда Евроазије, генерала Штеменка и маршала Огар-

кова. Исти Голдштикер је десет година касније спремао реванш. Овог пута ГРУ и совјетски Генералштаб требало је да буду нападнути на њиховој сопственој територији, а не у “неутралној Чехословачкој”. Голдштикер се није уздао у гломазни НАТО са његовим огромним, страшним, али у неким ситуацијама бескорисним нуклеарним арсеналом. Сада је главно разорно оружје агента планетарног атлантизма Голдштикера требало да постане подбули “мистер Перестројка”, суперново тактичко оружје Реда Црвеног Магарца, нада атлантских борбених редова, капетан окултних англосаксонских “специјалних снага” које су из Отаве лансиране у позадину евроазијског противника.

ИЗМЕЋУ ЛАЖНИХ АЛТЕРНАТИВА

Истинска логика перестројке, заправо, логика цикличног манервисања крајње неодређеног Горбачова између два пола, која необично подсећа на понашање манично-депресивних психотичара, остајала је у суштини потпуно несхватљива све до августовског пуча, зато што је праву улогу Анатолија Лукјанова наслућивао веома мали број људи. Ова конспирација је, на крају крајева, довела евроазијски лоби до катастрофе. Атлантски аутори антиимперијалног пројекта перестројке прибегли су у овом случају традиционалном методу – стварању псеудоопозиције, то јест замени истинског “конзервативног” пола лажним. Пошто прави непријатељи атлантиста нису били напосто националисти, већ “националисти империјалног, континенталног типа”, “континенталисти”, разумљиво је да је псеудоопозиција отвореном атлантизму “мистер Перестројке” морала да буде било каква, само не евроазијска. По овој логици, људи Атлантског Реда, уз активно учешће КГБ, стварали су паралелно и доследно лажне половине. То су били следећи полови:

1. “Комунисти-конзервативци”. Њихови симболи били су Јегор Лигачов, а затим Иван Полосков (обојица су у одређеном тренутку ишчезла као дим, што није чудно, јер се њихова опозиција уопште није заснивала ни на каквим принципима; осим тога, од почетка је представљала несумњиву симулацију).

2. “Патриоти-националисти”. Овај покрет био је створен уз активно учешће КГБ, који је своју шовинистичку јудофоб-

ску позицију пројектовао на маргиналне групације искрених али ограничених патриота, на тај начин сачинивши алгоритам “патриотског покрета” који не може да причини никакву озбиљну штету атлантском лобију, легализованом у све већој мери.

3. “Национал-бољшевици”. Ова струја била је занимљивија и најближа концепцијама евроазијског лобија, али захваљујући напорима КГБ ту је било изгубљено осећање мере. “Национал-бољшевичке” концепције добиле су одбојни, гротескни и екстремистички карактер како у смислу претераног наглашавања “лењинизма”, тако и у смислу претеране јудофобије.

4. Најзад, највеће лукавство атлантистичког КГБ било је приказивање самог КГБ као опозиције “демократата” и овај потез им је пошао за руком. Чак и према отвореним сарадницима Лубјанке “патриоти” су се односили са одређеним поверењем, штавише, и са извесном надом. А у то време одреди КГБ су организовали атлантистичке револуције у Мађарској, Чехословачкој, Југославији, инсценирали спектакле репресије у Румунији, рушили Берлински зид, издали Хонекера, збацивали с власти Живкова, помагали сепаратистима Прибалтика и Кавказа и, као кулминацију свог атлантског тријумфа, припремали театарлни пуч августа 1991!

Тако је “најнеодређенији човек” с карактеристичним белегом на челу осцилирао између “мистера Перестројке” и Анатолија Лукјанова. Споља је изгледало да његов други пол никако није Лукјанов, већ неке друге одиозније, скандалозније, неупадљивије, али у суштини или потпуно безначајне, или отворено подметнуте личности. ГРУ и Армија су са очекивањем и нестрпљењем гледали на Анатолија Лукјанова. Наравно, понеке промене – крај бесмисленог рата, смањење интерконтиненталног оружја, спољнополитички кораци у сусрет Немачкој, Јапану и Кини – евроазијци нису могли да не поздраве. Чак и тематику “заједничког европског дома” посвећени у ред “Полярника” могли су лако да интерпретирају у свом кључу, јер је та доктрина била преузета из геополитичког арсенала исте оне евроазијске опозиције у СС којој су припадали Аксман, Хилдербрант, Долежалек, Кауфман и други (типолошки повезани са Редом Евроазије у ГРУ)! Али распад СССР, напади против Армије, тежња да се Армија увуче у националистичке и безначајне територијалне конфликте, самоубиствена политика у Прибалтику која руши после-

дње остатке евроазијцима тако драгоценог пакта Рибентроп-Молотов, извођење на политичку арену неконтролисаних мафијаша и отворених пробисвета, и многе друге ствари довели су ГРУ у ћорсокак. Али Анатолиј Лукјанов је остајао у сенци. Опрезно, упорно и поступно спремао је противударац, одлучни и последњи. До последњег тренутка му се чинило да ће се све моћи спасти у једном тренутку. А тада ће евроазијски лоби искористити све позитивне геополитичке стране “перестројке”, обрачунаће се са “господином Перестројком” и његовим саучесницима који су се сви “показали” и почеће нова велика ера, слободна од комуниста, атлантиста и слугу “Игре Смрти”, ера Евроазије, Космичке Евроазије, ера Сакралног Сунчаног Континента, Ера Истока. Али, догодио се август 1991.

ПУЧ, КУЛМИНАЦИЈА ОКУЛТНОГ РАТА

Депутат Оболенски, члан истражне комисије поводом случаја Државног комитета ванредног стања (ДКВС), након пуча дао је средствима јавног информисања једну чудну изјаву: “Истину о августовским догађајима 1991. године вероватно ће сазнати тек наши потомци кроз сто година.” С каквом страшном тајном се суочио Оболенски, истражујући историју пуча?

С тачке гледишта геополитичке конспирологије, објашњење може бити само једно: он је дошао у додир са неким материјалима у вези са окултним ратом двају Редова иза кулиса власти, с тајанственим сукобом Реда Евроазије и Реда Атлантика. Само у том случају изјава депутата Оболенског добија смисао, а његово уверење да је тајна нетакнута постаје разумљиво.

Августовски пуч био је (или је требало да буде, по замисли његових аутора) кулминација геополитичког сукоба, одлучујући тренутак невидљивог рата.

Ред Атлантика је знао да су евроазијци до зиме 1991-1992. године спремали одређену операцију која је морала довести до завођења војног режима на читавој територији СССР под изговором стабилизације друштвенополитичке и економске ситуације. Они су такође одлично знали да ће у идеолошком погледу војна управа евроазијаца бити некомунистичка и патриотски опредељена, али, при томе, без традиционалног за

КГБ “антисемитизма”, ксеонофобије и “панславизма”. Другим речима, војна управа је обећавала да ће бити стабилна, либерална у области економије, геополитички коректна, лишена терористичких ексцеса својствених бољшевичким облицима диктатуре. Осим тога, евроазијско војно уређење, римско-империјално уређење, неоспорно је имало све шансе да буде у највећој мери популарно, јер би се одрекло “комунистичког догматизма” и “марксистичког утопизма”, с једне стране, а с друге – оно би потпуно одговарало природној тежњи према хијерархији, дисциплини, централизацији и комунитарности, према духу заједнице и саборности, према “целовитости” (у смислу Хомјакова) свих правих евроазијских етноса. Патриотизам војног уређења требало је да буде управо империјални патриотизам, а не “руски” и “националистички” у уском смислу тих појмова.

Све то је чинило такву једну перспективу не само неприхватљивом, него и кобном по атлантски лоби унутар СССР, као и по целокупни атлантистички мондијализам на планети.

Упркос огромним разарањима која су земљи нанели агенти Реда “Игре Смрти”, “господин Перестројка” и његов саборац из КГБ, Шеварнадзе (којег је, узгред, проклео сопствени грузијски народ), Евроазијски Ред је знао како да ту негативну ситуацију искористи за добро своје сопствене позиције, јер у тајним одељењима ГРУ су радили достојни наследници великих руских стратега Штеменка и Огаркова. Геополитички двобој са Голдштикером поново се могао завршити поразом овог искусног и оштроумног представника Атлантског Реда. Главни задатак атлантиста био је да се не дозволи завођење војне управе у СССР, чему је, изгледа, водила сама логика догађаја.

Управо због тога је и био организован августовски пуч.

ПРОМАШАЈ МАРШАЛА ЈАЗОВА

Главна грешка евроазијаца у августу 1991. године, а посебно грешка лично маршала Јазова, било је поверење према руководиоцу КГБ Крјучкову. То је била стратешка замка.

КГБ је већ много година покушавао да својим агентима створи изглед “патриота-националиста”, користећи периферијску масу “непосвећених” сарадника који су искрено веровали у “јудеомасонску” заверу и који су себе сматрали “на-

ционалистима” или “национал-бољшевицима”. С друге стране, обмањујући маневри прављени су и у самом врху власти, и Чебриков и Крјучков тежили су да се солидаришу са евроазијцима из војске против “космополита-демократа”. (У ствари, сав демократски покрет је, наравно, организовао управо КГБ, при чему је овај био у још већој мери вештачки и “монтиран” него патриотски покрет, јер је за Русе и друге исконске евроазијске етносе далеко природније да подржавају “десницу” него “левицу” – то је историјска константа.) Да би прикрили своју двоструку игру, атланлисти из КГБ су стварали митове о “јудеомасонском крилу КГБ” (то се нарочито односило на Московско одељење, за разлику од Савезног, а касније Јељциновог КГБ РСФСР итд.). У стварности, КГБ се бавио активном антиевроазијском делатношћу, уништавајући структуре евроазијске мреже у земљама Источне Европе, свргавајући “аутентичне” и антиатлантистичке режиме (као што је режим Чаушескуа, који је увек био оријентисан према евроазијском континенталном блоку и мрзео атлантистичку “проданост” руководства СССР¹⁰).

Свакако, случај ДКВС јасно показује да је на неки довољно јасан начин Крјучкову успело да убеди неколико евроазијаца – маршала Јазова и Олега Бакланова – да пожуре са увођењем ванредног стања и прихвате помоћ од КГБ који се, тобоже, одрекао свог атлантизма, најзад прешао на страну армије и одлучио да иступи против “демократа”. Могуће је да се Крјучков договарао око неких услова и за своју организацију јер би у случају чврсте војне евроазијске управе структура КГБ била уништена барем у њеном старом, партијско-терористичком, мондијалистичком и атлантском облику. Какве аргументе су навели агенти Реда Евроазије маршалу Јазову, засада нам није познато. Очигледно је само да потписивање Ново-Огарјовског уговора није с тим имало ни најмање везе. Све се може још увек променити и поништити сви “папири”, изашли испод пера случајних људи који геополитичку ситуацију не схватају јасно, људи на челу са хипер-неодређеним “Горбијем”, који је на ту дужност постављен не да би доносио одлуке, већ ради “камуфлаже” и знака одређене окултне “изабраности”.

¹⁰ В. Клод Карну, *Поново на Ишток*, у часопису “Криза” бр. 5, април 1990, Француска.

Шта је морао да каже Крјучков маршалу Јазову, па да овај посвећеник у суштину стратегије Евроазијског Реда доведе у тежак положај судбину хиљадугодишњег окултног сукоба, судбину континента, судбину Евроазијског Космоса, судбину неминовне и, чинило се, тако блиске победе? Зашто је Јазов поверовао руководиоцу најантиевроазијскијег органа? О томе се засада може само претпостављати. Потпуно је очигледно да је грешка маршала Јазова имала иза себе неку страшну тајну, можда чак учешће неких паранормалних, “магијских” и телепатских утицаја или ефекат нарочитих психоделичних препарата. То нимало није невероватно, ако се подсетимо изјава неких чланова ДКВС о њиховој потпуној пометености током три фатална дана. Сматрати да се људи који су доспели на највише степене политичке, војне, обавештајне и “конспиролошке” каријере могу у једном таквом одлучујућем тренутку понашати попут неодговорних алкохоличара-клошара који непрестано пију и растерују мамурлук у граду пуном тенкова и “демократских” агитатора, могу само савршени идиоти. Али и верзија да је Крјучков тровао остале чланове осморке чини се мало вероватном, јер су људи из ГРУ чували своје руководиоце много боље од самог Горбачова. У случају “грешке маршала Јазова” очигледно се радило о споју многих окултно-идеолошких и парапсихолошких фактора који су деловали истовремено.

Али какво је “оружје” овога пута употребио Ред Атлантика? О томе је још увек рано говорити.

“МИСТЕР ПЕРЕСТРОЈКА” ПРЕЛАЗИ У НАПАД

Одмах после хапшења чланова ДКВС, као и увек у тренуцима највеће конспиролошке и идеолошке напетости, откривени су одређени аспекти завере који обично остају у сенци. Најотворенији тренутак било је испливање на површину “мистера Перестројке” (А. Јаковљева) у руском парламенту. Наравно, његова мисија се није састојала у томе да упозори “наивне” депутате на “олош који се поново може наћи у окружењу Горбачова”. Тај глупави говор “мистер Перестројка” је одржао ради замазивања очију. Јаковљев је дошао у руски парламент са захтевом да се ухапси Лукјанов. Руски парламент, сачињен од потпуно некомпетентних и случајних људи, парламент без икакве јасне геополитичке оријентације, засно-

ван на случајним, хаотичним и анархичним емоцијама, у својој плашљивој узрујаности после шока од московских инсценираних догађаја, могао је да поквари целу ствар. Јељцин, који можда није на време добио целу информацију, или је можда просто заборавио оно најважније¹¹, уперио је своју разорну полемику против осморке, заборавивши на главни циљ. *Јаковљев је дошао у "Бели Дом" (који је у том тренутку више подсећао на "жути дом"¹²) да би затражио хапшење Лукјанова.*

Јељцин је послушно поновио за "мистером Перестројка" чувену фразу "иза завере осморице стајао је Лукјанов, он је главни идеолог завере".

ЛУКЈАНОВ И ВРЗИНО КОЛО НА ГРОБУ МАРШАЛА АХРОМЕЈЕВА

Лукјанов – то је тајно објашњење августовског пуча. Лукјанова је требало уклонити по сваку цену. У његовим рукама су се спајали конци евроазијске окултне структуре. Почев од 1987. године Анатолиј Лукјанов био је заштитник Реда "Поларника", Евроазијског Реда, нада Вечног Империјалног Рима. Пуч је циљао баш на њега. Али управо је Лукјанов једини међу евроазијцима који су на овај или онај начин били повезани са случајем ДКВС, који није подлегао провокацији Крјучкова и који у правном смислу уопште није био умешан у пуч. Њега нису успели да увуку у то. Био је то непланирани и непријатни промашај атлантиста. Зато је Јаковљев, мимо свих легалних норми, пожurio да на "револуционаран начин" оптужи Лукјанова преко муцавих Јељцинових уста да је он био идеолог завере на основу тога што је Лукјанов *заиста* био идеолог, али друге завере, завере "Поларника", завере спасилаца велике Континенталне Силе, завере Евроазије против Западних Острва.

¹¹ Психичко стање руског председника такође наводи на претпоставку да се он налази под одређеним парапсихолошким утицајем, што истичу не само европски конспиролози, него и многи западни новинари који су потпуну неадекватност Јељцина у почетку објашњавали његовом припадношћу "крајњој десници", али су касније били принуђени да прибегну верзији о окултном или психотропном утицају. (Прим. аут.)

¹² То јест, на лудницу. (Прим. прев.)

Али упркос заточењу Лукјанова, приказати га као вођу завере и уништити на основу тога сву мрежу агената Евроазије, сву тајну структуру ГРУ, ипак им није успело. Победивши, атланлисти су могли само да уклоне горњи слој “партијских” и војних конзервативаца који ионако нису представљали неку опасност. Осим убиства Пугоа, главни ударац евроазијском лобију била је загонетна смрт маршала АхROMEЈЕВА и чудновати догађаји који су уследили на његовом свежем гробу.

Овде треба направити мали екскурс у историју Реда Атлантика, а нарочито у историју средњовековног Реда “мeнестрела Морвана”, чији је амблем била “Игра Смрти”, *Dance Macabre*. Према Грасе д’Орсеу који се бавио проучавањем тог Реда, његови припадници су као хијероглифску лозинку користили симбол “васкрслог мртваца” или “покојника који је напустио свој гроб”. У извесним огранцима овог Реда који су се бавили не толико окултном политиком и геополитиком, колико “магијом” и “некромантијом”, постојао је ритуал *ексхумације* лешева са симболичким и окултним циљем. Цео случај смрти и касније ексхумације АхROMEЈЕВЉЕВОГ леша указује на умешаност Атлантског Реда у његову смрт, и то можда његових најмрачнијих, магијских огранака. У сваком случају, подробности оскврнављења маршаловог тела западни конспиролози једнозначно повезују управо с “ритуалном ексхумацијом” коју и данас на Западу практикују чланови прилично мрачних секти. Могуће је да су се агенти Атлантика надали да ће такође пронаћи неке тајне документе, сахрањене заједно с АхROMEЈЕВОМ, или неке посебне знаке на његовом телу. Све то постаје више него вероватно, ако се узме у обзир важна улога АхROMEЈЕВА у армијском “Поларном Реду” и његова тесна повезаност с Огарковом, једном од главних личности Евроазијског Реда.

После пуча атланлисти су предузели неколико одлучних корака у намери да обезглаве евроазијце. Али већ након месец дана постало је јасно да је њихов јуриш заустављен, а иза њихових хистеричних покушаја да што пре доврше рушење државе очигледно су избијали страх и паника. Ред Евроазије није био уништен до краја и сада је на њему био ред да узврати ударац. Извесни знаци наводе на закључак да ће тај ударац бити Последњи.

МЕТАФИЗИКА ОКУЛТНОГ РАТА

Сукоб Реда Атлантика и Реда Евроазије кроз векове и хиљаде година, заодевајући се у најразличитије облике, представља у извесном смислу главни конспиролошки садржај историје – историје великих планетарних страсти, историје народа и религија, раса и традиција, духа и плоти, рата и мира. У сукобу Редова не треба видети упрошћену моралистичку слику борбе Добра и Зла, Истине и Лажи, Анђела и Демона итд. То је борба двају супротних типова погледа на свет, двеју метафизичких слика Бића, двају путева по космосу и кроз космос, двају великих Начела, који нису само супротстављени један другоме, него су и неопходни један другоме. На том пару заснован је сав космогонијски и космолошки процес, сав циклични ток људске историје.

Ред Евроазије, Ред Мушког Начела, Сунца, Хијерархије – то је пројекција Хора, Аполона, Ормузда, Сунчаног Христа-у-Слави, Спаса-Сведржитеља. Евроазија као Земља Истока је Земља Светлости, Земља Раја, Земља Империје. Земља Наде. Земља Пола.

Ред Атлантика, Ред Женског Начела, Месеца, Оргијастичке Једнакости – то је пројекција египатског Сета, Питона, Ахримана, Христа Патећег, Човечанског, утонулог у метафизичко очајање усамљене Гетсиманске молитве. Атлантиски Атлантида као Земља Запада – то је Земља Ноћи, Земља “кладенаца изгнања” (како су говорили исламски суфисти), Центар Планетарне Скепсе, Земља Великог Метафизичког Сплина.

Оба Реда поседују веома дубоке онтолошке и сакралне корене, као и метафизичке разлоге да буду управо оно што јесу. Сматрати један од тих Редова историјском случајношћу значи одрицати тајну логику људских и космичких циклуса. Избор геополитичког пута одражава избор метафизичког и езотеричког пута, пута Духа кроз свемир. Зато се, строго говорећи, не може тврдити да је Евроазија добро, а Атлантиски зло, да је Рим добро, а Картагина зло, и обрнуто. Али свако ко је призван од стране свога Реда мора учинити одлучан корак и служити управо свом Реду. Законитост нашег света је у томе што исход Велике Битке није унапред одређен, исход драме “Евроазија против Атлантика” зависи од свеукупности планетарне солидарности свих који су позвани на служење, свих војника геополитике, свих тајних агената Копна и тајних

агената Мора. Исход космолошког рата Аполона са Змајем Питоном зависи од свакога од нас, био он тога свестан или не.

КРАЈ ВРЕМЕНА

Сва традиционална религиозна и метафизичка учења описују Крај Времена, крај циклуса као Последњу Битку. Различите традиције на различит начин третирају овај сукоб, па понекад оно што се у једној традицији приказује као “партија Зла”, у другој традицији постаје “партија Добра”, и обрнуто. На пример, за правоверне хришћане јудаизам ће на Крају Времена бити религија Антихриста, а за саме Јевреје “Гоји-хришћани из северне земље цара Гога” представљају концентрацију есхатолошког Зла. Хиндуисти сматрају да ће Десети Аватара, који треба да дође на крају циклуса, уништити “будисте”, а сами будисти тврде да ће се Буда Будућих Времена, Спаситељ Мајтреја, појавити у будистичкој заједници. И тако даље.

Све то не показује релативност поделе улога у Последњој Бици, већ немогућност да се унапред изабере Добро које се разуме само по себи, да се осигура и свесно учествује у есхатолошком боју на “правој” страни. Зато се поводом Последњих Времена и каже да ће се “чак и изабрани саблазнити”. Избор једне од двеју есхатолошких “партија” не може бити нешто формално. То је избор Духа, то је Највећи Ризик, то је Велика Метафизичка Драма.

Управо због тога ништа у реалности есхатолошке епохе, а многи традиционални и религиозни ауторитети тврде да ми живимо баш у *таквој* епохи, не може служити као апсолутни негатив или апсолутни позитив. А тим више је глупо апсолутизовати неки политички облик, изједначавајући га са “Апсолутним Злом” или “Апсолутним Добром”. Чак се почетак истинског избора налази далеко ван оквира спољашњих политичких идеологија, ван оквира условне поделе на демократе, фашисте и комунисте. Истински избор почиње у равни геополитике и узлази даље по “пророчкој спирали” (по изразу Жана Парвулеска) ка безданима Мистике, Метафизике, Гнозе, ка безданима Недокучиве Божанске Тајне. Ред Евроазије и Ред Атлантика јесу последња тајна спољашње, људске, друштвене историје. У суштини, унутар тих Редова постоји много других тајанствених и затворених сфера, повезаних са Чистом Метафизиком. Али, у сваком случају, истинска, права и свесна ес-

хатолошка борба почиње управо од Реда Евроазије или Реда Атлантика. Да се човек чак и не задубљује у последње тајне, то што он једноставно ради за Ред сасвим је довољно да буде активни, да буде позвани и избрани учесник Велике Дrame.

ENDKAMPF

Немачка реч “Endkampf” (“Последња битка”, “Битка Краја”) изврсно изражава суштину савремене планетарне ситуације. Есхатолошки мотиви, мотиви Краја Времена, прожимају не само религиозне и мистичке покрете, него и непосредну политику, економију и свакодневни живот. У Израелу, почев од 1962. године, правоверни Јевреји живе у једном нарочитом “последњем времену”, у “времену Месије”. САД теже да успоставе на планети нарочити Нови светски поредак. Европски мондијалиста Жак Атали проповеда настајање последње фазе посебног трговачког система. Исламски народи (а посебно шиити) у скорој будућности очекују долазак Махдија, скривеног Имама. Хиндуисти су уверени у скори завршетак Калијуге, Мрачног Века. Поново оживљава расистичка есхатологија светског националсоцијалистичког покрета. У хришћанским заједницама јавља се све више пророчанства о Последњем Папи (Flos Florum) код римокатолика и о Последњем Патријарху код православних. Ламаисти су уверени да је садашњи Далај-лама последњи. Кина је замрла у мистичном ишчекивању. Совјетски комунизам је пао изненадно и неочекивано.

Сви ови знаци говоре нам о почетку Endkampfa, о почетку Последње Битке. У есхатолошком контексту чак и речи большевичке песме “То је наш *последњи* и одлучни бој” звуче као узнемиравајуће откровење, као алузија на планетарни Endkampf.

РЕД И “НАШИ”

Термин “наши” у глобалном геополитичком контексту није често коришћен. Истакнути немачки геополитичар и правник Карл Шмит инсистирао је на нужности увођења појма “наши” ради разјашњења геополитичког самоопредељења нација, држава или етничког блока. Познати телевизијски репортер Александар Невзоров реализовао је то практично у серији својих емисија. “Наши” су данас у Руској Империји не-

двосмислено постали евроазијски концепт у који улазе не само Руси или Словени, него и Татари, туркски и угрофински народи и други који су свесни своје генетске везе с империјалним простором и империјалном идејом. У пракси, Невзоровљеви “наши” – то је сумарни атрибут исконских евроазијаца, аутохтоних житеља Империје, господара велике земље по праву културе и рођења. Карактеристично је да атлантисти у Русији не употребљавају ову реч (то је логично, јер они ту нису међу “нашима” него међу туђима; њихови сопствени “наши” живе ван континента, на далеком и злокобном “Острву”).

Али за Жана Парвулеска, који је такође од тог термина начинио фундаментални геополитички и конспиролошки концепт, појам “наши” је још свеобухватнији (премда он сам себе радо убраја и у Невзоровљеве “наше”). Жан Парвулеско поистовећује појам “наши” са свом мрежом присталица Великог Континенталног Блока од Јапана до Белгије, од Кине до Француске, од Индије до Шпаније, од Ирана до Немачке, од Русије до Италије. “Наши” су за Парвулеска синоним самог Евроазијског Реда са свим његовим огранцима и групама које се свесно или не, јавно или тајно, налазе у зони његовог геополитичког, мистичног и метафизичког утицаја. “Наши” – то је јединствени невидљиви есхатолошки фронт Континента, Фронт Копна, Фронт Апсолутног Истока, чију западну провинцију представља Европа, “наша” Европа, Европа која се супротставља “Западу”, Европа Традиције, Тла, Духа. “Наши” – то су и римокатолици, и православни, и муслимани, и хиндуисти, и таоисти, и ламаисти, и пагани, и агностици, и мистици... али само они који су одани Континенту Истока, његовој тајанственој и непознатој Судбини. Парвулеско говори о “паралелној Француској”, “паралелној Румунији”, “паралелној Немачкој”, “паралелној Русији”, “паралелној Кини”, и тако даље, као о духовној есенцији, као о невидљивој духовној димензији реалних земаља, сједињених у тајанственој инстанци у јединствену “паралелну Евроазију”. Ону коју чине хероји Апсолутног Истока, при чему сви они служе по окултној логици “пророчке спирале” Једној Идеји, Једном Циљу, Једном Скривеном Начелу.

Једном је немачки конзервативни револуционар, националиста, русофил и евроазијац Артур Милер ван ден Брук рекао, парафразирајући Хомјакова (“Црква је Једна”): “Постоји само један Рајх (једно Царство), исто као што постоји само једна Црква”. То је Рајх “наших”, Црква “наших”, то је “наше” Царство и “наша” Црква.

ЧАС ЕВРОАЗИЈЕ

Све док се налазимо у Евроазији, док говоримо у њено име, док остајемо повезани с њеном тајанственом, мистичном плоти *Евроазија припада нама, "нашим"*. Упркос свим прогонама од стране атлантиста, упркос свој ефикасности њихове подривачке стратегије, упркос тешком и дубоком "сну" читавих области и читавих народа који је насељавају, упркос надмоћности агената Атлантског Реда у континенталној политици, у континенталној култури, у континенталној индустрији процес "деколонизације" је неизбежан. Али ми не смемо да упадамо у архаичност, бранећи неке потрошене културне, друштвене или политичке облике, не смемо бити обични конзервативци, конзервативци по инерцији. Ред Евроазије – то је тотална Конзервативна Револуција, то је Велико Буђење геополитичке свести, то је пут Вертикале а не кривудаваг колебања лево-десно или покушај одступања натраг. Ред Евроазије – то је немилосрдни и отворени двобој са јаким и лукавим противником, са Редом Сета, Црвеног Магарца, са Редом "Игре Смрти". Ми морамо бацити служитеље Океана у Океан, ми морамо послати агенте "Острва" натраг на њихово "Острво". Ми морамо из политичке, културне и националне плоти Континента ишчупати оне који су издали "наше", који су издали *наше* идеале, *наше* интересе. Да, наши непријатељи имају своју истину. Да, ми морамо поштовати њихов дубоки метафизички избор, морамо се пажљиво загледати у њихову Тајну, тајну "Кладенца Запада". Али то не сме да ограничава нашу одлучност, наш гнев, нашу хладну и страсну Суровост. Постаћемо благи само онда, када *наш* Континент буде слободан, када и последњи атлантиста буде бачен у Слане Воде, у стихију која симболично припада египатском богу с лицем Крокодила.

Ако је судити по одређеним знацима, "Време је близу". Endkampf, Последња Битка треба да букне свакога часа.

Да ли сте спремни, господо из "Поларног Реда"? Да ли сте спремни, војници Евроазије? Да ли сте спремни, мудри стратеги ГРУ? Да ли сте спремни ви, велики народи који сте се определили већ самом чињеницом вашег рођења?

Већ откуцава одлучујући Час Евроазије... Ближи се последњој тачки ВЕЛИКИ РАТ КОНТИНЕНТА.

Москва, фебруар 1991-јануар 1992.

АЛЕКСАНДАР ДУГИН БОРБЕНИ МИСЛИЛАЦ ЕВРОАЗИЈЕ

Александар Гељевич Дугин (1962) спада у најзначајније савремене руске традицијске мислиоце. Философ, политиколог, геополитичар, културолог, историчар религија, Дугин је свестрани посвећеник у сакралну метафизику, у оно што се назива великом и свеопштом Традицијом.

Оснивач је московског Института за специјална метастратешка истраживања, Историјско-религиозног удружења “АРК-ТОГЕЈА”, часописа “Мили анђео” (орган традиционалистичке духовне и интелектуалне елите), часописа “Елементи” (Евроазијски преглед). До сада је објавио низ књига: *Путеви Апсолута* (1991), *Хиперборејска теорија* (1992), *Мистерије Евроазије* (1991), *Конспирологија* (1993), *Конзервативна револуција* (1995), *Метафизика Благе вести* (1996), *Основе геополитике* (1997), *Темплари пролетаријата* (1997). “Хиперборејска теорија” и део “Мистерија Евроазије” објављени су код нас под заједничким називом “Ново хиперборејско откровење” (СКЦ, Београд, 1999).

Дугинова “Конспирологија” нам приповеда о тајанственој и окултној позадини историје о којој ништа не знају убоге савремене, десакрализоване, позитивистичке друштвене науке, о загонетним и злослутним тајним друштвима која “кују завере” и невидљиво усмеравају ток људских цивилизација, о древној борби између обожавалаца Сунца и обожавалаца Месеца, о окултним организацијама нациста и друштвима вампира. Са свом својом огромном ерудицијом Дугин понире у дубине непознатог разоткривајући тајне вечне геополитичке борбе између Реда Атлантиста и Реда Евроазијаца, “тајне посвећења и контраиницијације, “Краља света” и двосмислене светске мисије Јевреја, завере секти и банкара. Дугин је активни борац у “Великом рату континената” у којем обелодањује споља невидљиви али и сурови рат између војника Великог копна (Евроазије) и Великог мора (Запада, Нове Атлантиде), који се манифестовао и у сукобу тајних структура КГБ и ГРУ, као и истински смисао тзв. “августовског пуча” 1991. године

у Москви. Ова Дугинова открића свакако представљају онај драгоцени и главни кључ за разумевање српске трагедије и дубоко метафизички и геополитички смисао наше борбе и отпора у Српском отаџбинском рату 1990-1999. Уосталом, Дугин је више пута писао о Србији и смислу српске борбе (пачак и боравио у Српској Крајини и Републици Српској, пружајући тим српским земљама безрезервну подршку: "Срби су узор руском народу, они показују како се ваља борити за своју отаџбину и државу, за своју слободу и независност... За нас Русе, судбина Србије и српског народа истоветна је судбини Русије и руског народа... Српска борба је почетак великог устанка против Новог светског поретка, против снага зла оличених у америчкој "космополитској" либералној цивилизацији, лишеној свих традиционалних духовних и истинских културних вредности. Та надасве паразитска цивилизација данас покушава да завлада читавим светом... Али у херојској борби српског народа очитује се и почетак одговора на тај планетарни изазов смрти људског. Александар Проханов је на бојиштима Републике Српске тачно уочио да су Срби данас најхрабрији народ на свету, који ће отворити и својом борбом обележити 21. век, означити почетак новог цивилизацијског циклуса Европе. Величина српске мисије много је дубља него што су и сами Срби обично тога свесни..." (Наше идеје, бр. 1, јун 1993, стр. 13-14). Нека ове златне, пророчанске речи послуже српском читаоцу као путоказ у садашњем беспућу.

18. јул 2001.

Зоран Буљугић

САДРЖАЈ

I ПАРАДИГМЕ ЗАВЕРЕ	
(Увод у конспирологију)	5
Предмет истраживања	5
Основни конспиролошки модел	7
Конспирологија и традиционализам	10
Конспиролошке варијације	14
Ђаво с кецељом, чекићем и мистријом	15
“Најбољег Гоја убиј”	18
Власници каматне паучине	22
Подстрекачи светске револуције	25
Претња “Новог светског поретка”	27
Светска интернационала јереси	30
Закључак	32
II ТАЈНА ДРУШТВА	
И ОКУЛТНЕ СИЛЕ ИСТОРИЈЕ	34
Метод “историјског безумља”	34
Синархија Сент-Ива д’Алведра	36
Грасе д’Орсе: “Кварта” против “Квинте”	41
Контраиницијација	
у радовима Ренеа Генона	46
Немирна васиона Мигела Серана	57
Жан Робен, борац против зелене боје	67
Конспиролошки виражи	
Жана Парвулеска	75
Вампири – агенти еволуције	79
Савремена конспирологија	
и мондијализам	86
Закључак	94
III ВЕЛИКИ РАТ КОНТИНЕНАТА	97
Геополитика и тајне силе историје	97
Основе геополитике	97
“Завера атлантиста”	99
“Завера евроазијаца”	100

“Крв и тло” – “Крв или Тло?”	102
Панславизам против евроазијства	103
Атлантисти и расизам	104
Ко је чији шпијун?	105
Рекли сте ГРУ, господине Парвулеско?	106
ГРУ против КГБ	107
Бели евроазијци. Црвени евроазијци	109
Пакт Рибентроп-Молотов	
и реванш атлантиста	110
Контуре атлантског лобија	112
КГБ у служби “Игре Смрти”	114
Конвергенција обавештајних служби	
и “поларна мисија ГРУ”	115
Сјај и помрачење Евроазијског Сунца	116
После “победе”	118
“Поларна” мисија генерала Штеменка	119
Никита Хрушчов, агент Атлантиде	121
Дуг пут до 1977. године	123
Геополитика маршала Огаркова	125
Авганистанска катастрофа	126
“Десница” у КГБ и парадокс Андропова	127
Двоструки агент Михаил Горбачов	129
Право лице Анатолија Лукјанова	130
“Мистер Перестројка”	131
Између лажних алтернатива	132
Пуч, кулминација окултног рата	134
Промашај маршала Јазова	135
“Мистер Перестројка” прелази у напад	137
Лукјанов и врзино коло	
на гробу маршала Ахromeјева	138
Метафизика окултног рата	140
Крај времена	141
Endkampf	142
Ред и “наши”	142
Час Евроазије	144
 АЛЕКСАНДАР ДУГИН, БОРБЕНИ МИСЛИЛАЦ ЕВРОАЗИЈЕ	 145

Библиотека
С ОНЕ СТРАНЕ...

Александар Дугин
КОНСПИРОЛОГИЈА

Издавач
ЛОГОС, Београд

За издавача
ВЛАДИМИР МЕДЕНИЦА

Превод
ЗОРАН БУЉУГИЋ

Коректура
ФИЛИП МЕДЕНИЦА

Дизајн
ЉИЉАНА МАРТИНОВИЋ

Компјутерска обрада
ЛОГОС, Београд

Штампа
ЗУХРА, Београд

Тираж
500

ISBN
978-86-85063-57-2

СПР – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

327 : 911 . 31 : 061 . 25

327 . 88

327 . 39

Дугин, Александар Гељевич

Конспирологија : (наука о заверама, тајним друштвима и окултном рату) / Александар Дугин ; превео Зоран Буљугић. – Београд : Логос, 2008 (Београд : Зухра). 149 стр. ; 21 см. – (Библиотека С оне стране...)

Превод дела: Конспирология / Александр Дугин. – Тираж 500. Стр. 145-146 : Александар Дугин борбени мислилац евроазије / Зоран Буљугић. – Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-85063-57-2

a) Тајне организације b) Завера c) Евразијство d) Гео-политика

COBISS.SR-ID 146059532

БИБЛИОТЕКА
С ОНЕ СТРАНЕ...

КОЛО ПРВО

Георгије Гурџијев
СВЕ И СВЈА, 1 - 3

Александар Дугин
КОНСПИРОЛОГИЈА

Николај Рерих
ШАМБАЛА

Данил Андрејев
РУЖА СВЕТА

Андреј Бели
РУДОЛФ ШТАЈНЕР

ЛОГОС